

Tình Yêu Hai Nàng Công Chúa

Contents

Tình Yêu Hai Nàng Công Chúa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	36
16. Chương 16	37
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	64
31. Chương 31	66
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	76
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	84
39. Chương 39	87
40. Chương 40	89
41. Chương 41	92

Tình Yêu Hai Nàng Công Chúa

Giới thiệu

Ở Seoul, thế kỉ 19, vào một sáng mùa đông lạnh giá, Yuri đi dạo phố với tâm trạng khá hứng khởi. B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hai-nang-cong-chua>

1. Chương 1

Ở Seoul, thế kỉ 19, vào một sáng mùa đông lạnh giá, Yuri đi dạo phố với tâm trạng khá hứng khởi. Bỗng, RẦM, Yuri va phải ai đó. Chưa kịp định thần thì người đó đã lên tiếng trước:

-Ồ, Yuri! Lâu quá không gặp bạn từ hôm ông xã bạn ra viện đến giờ nhỉ? Thế Yesung sao rồi, cuộc phẫu thuật thành công chứ? Xin lỗi vì hôm ông xã cậu nằm viện mà mình lại đi Châu Âu nên không đến thăm được.

Yuri nhìn lại, hóa ra là Taeyeon - bạn thân từ nhỏ của cô. Yuri sung sướng nói:

-Taeyeon hả? Lâu quá không gặp, ừ thì Yesung vẫn khỏe. Thế ha! Thái tử của cậu sao rồi?

-À, tụi nó sắp phải lấy vợ rồi đấy, nhanh thật, mới đó mà đã 18 năm trôi qua.

-Ừ! Hôm nào rồi cậu đến nhà mình nha. Mình sẽ dẫn hai nàng công chúa của mình ra cho cậu xem có ưng cô nào không?

-Mai được không? Buổi chiều thì việc triều chính cũng xong rồi nên mình sẽ cùng Hankyung đi xem luôn.

-Vậy chào nha.

-Chào.

Cung điện Kimusa...

Cô công chúa nhỏ Seohyun tung tăng chạy ra đón mẹ:

-Mẹ về rồi à? Mẹ mệt không? Mẹ ngồi xuống đây đi?

-Seohyun, sao em cứ làm phiền mẹ thế? Mẹ đang mệt Cần phải nghỉ ngơi chứ! -Jessica từ trong phòng bước ra nói một cách lạnh lùng, vô cảm. Chẳng

trách mà người hầu với các nhị thần trong cung cứ đặt biệt danh cho Jessica là "Công chúa băng giá", còn cô công chúa Seohyun dịu dàng, luôn biết quan tâm đến mọi người thì có biệt danh là "Công chúa ánh sáng". Nhìn hai cô công chúa của mình, một người thì ngây thơ, trong sáng, hồn nhiên, một người thì cứng cỏi, lạnh lùng, trái tim sắt đá. Mỗi người một trời một vực nhưng lại rất yêu thương nhau, Yuri lại càng không muốn hai chị em phải chia lìa nhau để đi lấy chồng nhưng lỡ hứa với Taeyeon rồi làm sao đây? Yuri ngồi bệt xuống ghế sofa, khuôn mặt hiện ra tâm trạng buồn vui lẫn lộn

Tối hôm đó, tại cung điện Azura..

-Hangeng, anh có rỗi không? Em có chuyện này muốn nói với anh.

Một lát sau...

-Chuyện gì vậy?

-Anh à! Hai thái tử của chúng ta cũng đã đến lúc phải lấy vợ rồi. Em muốn chúng nó lấy được những người vợ thật tốt.

-Ý em là sao?

-Hôm nay em gặp Yuri và cô ấy muốn em và anh chiều mai đến để xem mặt hai cô công chúa của cô ấy để chọn ai hợp với thái tử của ta.

-Hazzz... Hangeng thở dài rồi nói: ừ, thế cũng được. Nhưng mong là vợ nó sẽ sửa được tính nghịch ngợm của hai thằng đấy. Một thằng em đã nghịch rồi lại thêm một thằng anh nữa, đến là khổ. Thế là có khối đứa con gái theo đuổi cơ đấy mệt thật.

-ANH CÓ LỖI TRƯỚC/KHÔNG EM CÓ LỖI.....-Tiếng hét thất thanh của hai anh em vang lên như muốn cầu xé nhau chỉ vì một lý do rất vớ vẩn: anh chơi thua game thế là mĩa mai nói với em khiến em tức giận và hai người bắt đầu vào trận chiến.

Hangeng và Taeyeon đến là phát ngán với hai thái tử của mình nhưng không biết làm gì được vì hai anh em mà gây sự với nhau thì chỉ có chúa mới ngăn được.

Sáng hôm sau, Seohyun vui vẻ cầm giỏ quà đi tặng bà ngoại của mình, ánh nắng chiếu vào mái tóc khiến cô thêm lung linh. Bao người đi đường ngây ngất vì vẻ đẹp thanh tú của cô. Đang tung tăng dạo bước trên con đường nhựa, bỗng nhiên căn bệnh thiếu máu trong người cô lại tái phát, cô lảo đảo bước đi và cũng không biết mình đang đi về đâu nữa. Bỗng một bàn tay đỡ lấy cô, cô thấy nó ấm áp quá nhưng bây giờ mắt cô mờ dần đi, giỏ quà trên tay rơi bịch xuống đất và cô ngất lịm trong vòng tay người

ấy.

AAAAAAAAAAAA...Đau đầu quá!Ô,đây là đâu vậy,không phải nhà bà ngoại mình-Seohyun tỉnh dậy nhìn khắp căn phòng,cô chỉ nhớ là bệnh thiếu máu của mình tái phát và sau đó cô ngất lịm đi.Cô ngỡ ngàng nhìn xung quanh, căn phòng nhìn có vẻ rất sang trọng giống như một cung điện.Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình và bây giờ mình đang ở đâu nữa.Cánh cửa phòng mở ra,một người con trai khôi ngô tuấn tú đang bước vào.Cô sợ hãi cảnh giác từng cử chỉ của anh ta:

-Anh là ai?Có phải anh là người đưa tôi đến đây không?

-Đúng!Tôi đang đi dạo thì thấy cô ngất lịm bên đường nên đưa về đây thôi,thế còn hơn là phải nằm ngoài đường như một kẻ ăn mày ấy-Anh ấy nói một cách rất lạnh lùng.

Nghe giọng điệu của anh ta,Seohyun bực lắm.Từ trước đến giờ cô chưa thấy ai xúc phạm cô như vậy.Nhưng dù sao cô cũng cảm ơn vì anh ấy đã đưa mình về

-Cảm ơn anh nhưng xin anh hãy cho tôi về nhà được không?

-Được thôi,nếu cô muốn.Dù sao tôi cũng không có hứng thú gì với cô gái.

-Thế đây là đâu?

-Cung điện Azusa.

-Vậy anh là...Seohyun chưa dứt hết câu thì...

-RẦM.....-Cánh cửa mở toang ra,một người thị nữ hốt hải bước vào,báo:

-Nhị Thái Tử,nguy rồi,hoàng thượng lúc này đấu kiếm với Thái Tử dưới vườn thượng uyển bị chấn vào đầu ấy,chân giờ bị bong gân rồi.

-Vậy sao?Ta phải xuống xem mới được.

Seohyun sững người lại trước câu nói của thị nữ."Anh ấy là nhị thái tử ư?"Nhưng như chợt nhớ ra điều gì,cô vội nắm lấy tay nhị thái tử lại nói:

-Xin lỗi nhị thái tử vì đã thất lễ nhưng thái tử đã hứa sẽ cho tôi về rồi mà.

-À!Tôi nhớ rồi!-Anh ấy nói với giọng trầm ấm đến lạ lùng,còn nở một nụ cười tươi tắn,khác hẳn lúc trước quá.Tim Seohyun cứ đập thình thịch,thình thịch.."Sao lại thế này?Mình đã từng gặp bao nhiêu người đến cầu hôn mình mà mình vẫn từ chối nhưng sao khi nhìn thấy ánh mắt ủa anh ấy mình lại...Không được,Seo Joo Hyun,mày phải tỉnh táo lên chứ".Cô tự cốc vào đầu mình vài cái.

-Này cô sao thế?-Nhìn thấy cử chỉ của Seohyun anh không nhịn được cười.Chưa bao giờ anh thấy có cô gái nào lại hồn nhiên như thế.

-À,tôi không sao!-Seohyun như vừa tỉnh lại sau một giấc mơ dài

-Tôi sẽ nhờ cận vệ của tôi đưa cô về.Nhà cô ở đâu vậy?

-Cung điện Kimusa.

-Vậy à.Tôi biết rồi.CẬN VỆ ĐÂU,HÃY HỘ TỐNG CÔ GÁI NÀY VỀ CUNG ĐIỆN KIMUSA..

-Vâng thưa nhị thái tử-Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ bước vào.

Trên đường đi về,bao câu hỏi cứ trùm lấy quanh cô,cuối cùng cô lấy hết dũng khí hỏi người cận vệ:

-Này xin lỗi cho tôi hỏi,nhị thái tử tấy tên gì vậy?

-Nhị thái tử Cho Kyuhyun.

-À,tên cũng hay nhỉ!Sao tôi thấy anh ấy có vẻ rất ghét phụ nữ?

-Vì trước đây cậu ấy đã như thế rồi.Hoàng hậu đã cho cậu ấy đi xem mặt bao cô công chúa xinh đẹp nhưng cậu ấy không ưng ai hết,còn các cô gái bị vẻ đẹp của thái tử hút hồn nên càng đeo bám mãi.Nhị thái tử đã ghét phụ nữ rồi nay lại càng ghét nữa.Có điều tôi lấy làm lạ là nhị thái tử ghét phụ nữ đến thế mà sao hôm nay lại đưa một cô gái vào cung điện mà lại còn cho cô vào phòng thái tử nữa chứ.

-Tôi cũng không biết nữa hay anh đi hỏi nhị thái tử của anh đi.

-Tôi không dám,nhờ tôi nói gì không phải khiến nhị thái tử tức giận thì hoàng thượng cũng không giận đâu ạ!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã về đến cung điện Kimusa.

-Cảm ơn anh nhé!-Seohyun vừa nói vừa nở một nụ cười thật tươi rồi đi vào trong cung điện.

-MẸ NÓI SAO?CON SẼ PHẢI LẤY CHỒNG Ừ?-Tiếng nói ảm chứa sự tức giận và nỗi đau xót vang lên,Seohyun nghe chị nói vậy cô vội nấp sau cửa nghe cuộc trò chuyện giữa chị và mẹ.

-Mẹ xin lỗi con nhưng con phải nghe mẹ,con và em đã đến tuổi phải lấy chồng rồi và mẹ muốn kén cho hai đứa những người chồng thật tốt.

-Nhưng con muốn được ở cạnh em và cha mẹ cơ,con không thích lấy chồng,mẹ không được bắt ép cuộc sống của con.

-Mẹ không bắt ép mà chỉ muốn con lập gia đình và có một cuộc sống ổn định hơn thôi.

-Con không chịu đâu-Jessica đang cố giấu đi những giọt nước mắt và sự đau khổ.

-Đây là mệnh lệnh,con không được cãi mẹ nếu không mẹ bắt buộc sẽ phải tách rời hai chị em mãi mãi đấy-Bà Yu đến nước này đành phải to tiếng với con.

Câu nói của mẹ mình khiến Jessica chết lặng đi, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống.Seohyun đứng sau cửa nghe lại cuộc trò chuyện thì buồn

lắm,cô bắt đầu khóc,cô thương chị nhiều lắm nhưng không biết an ủi chị như thế nào.

-Được thôi,nếu mẹ muốn,con sẽ lấy chồng vì em,nhưng con nói trước với mẹ cuộc hôn nhân này sẽ không mang lại kết quả gì tốt đẹp đâu-Jessica nói với mẹ,cô cắn chặt môi đến chảy máu nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi,cô có thể làm tất cả vì em.

Seohyun ngồi bệt xuống đất,những giọt nước mắt của haichị em một lần nữa lại bắt đầu rơi trong đau khổ.Jessica chạy vụt đi,cô chạy ra đường mà cũng không biết mình đang chạy đi đâu nữa.Cô ngồi xuống thảm cỏ xanh mà nước mắt vẫn chưa tắt hẳn.Đây là lần đầu tiên trong đời cô khóc lâu như vậy.Cô thả mình lên thảm cỏ xanh,lòng cô đau như cắt.Cô thiếp đi lúc nào không hay biết.

-Này, dậy đi.Ngủ ngoài này lạnh lắm biết chưa?Dậy đi-Một giọng nói bỗng cất lên,cô tưởng như mình đang chiêm bao nhưng không phải cô tỉnh dậy dụi dụi mắt vào nói:

-Mẹ ơi con muốn ngủ lắm,mà nếu nói đến chuyện kết hôn thì thôi,tối qua con đã nói ẹ hết rồi mà.Nhưng khi nhìn lại thì cô đã nhầm,đó không phải mẹ cô mà là một người con trai.Nhưng sao tim cô đập mạnh quá,phải chăng đây là định mệnh của đời cô.

2. Chương 2

Jessica nhìn lên thì ra đó là một anh chàng khá điển trai.Khuôn mặt cô đỏ ửng nhưng chỉ một lúc sau cô đã lấy lại được bình tĩnh.Cô hỏi anh bằng giọng nói lạnh lùng của cô:

-Anh là ai vậy?Tại sao anh lại ở đây.

_Tôi là Lee Donghae.Tôi đang đi dạo thì thấy cô nằm ngủ ở đây nên tôi lại thức cô dậy thôi.Mà cô khóc đấy à?Tôi thấy cô vừa ngủ vừa khóc rồi nói cái gì mà không muốn lấy chồng ấy.

-Á anh nghe thấy hết rồi tại sao anh lại nghe chuyện riêng tư của tôi chứ-Jessica vừa tức giận vừa đánh vào người Donghae.Donghae nắm chặt tay cô lại:

-Cô làm sao thế?Tôi tình cờ nghe được chứ có phải cố tình nghe lén đâu?Sao cô cứ trút giận lên người tôi thế?

Vừa bực mình vì chuyện cãi nhau với mẹ lúc tối vừa đau vì bị Donghae giữ chặt tay,vết thương lòng của cô lại trào lên.Cô khóc,mái tóc óng dài xoa xuống che đi khuôn mặt của cô nhưng lại không thể che đi những

giọt nước mắt đau khổ.Donghae thấy vậy liền lấy tay lau khô nước mắt của cô,anh nói:

-Tôi làm cô khóc à?Xin lỗi nha.

-Không phải anh làm tôi đau mà anh làm tôi nhớ đến chuyện buồn.Tôi có một người em,mà nó thì trái ngược hẳn hoàn toàn với tôi.Em tôi thì đáng yêu và luôn biết quan tâm đến mọi người,còn tôi thì lạnh lùng và có trái tim sắt đá nhưng hai chị em tôi rất yêu thương nhau.Thế rồi một ngày mẹ bắt tôi phải lấy chồng,nếu không bà sẽ chia rẽ chúng tôi mãi mãi.Tôi đành chấp nhận nếu không tôi sẽ không được thấy nó cười vào những buổi sáng và cũng không được nó nũng nịu nữa nên lúc này nghe anh nói tôi thấy buồn lắm.

-Tôi ghen tị với tôi đấy!Tôi cũng có một đứa em mà nó nghịch lắm.Suốt ngày tôi với nó toàn chạnh chọc nhau thôi.

-Thế à!Mà thôi,tôi phải về nhà đây,tôi thấy hơi mệt rồi!-Jessica đứng dậy lúc này cô mệt mỏi lắm rồi nhưng cô vẫn tỏ ra không có chuyện gì,cô mỉm cười chào Donghae rồi bước đi một cách nặng nhọc.Nhưng cô không biết rằng có một người đã lén đi theo cô từ suốt lúc ấy,người đó không khác chính là Donghae.

Đi được một lúc cô thấy hơi choáng nhưng vẫn cố bước đi.Một lúc sau vì quá mệt nên cô ngã xuống.Bỗng có một bàn tay đỡ lấy cô,cô choàng tỉnh và nói:

-Là anh sao?Sao anh chưa về nhà đi?

-Thấy cô mệt nên tôi đi theo không ngờ may thật đấy.Nào để tôi công cô về nhà.

-Không tôi khỏe mà.-Jessica chối ngay.

-Cô đừng tưởng qua mặt tôi.Trèo lên lưng tôi đi,đừng để tôi phải dùng vũ lực đấy. Jessica sợ hãi,cô không biết phải làm thế nào nên đành miễn cưỡng nghe theo.

Donghae công cô về.Anh hỏi:

-Nhà cô ở đâu?

-C..ung đ..điện ...Ki.mu...sa-Jessica chỉ gắng nói đến đó thôi rồi ngất hẳn.Nằm trên lưng Donghae,cô thấy mới dễ chịu làm sao.Thật ấm áp. Donghae cảm thấy lo lắng cho cô vì anh nghĩ đây có lẽ là cú shock lớn nhất cô ấy đã phải chịu đựng.Anh đi về với tâm trạng không vui chút nào.Cuối cùng cũng đến nhà cô ấy,anh bế cô và đưa cho người gác cổng nói:

-Công chúa của các anh phải không?Tôi thấy cô ấy ngất trên đường rồi đưa về đây,giao cô ấy lại cho các anh này.

Một tên lính gác cổng bế công chúa từ tay Donghae và cảm ơn anh rồi rít, anh nói không cần cảm ơn đâu rồi quay mặt bước đi. Họ không biết rằng lúc này đang có một người theo dõi họ từ ban công tầng 4 của tòa lâu đài, chính là cô công chúa Seohyun. Cô thấy chị về thì mừng lắm, chạy xuống gọi thị nữ ra đưa chị vào phòng. Sau khi được đặt đầu vào chiếc gối của mình Jessica vẫn không hề hay biết. Nhìn khuôn mặt chị tái nhợt đi vì mệt mỏi, cô òa khóc "Vì mình mà chị phải chịu như thế này, tội nghiệp chị quá".. Cô thức suốt đêm để chăm sóc cho chị. Sáng hôm sau... Jessica tỉnh dậy với một tâm trạng sảng khoái, cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Seohyun đang ngủ, mồ hôi ướt đầm trán, cô mỉm cười nhẹ nhàng xoa lên mái tóc em. Cô thương em lắm nhưng không biết làm gì.

Chiều hôm ấy, Taeyeon và Hangeng đến, Yuri niềm nở ra đón bạn. Yuri rót trà mời bạn rồi gọi hai cô con gái ra, Jessica và Seohyun - hai cô tỏ ra rất vui trước mặt khách để không ai nghi ngờ. Taeyeon nói:

-Mình thấy cả hai đều được hết hay là cậu cho hai đứa nó đến ở nhà mình một thời gian xem hai đứa chọn ai. Dù sao thì mình cũng có hai chàng hoàng tử mà.

-Ừ thế cũng được! Để mình hỏi bọn nó xem.

Đúng lúc đó thì Jessica bước ra. Yuri hỏi:

-Em con đâu?

-Dạ, nó đang ở trong pha trà.

-Mẹ bàn với Taeyeon rồi. Con và em sẽ chuyển đến nhà Taeyeon một thời gian để xem hai đứa chọn ai vì cô Taeyeon có cậu con trai mà.

-Thế cũng được ạ! Được ở bên em là con vui rồi. -Jessica vui vẻ nói. -Thế nhà cô ở đâu ạ thưa cô Taeyeon. -Jessica quay sang Taeyeon hỏi.

-Nhà cô ở cung điện Azura.

-XOẢNG... mọi người hốt hoảng nhìn về phía cách cửa. Ly trà nóng rơi xuống bàn chân bé nhỏ của cô, mắt cô tái nhợt đi, cô không dám tin vào tai mình nữa...

3. Chương 3

-Seohyun, con sao thế? Trời ơi chân bỏng hết cả rồi. -Yuri lo lắng chạy lại bên con và dọn dẹp hết mảnh vỡ của ly trà.

-Em không sao chứ? -Jessica cũng lo lắng hỏi nhưng Seohyun không nói gì

cả.Cô cứ như người mất hồn, không hề thấy đau đớn ở đôi bàn chân mà đi lại chỗ cô Taeyeon ngồi:

-Nhà cô ở đâu thế ạ? Cô có thể nói cho con nghe một lần nữa được không-Seohyun hỏi.

-Nhà cô ở cung điện Azura.

Lúc này không hiểu sao Seohyun có một cảm giác khó tả, cô ngồi bệt xuống ghế Sofa, thở một cách khó khăn. Mọi người nhìn nhau lơ lửng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với Seohyun. Bỗng Seohyun tỉnh ra cô kêu lên đau đớn ôm lấy bàn chân đang phỏng rộp. Jessica không giấu nổi lo lắng lại hỏi em gái:

-Sao em có vẻ sợ hãi khi nghe đến tên Azura vậy?

-Em...em cũng không biết nữa. Ai đau quá.-Thực tình Seohyun không muốn nói ra vì cô sợ mọi người lo lắng.

-Được rồi để yên nào, chị sẽ băng lại cho-Jessica nhẹ nhàng nói rồi cô vào phòng lấy hộp cứu thương ra băng lại bàn chân cho em.

-Vậy khi nào thì hai đứa chuyển về cung điện vậy- Hangeng hỏi.

-Tối nay luôn được không Yuri? Để cho bọn nó chuẩn bị hành lý chứ?

Yuri không nói gì mà khuôn mặt hiện lên nét đượm buồn. Taeyeon hiểu ý bạn mình liền an ủi Yuri:

-Mình biết xa hai đứa cậu buồn lắm nhưng hãy nghĩ xem hai đứa cần những người chồng tốt, tình cảm chị em vẫn chưa đủ mà hai đứa cần có cả hạnh phúc mà cả hai đều không biết nó ngọt ngào đến mức nào. Cậu hiểu ý tớ chứ?

-Ừ mình biết rồi!-Yuri mỉm cười với bạn vì cô hiểu cảm giác ấy bởi cô cảm nhận được nó từ Yesung.

Tối hôm đó đồ và vali của hai chị em được chuyển hết lên xe ngựa. Jessica và Seohyun chào tạm biệt bố mẹ trong nước mắt.

-Bố mẹ chờ tin con đấy. Tạm biệt-Yuri và Yesung cùng nói.

-Tạm biệt phụ vương mẫu hậu. Chúng con yêu người nhiều lắm. Cả hai nàng công chúa nói vọng lại. Tiếng xe ngựa một nhỏ dần rồi tắt hẳn. Lần đầu tiên Yuri cảm thấy trống vắng quá, hai giọt nước mắt từ từ lăn trên má. Yesung liền an ủi:

-Bọn nó sẽ không sao đâu mà, em cứ yên tâm đi! Nói rồi Yesung đưa Yuri vào cung.

Trở lại với hai nàng công chúa, bây giờ họ đã đến cung điện Azura. Bước vào cung điện hai chị em còn chưa quen nên thấy rất bối rối. Taeyeon nói:

-Từ giờ đây sẽ là nhà của hai con và hai con phải gọi ta là mẹ nghe chưa?

-Dạ-Hai cô công chúa đồng thanh trả lời.

-Được rồi! Bây giờ ta sẽ gọi các hoàng tử của ta ra! Kyuhyun, Donghae, hai con xuống đây mau. Ta có chuyện cần nói.

-Chúng con đây. Mẫu hậu gọi có việc gì ạ? -Kyu và Hae bước xuống.

Hai hoàng tử sững lại khi nhìn thấy Jessica và Seohyun. Bốn người nhìn nhau một cách khó hiểu. Taeyeon nói:

-Kyu, Hae, Jessica và Seohyun bây giờ sẽ là vợ của các con.

-HẢ! MẪU HẬU KHÔNG ĐỪA ĐÂY CHỨ! Hai hoàng tử há hốc mồm hết nhìn mẹ rồi lại nhìn Seo và Jes.

-Jessica và Seohyun sẽ làm vợ của các con trong vòng một năm. Đây sẽ là thử thách tình yêu của các con. Các con hiểu cả rồi chứ?

-Vâng ạ. Cả bốn người đồng thanh đáp.

-Bây giờ ta chia thế này nhé! Donghae lớn thì với Jessica, còn Kyuhyun với Seohyun. Được không?

-Sao ạ. Ừm, vậy cũng được ạ.

-Tốt, bây giờ hãy nghe ta dặn đây.

Trong thời gian thử nghiệm các con hãy nhớ:

1. Trước mặt các cô gái hay các chàng trai đều phải nói là chúng ta đã kết hôn rồi .
2. Phải kêu anh em với nhau trong suốt thời gian thử nghiệm.
3. Phải ngủ chung phòng. Rõ chưa, đó là qui tắc, không được cãi lệnh. -Taeyeon nói với giọng rất nghiêm túc.

Cả bốn người nhìn nhau mà không dám có phát biểu gì. Vì lệnh của hoàng hậu cấm cãi.

Rồi mai đây họ sẽ sống ra sao, họ có hạnh phúc không? Liệu trong vị ngọt của tình yêu có đắng cay không? Như bông hoa lặn rồi tàn, đúng vậy, như một giấc mơ của hạnh phúc và đau đớn...

4. Chương 4

Seohyun bước vào phòng. Từ ngày hôm nay cô đã trở thành vợ của nhị thái tử cho Kyuhyun có trái tim lạnh như băng trước con gái. Đã có bao cô gái bị anh từ chối. Liệu cô có thể chinh phục được trái tim anh? Cô ngồi xuống giường, thở dài và nghĩ ngợi. Một lúc sau, Kyuhyun bước vào, anh thấy

đôi chân của seohyun đang quần băng nhưng máu lại chảy ra mà cô không hề hay biết. Anh hơi lo lắng lại ngồi gần cô và nói:

-Em không thấy đau à?

-Sao ạ?-Seohyun ngơ ngác nhìn Kyuhyun. Về ngộ nghĩnh của cô làm anh bật cười. Anh cốc yêu cô một cái.

-Chảy máu dưới chân mà vẫn gan lì thật.

Nghe Kyuhyun nói lúc này Seohyun mới nhìn xuống dưới chân thấy máu thấm qua lớp băng trắng. Cô sợ hãi, ôm chầm lấy Kyuhyun hét:

-Oppa, oppa băng lại vết thương cho em đi. Em sợ máu lắm. -Cô vừa hét vừa ôm anh khiến anh không thể nhịn cười.

-Được rồi, anh sẽ băng lại cho em? Được chưa hả cô nàng bướng bỉnh?. Nói đoạn anh đứng dậy lại chỗ tủ lấy hộp cứu thương ra. Anh nhẹ nhàng gỡ miếng băng thấm máu trên đôi chân bé nhỏ của cô, sát trùng lại vết thương rồi thay cho cô lớp băng mới.

-Xong rồi đây!. Kyuhyun mỉm cười nhìn Seohyun, mặt cô đỏ ửng lên như quả cà chua.

-Ái chà! lúc này ai nhìn thấy máu sợ quá mà ôm lấy anh nhỉ, ôm chặt cứng cơ. Kyuhyun nhe răng cười nói.

-Á oppa anh thật gian xảo, phạt anh nè. Nói đoạn Seohyun cầm chiếc gối ném vào mặt kyuhyun, anh cũng đầu chịu thua. Thế là chiến tranh gối bắt đầu nổ ra. Đó là Kyuseo, còn về phần Haesica.

Jessica về phòng cô ngồi bệt xuống giường, cô thở dài mệt mỏi. Donghae bưng một cốc sữa vào cho cô:

-Tự tay anh pha cho em nè. em uống đi.

Jessica nhận lấy cốc sữa rồi nói:

-Cảm ơn anh.

-À! không có gì đâu.

-Em hỏi này. Oppa đã từng yêu ai chưa?

-Chưa mà sao em lại hỏi vậy?

-À, không có gì đâu. Chỉ là em hỏi cho biết thôi mà.

Khác hẳn với Kyuseo, Haesica chỉ trò chuyện bình thường như một người bạn thôi. Căn phòng của hai thái tử thì rộn vang tiếng cười đùa, trêu chọc. Còn căn phòng của thái tử thì yên ắng đến đáng sợ. Nhưng dần dần họ cũng sẽ quen thôi.

Sáng hôm sau, Seohyun dậy rất sớm. Theo thói quen cô ra vườn tưới hoa rồi vào bếp nấu bữa sáng cho cả nhà. Bỗng cô thấy nhớ mẹ, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống má cô. Cô cố gạt nước mắt rồi làm tiếp công việc. Cô

vào bếp làm kim chi và cơm dưa theokiểu truyền thống quý tộc của Hàn Quốc.Kyuhyun thức dậy thì không thấy Seohyun đâu cả anh chạy đi tìm khắp nơi trong cung điện nhưng không thấy.Bỗng anh nghe thấy một giọng hát từ phía nhà ăn,anh khẽ đẩy cửa và nhìn thấy Seohyun vừa hát vừa nấu ăn.Tuy chân cô bước đi khậpkhễnh nhưng cô lại rất vui.Kyuhyun nhìn cô anh nở một nụ cười tươi tắn.Như chợt nhớ ra điều gì anh vội chạy về phòng và đóng sầm cửa lại.Một lát sau anh bước ra với bộ trang phục của thái tử trông thật uy nghi nhưng có phần lạnh lùng.Anh giả bộ bước xuống phòng ăn và nói:

-Hôm nay em định nấu gì đấy?

Seohyun đang nấu ăn thì giật mình quay lại.Hóa ra là kyuhyun,cô nói:

-Em đang nấu ăn cho cả nhà.Em làm món kim chi và cơm dưa theokiểu truyền thống đấy.Oppa có muốn thử không?

Kyuhyun lại gần Seohyun và ném thử một miếng.Ngon thật,đúng là từ trước đến nay anh chưa từng ăn món nào ngon đến thế.Anh nhìn Seohyun”Lạ thật trước giờ bao cô gái mình đều từ chối thẳng thừng nhưng sao đối với cô ấy mình lại thế này.Không được,Cho Kyuhyun mày phải bình tĩnh lên,mày là mày cơ mà,phải thật sáng suốt.”Anh lấy một cốc nước uống một hơi rồi thở.Seohyun nhìn anh khó hiểu,cô hỏi anh:

-Oppa sao thế?Oppa thấy không khỏe à?

-À anh không sao.

-Jessica nghe lời anh đi đừng có phũng phụ nữa được không,ở nhà khác nhưng ở đây khác đấy nghe chưa?-Donghae nắm lấy tay Jessica lôi vào.

Kyuhyun và Seohyun hỏi:

-Anh với chị Jessica sao thế?

-À tại cô ấy cứ nói không muốn ăn nên anh phải lôi cô ấy xuống đây thôi.

-Oppa em đã nói rồi em không muốn ăn-Jessica bực bội nói.

-Em phải ăn mới có sức chứ!Dù em có cào xé anh đi chẳng nữa thì anh vẫn bắt em ăn sáng thôi.Donghae nói một giọng khẳng định chắc chắn.

-Thôi được nể oppa hôm nay thôi đấy.Jessica ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn.

-Phù đến là mệt với em đấy-Donghae lau hết mồ hôi nói.

Sau bữa sáng Seohyun và Jessica ra ngồi ngoài vườn hoa nói chuyện.Còn Kyuhyun với Donghae ở trong phòng làm việc.

5. Chương 5

Ngoài vườn mát quá,những cơn gió nhẹ lồng lộng mơn man trên mái tóc của hai nàng công chúa. Bỗng Jessica quay lại hỏi Seohyun:

-Em thấy Kyuhyun là người như thế nào vậy?

-Ồ sao chị lại hỏi vậy?-Seohyun ngạc nhiên nói.

-Chị hỏi cho biết thôi,không được sao?

-À nói thế nào nhỉ?Hầu như em nghe mọi người nói anh ấy là một người cứng nhắc và lạnh lùng chỉ biết sống vì công việc,không bao giờ quan tâm đến phụ nữ.Nhưng em lại thấy khác anh ấy rất bướng bỉnh,hài hước pha một chút lạnh lùng và trong anh ấy có một cái gì đó mà em không thể biết được.

-Ái chà,lãng mạn nhỉ.Vậy hóa ra em thích anh ấy à?-Jessica ranh mãnh nói.

-Không ý em không phải vậy,chỉ là em nói lên những gì em nghĩ thôi.Thế chị thì sao?Chị thấy anh Donghae thế nào.

-Chị chẳng thấy gì cả.-Jessica trả lời một cách thật lạnh lùng rồi đứng dậy bước ra vườn.

Thực ra trong cô lại cảm thấy anh ấy thật chu đáo và dễ gần nhưng cô không muốn cho ai biết tình cảm thật sự của cô.Cô lẳng lặng ngắt một bông hồng rồi bứt cánh nó.Seohyun nhìn chị lo lắng vì Jessica vốn rất yêu hoa hồng nhưng sao hôm nay chị ấy lại có thái độ như vậy chứ,nhưng cô không dám hỏi vì sợ chị đang buồn nếu làm phiền sẽ khiến chị tức giận.Cô đứng dậy mỉm cười với chị rồi đi vào nhà.Vào phòng của cô và nhị thái tử cô ngồi khóc,những giọt nước mắt của cô hệt như những ánh pha lê sớm.Bỗng cánh cửa hé mở,cô cứ tưởng là anh Kyuhyun nhưng cô đã nhầm là người hầu của cung điện.Cô ấy nhận lệnh hoàng hậu vào thay ga trải giường cho cô và nhị thái tử(chung phòng nhưng riêng giường).trong lúc cô người hầu dọn thì Seohyun hỏi:

-Xin lỗi tôi có thể hỏi cô câu này được không?Cô ở trong cung lâu rồi thì cô thấy Nhị thái tử là người như thế nào?

-À tôi thấy thì nhị thái tử là tuýt người sống vì công việc.Thái tử tỏ ra khá lạnh lùng với phụ nữ nhưng lại yêu quý mẹ mình.Trong công việc thái tử rất nghiêm minh nhưng lúc tức giận thái tử thậm chí còn lấn át cả vua cha mình nữa...-người hầu gái thật thà nói.

-CÔ GIỎI LẮM, DẮM KỂ CHUYỆN ẤY VỚI SEOHYUN À-Kyuhyun đá sầm cửa làm Seohyun và cô hầu gái giật mình.

-Tôi...tôi xin lỗi-người hầu gái lí nhí trả lời.

-Cô ra đi tôi sẽ nói chuyện với Seohyun-Kyuhyun quát.

Cô hầu sợ hãi chạy ra khỏi phòng.

-Tại sao oppa lại quát cô ấy? Chính em là người hỏi cô ấy mà!-Seohyun bực bội nói.

-À thì ra đây là cách cô tìm hiểu về chồng chứ gì. Cô giỏi đấy, tôi phục cô lắm. Vì nể mẹ nên tôi mới nhìn cô chứ không thì đừng hòng tôi làm chồng cô nhé. Tôi bản tính vốn dĩ đã ghét con gái lắm rồi-Kyuhyun quát Seohyun.

Nghe được những lời đó từ Kyuhyun như con dao sắc đâm thẳng vào trái tim bé nhỏ của Seohyun. Nước mắt cô tuôn trào, cô nói:

-Thì ra em đã lầm, em cứ tưởng oppa là người tốt cơ, hình như em đã sai lầm.-Cô chạy ra khỏi phòng, trái tim giằng xé cô, cô cứ khóc. Chưa bao giờ cô thấy đau khổ như vậy. Kyuhyun vẫn đứng đó, bắt đầu bình tĩnh hơn và cảm thấy hối hận vì biết rằng những lời mình nói đã làm tổn thương lòng tự trọng của Seohyun. Anh lao xuống nhà tìm khắp cung điện nhưng không thấy cô đâu cả, anh chạy ra vườn hoa thấy Donghae và Jessica đang trò chuyện với nhau. Anh hỏi:

-Anh chị có thấy Seohyun đâu không?

-Không nhưng sao vậy?

-Lúc này em và cô ấy có to tiếng với nhau. Cô ấy khóc và chạy đi, em giờ đi tìm khắp cung điện rồi nhưng không thấy cô ấy đâu cả.

-Vậy sao? Anh chị sẽ cùng em tìm cô ấy.

Rồi cả ba người chia nhau ra đi tìm Seohyun nhưng vẫn không thấy cô ấy đâu cả. Có lẽ nào cô ấy đã chạy ra ngoài không, Kyuhyun lo lắng. Anh chờ mãi đến chiều tà mà vẫn không thấy cô ấy quay về. Đến lúc này thì không nhìn được nữa, anh chạy ra cổng thành, thấy vậy Donghae và Jessica cũng chạy ra tìm.

-Seohyun, em giỏi lắm. Tìm được em anh sẽ cho em một trận-Kyuhyun vừa nguyền rủa vừa chạy. Bây giờ thật sự anh đã mất tự chủ rồi.

6. Chương 6

Kyuhyun tức giận chạy, trong đầu anh bây giờ chỉ biết làm cách nào để cho Seohyun một trận. Anh cứ cắm đầu chạy mà không nghĩ, Donghae và Jessica chạy tìm Seohyun ở một hướng khác. Trời bắt đầu tối, Kyuhyun gần

như thất vọng, anh không thể tin được lời nói đó có thể làm cô đau lòng đến như vậy. Anh mệt mỏi và chán nản nhưng vẫn chưa nguôi giận. Khi ý chí trong anh sắp vụt tắt thì bỗng đâu Seohyun xuất hiện. Mắt cô thâm quầng đi vì khóc quá nhiều, thấy Kyuhyun cô vội ngoảnh đầu chạy đi nhưng cô đã bị anh tóm lại.

-Oppa làm gì đây? thả em xuống-Seohyun vùng vẫy cố thoát khỏi Kyuhyun nhưng anh đâu phải loại vừa.

-Về nhà ta sẽ nói chuyện nhưng chưa về đến nhà thì anh sẽ không thả em ra đâu. Nhớ đây, muốn đập anh cho hả giận cũng được nhưng đừng mong anh thả em xuống đây. Kyuhyun dứt khoát nói và đưa Seohyun về nhà.

Tại cung điện Azura..

-Em có biết anh lo lắng cho em thế nào không hả?

-Em không biết thì sao?

-Em cứng đầu lắm.

-Thì cũng tại oppa đây, ai bảo oppa nói câu đó với em chứ.

-À à thế ai lại đi hỏi người hầu kỹ về anh thế nhỉ?

-Em hỏi thì đã sao? Muốn tìm hiểu kỹ hơn về chồng mình thì sao? Oppa cấm à?

-Ừ anh cấm đây vì trước giờ anh chưa bị ai tra hỏi như thế cả!

-Oppa đáng ghét, không thèm nói chuyện với oppa nữa.-Seohyun cố cầm nước mắt và đi vào phòng.

Kyuhyun nắm mạnh tay vừa tường khiến bàn tay anh chảy máu nhưng anh vẫn không cảm thấy gì. Lúc ấy, Donghae và Jessica chạy về.

-Sao tìm thấy Seohyun rồi hả? Nó đâu rồi?-Jessica dồn dập hỏi.

-Cô ấy ở trên nhà ấy!-Kyuhyun ngồi bệt xuống ghế sofa, thở một cách nặng nhọc.

Jessica vội chạy lên nhà. Donghae ngồi xuống cạnh Kyuhyun.

-Tay em chảy máu kia.

-Kệ em, em thích như thế đây.

-Em đừng quá đau khổ rồi một ngày cô ấy sẽ hiểu và thông cảm cho em thôi mà.

-Anh không hiểu sao? Trước giờ em chưa thấy ai dám cãi em như thế, em thấy rất bức.

-Kyuhyun à em có dám nghe sự thật này không? Lúc này đi tìm Seohyun, Jessica đã kể cho anh đây.

-Sao ạ?

Tại phòng Seokyu...

-Chị hiểu tâm trạng của em nhưng em hãy tha thứ cho anh Kyuhyun một lần đi. Dù sao anh ấy cũng đã hối hận rồi mà.

-Thế tối nay em ngủ với anh nha?

-Á oppa thật là,thôi không chơi với oppa nữa.

-Hi hi anh đùa đấy.

-Ôi trời tay anh chảy máu kìa.Sao không nói cho em biết chứ._Seohyun lo lắng chạy lại lấy hộp cứu thương ra cho kyuhyun.Cô cẩn thận băng lại tay cho anh.Cô bắt đầu khóc.

-Xin lỗi,có phải vì em oppa bị như vậy không?

-Không phải đâu mà-Kyuhyun cầm lấy tay Seohyun dịu dàng nói khiến cô cũng yên tâm hơn.Hai người không biết rằng đằng sau cánh cửa cũng có hai người mỉm cười sung sướng-đó là Donghae và Jessica

7. Chương 7

Donghae và Jessica về phòng,hai người nhìn nhau mỉm cười sung sướng.Lần đầu tiên Donghae lại thấy Jessica cười tươi như vậy.Donghae đổ mắt ngoảnh đi chỗ khác nhưng Jessica vẫn không hiểu gì cả.Cô lại gần Donghae hỏi:

-Này,oppa không sao đấy chứ?

-À anh không sao.-Donghae mỉm cười đáp.

-Không sao thật chứ-Jessica gặng hỏi lần nữa.

-À thì tại anh thấy em cười đẹp thôi.

-Cảm ơn nha!Đây là lần đầu tiên trong đời có người khen em cười đẹp đấy!-Jessica thẹn thùng nói.

-Mà thôi cũng khyua rồi đi ngủ thôi.-Donghae cố gắng thoát ra khỏi cái không khí mà anh thấy khó chịu này.

-Ừ oppa nhường em sử dụng phòng tắm trước nha.

-À ừ.

Jessica bước vào phòng tắm,nụ cười trên môi cô tắt hẵn.Cô nhìn vào gương cắn chặt môi làm môi cô tím máu.Cô khóc,nước mắt cứ chảy ra,cô thấy thương em lắm nhưng không thể làm được gì .Cô nhớ lại hôm đi tìm Seohyun...

*Sao,Seohyun bị mắc bệnh thiếu máu từ nhỏ sao?Donghae rất kinh ngạc trước câu nói của Jessica.

-Thật đấy.

-Sao trông vẻ bề ngoài của em ấy không có gì là bị bệnh cả?

-Nó muốn giấu mọi người vì sợ mọi người sẽ lo lắng cho nó.Nó cũng đang cố gắng sống sao cho thật tốt nhưng nếu như bị tổn thương thì khả năng bệnh thiếu máu tái phát là rất cao đấy.

-Thế thì phải tìm em ấy nhanh lên,không thì nguy mất...*

Người cô run lên,nếu như em bị dày vò trong đau đớn thì chắc chắn là em sẽ không qua khỏi.Cô chỉ mong là Kyuhyun sẽ đối xử với em thật tốt vì cô luôn muốn thấy nụ cười hạnh phúc trên môi em.

-CỐC CỐC CỐC này sao ở trong đó lâu quá vậy?Ngủ quên à?-Donghae gõ cửa nói.

-Cách,em ra đây rồi.

-Sao mắt em đỏ vậy?Em khóc à?

-Không phải đâu,chỉ là bụi bay vào mắt thôi mà-Jessica chối phăng.

Donghae cảm thấy hơi lo cho Jessica nhưng lại không muốn làm phiền cô lúc này vì anh thấy cô đang rất buồn.

Sáng hôm sau,Seohyun cố gắng dậy rất sớm.Cô chuẩn bị ra vườn tưới hoa.Bỗng cô thấy có dáng người cao cao đang đứng tưới hoa,nhìn kĩ lại thì đúng rồi là anh Kyuhyun.Kyuhyun thấy Seohyun thì gọi:

-Lại đây nào,vợ của anh,ra xem anh tưới hoa giùm em nè.

-Cái gì?Vợ á?Trước giờ oppa có gọi em như thế đâu-Seohyun ngạc nhiên nói.

-Kệ anh,anh thích nói đấy.Lại đây nhanh nào-Kyuhyun vẫy vẫy tay,anh nở một nụ cười thật tươi khiến Seohyun không thể không lại được.

-Có gì mà anh bắt em phải lại thế?

-Đội mũ vào đi không nắng đó-Kyuhyun đội lên đầu Seohyun một cái mũ màu vàng óng như ánh mặt trời.

-Chỉ thế thôi sao?

-Không đâu,em xem này-Kyuhyun chỉ về một khóm hoa gần đó,nó đã nở đã những bông hoa rực rỡ.Seohyun thích thú chạy đến xem,cô nở một nụ cười tươi tắn.Kyuhyun đứng đó nhìn cô với ánh mắt buồn"Seohyun đây có phải là sự thật không hay chỉ là anh mơ thôi.Từ trước đến giờ anh chưa hề biết yêu là gì và em đã giúp anh cảm nhận nó,cảm ơn em Seohyun.Mong rằng ông trời đừng đưa em đi quá sớm.Anh chỉ mong có thể thôi..."

-Oppa Kyuhyun,oppa sao thế?Sao đứng ngẩn tò te vậy?

-À anh không sao,đừng bận tâm.

Sau bữa sáng...

-Ái chà!Seohyun,cuối cùng thì cậu cũng lấy chồng rồi à?-Tiếng nói vọng ra làm cả bốn người giật mình.

-Giọng nói này quen quá,chẳng lẽ...-Seohyun ngoảnh lại,đó là yoona,bạn

thân của cô từ nhỏ.Seohyun mừng rỡ chạy lại ôm Yoona:

-Sao cậu biết tớ ở đây vậy?

-Ặc ặc tớ nghệt thổ mắt.Thì hôm qua đến thăm cậu thì nghe mẹ cậu nói cậu lấy chồng rồi nên mình đến chúc mừng thôi.

-Thế mẹ mình sao rồi?

-Bác ấy vẫn khỏe.Mà mình cũng báo tin cho cậu nè,mình cũng lấy chồng rồi đó.

-Vậy hả,ai vậy?

-Là anh.Xin tự giới thiệu anh là Leeteuk,hoàng tử của vương quốcHimabi.-một người đàn ôngvới mái tóc vàng bước vào đứng cạnhYoona và nói.

-Vậy sao?Mình chúc mừng cậu.Chúc 2 cậu sống hạnh phúc với nhau nha.

-Ừ cảm ơn!Á thôi chết muộn rồi-Yoona liếc đồng hồ nói-Mình và anh Leeteuk có việc phải đi rồi,chỉ kịp đến chào cậu một câu thôi.Bye nha,lần sau mình sẽ đến chơi lâu hơn.Mà nhớ ỉnh xem mặt chồng cậu với nhé

-Ừ chào-Seohyun mỉm cười vẫy taychào tạm biệt người bạn thâncủa mình. Cô ngoảnh lại bất chợt cô thấy khuôn mặt của anh.Khuôn mặt anh tái nhợt thiếu sức sống.

-Oppa,oppa sao vậy?-Seohyun lo lắng hỏi.

-À anh không sao chỉ là hơi nảnnên thế thôi.

-Thế ta vào nhà đi-Seohyun mỉm cười khoác lấy tay kyuhyun khiến nỗi lo sợ trong anh đã giảm được một phần.Nhưng linh tính anh mách bảo trong tương lai côsẽ gặp chuyện chẳng lành,anh chưa bao giờ linh tính sai cả.Anh nhìn Seohyun lo lắng,chẳng lẽ ôngtrời sắp cướp đi sinh mạng của một con người nhỏ bé,xinh xắn,dễ thương nhưng lại rất yếu đuối thể này sao.Đúng vậy,cô như một cái cây nhỏ bé đứng giữa đời,biết yêu thương và san sẻ nhưng một ngày cái cây ấy sẽ bị người ta đốn đi,và cô sẽ chết trong đau đớn.

8. Chương 8

Seohyun vẫn không hề để ý đến thái độ của Kyuhyun.Cô cầm tay anh kéo vào phòng.Lại gần cửa sổ,cô lấy một bông hồng đưa cho Kyuhyun.Anh ngạc nhiên hỏi:

-Sao em lại đưa cho anh cái này?

-Bởi vì từ trước đến giờ sống trong cung điện em chưa hề biết yêu ai ngoài người thân của em. Nhưng từ khi biết đến anh, em bắt đầu thấy cuộc sống có nhiều ý nghĩa hơn dù em chưa hiểu rõ hết tấm lòng của anh. Em nghĩ chắc là anh không thích em đâu vì em là một cô gái vô dụng, chẳng biết làm gì cho anh cả. Nhưng xin anh hãy nhận lấy bông hoa này coi như là tấm lòng mà em dành cho anh. Được không?

Kyuhyun nhìn Seohyun, anh thấy bao lâu nay chưa có người con gái nào dám thổ lộ với anh như thế. Anh mỉm cười cầm bông hồng từ tay Seohyun.

-Anh sẽ tưới nước cho nó hằng ngày, dù nó có bị héo đi chẳng nữa.

-Oppa...-Seohyun sung sướng nhìn Kyuhyun, chưa bao giờ cô thấy vui như vậy.

Bỗng một người lính gác chạy lên báo cho Kyuhyun:

-Thưa nhị thái tử, đức vua và hoàng hậu đã về rồi ạ! Thái tử và công chúa Jessica đã đứng đợi dưới sảnh.

-Vậy sao? Ta biết rồi. Ta sẽ xuống. Đi nào Seohyun, xuống đón phụ vương và mẫu hậu.

-Vâng-Cô cầm lấy tay anh và đi xuống đại sảnh của cung điện.

-Ta đã về rồi đây.-Taeyeon và Hangeng chạy vào.

-Phụ vương, mẫu hậu, chúng con nhớ người quá cả bốn người con chạy đến ôm chào lấy Taeyeon và Hangeng. Cả nhà đoàn tụ với nhau trong sung sướng.

Một lát sau...

-Bẩm đức vua, có mấy người xưng là công chúa đến để gặp thái tử và nhị thái tử ạ.

-Cho họ vào, đồng thời gọi hai thái tử xuống nhưng không được cho hai công chúa biết đâu.

-Tuân lệnh đức vua.

Đám cận thần hít hải chạy lên phòng bẩm báo với thái tử:

-Thưa thái tử đức vua bảo cho gọi hai thái tử xuống có việc nhưng tuyệt đối không được cho hai công chúa xuống đâu ạ.

-Sao? Ta biết rồi-Kyuhyun và Donghae ngoảnh lại nói với Jessica và Seohyun-Lát nữa bọn anh sẽ lên, chờ nhé.

-Vâng-Jessica và Seohyun đáp lại.

Nói xong hai thasitwrr theo đám hầu cận đi xuống. Ngồi được một lúc, Jessica nói với Seohyun:

-Chúng ta đi theo xem thế nào đi, chị thấy không an tâm tí nào.

-Nhưng anh ấy nói một lát sẽ lên mà.

-Lỡ Kyuhyun gặp chuyện gì thì em có sống nổi không?

-Ồ sao chị lại hỏi thế?

-Thôi không ơ iệc gì cả chị nói đi là đi.

Jessica nói một cách dứt khoát rồi nắm tay Seohyun kéo đi.Lúc đó tại thánh điện,Kyuhyun và Donghae cùng các quan thần đi xuống.Hơn hai chục công chúa đang đứng đợi dưới sảnh của hoàng gia,thấy hai thái tử,các công chúa ngất ngây trước vẻ đẹp của Donghae và

Kyuhyun.Taeyeon thấy vậy liền hỏi Hangeng:

-Sao anh lại cho các cô ấy vào đây vậy?Anh không nhớ là các con của chúng ta đang trong giai đoạn thử nghiệm ư?

-Anh nhớ chứ chính vì vậy đây sẽ là giai đoạn thử nghiệm khó khăn nhất để xem tình cảm thật sự của bọn nó.Yêu thật lòng hay là yêu cho vui thôi.

-Anh Hangeng...

-Giờ là lúc các con của chúng ta thể hiện bản lĩnh rồi đấy-Hangeng nở một nụ cười bí hiểm.

Các nàng công chúa lóa mắt trước vẻ đẹp của hai thái tử.Nhưng hai thái tử vẫn tỏ ra thái độ lạnh lùng.Bỗng một nàng công chúa bước đến cạnh Kyuhyun và nói:

-Kính chào nhị thái tử,xin tự giới thiệu,thần thiếp tên là Park Hanul công chúa của vương quốc Amazonna.Thần thiếp đã phải lòng ngài từ lâu,nay xin được làm người đi theo ngài suốt đời.Nếu ngài không chê,thần thiếp xin dâng ngài cả tấm lòng.

Kyuhyun vẫn đứng đó nhìn Park Hanul với cái nhìn lạnh nhạt.Nhớ đến lời mẫu hậu anh nói:

-Cảm ơn về tấm lòng chân thành của các cô nhưng tôi và anh Donghae đã có vợ rồi.Nay xin các cô đừng đeo bám lấy tôi và anh tôi nữa.Bây giờ mời các cô về chovà đừng bao giờ phá hỏng hạnh phúc của hai chúng tôi. Các công chúa rất sốc khi nghe Kyuhyun nói vậy.Nhưng vẫn có mấy người khóc lóc van xin nhưng vô ích,Kyuhyun và Donghae vẫn một mực từ chối tấm lòng của họ.Sau đó các cô ra về,có cô khóc vì không được lọt vào mắt người mình yêu,có những thì vẫn kiên cường nuôi ý chí theo đuổi Donghae và Kyuhyun.Seohyun và Jessica đứng sau tấm rèm nhìn diễn biến từ nãy đến giờ.Thấy hai thái tử bình thường nghịch ngợm là thế nhưng hôm nay trông hai người thật sự đã trưởng thành như đã biến thành người khác,Seohyun và Jessica vui lắm.Taeyeon vỗ vai hai con nói:

-Các con làm tốt lắm,mẫu hậu rất tự hào về các con.Các con của ta đã thật sự trưởng thành rồi.

-Có gì đâu ạ.Chỉ là lúc này nghe họ nói,con chỉ cần nghĩ đến việc Seohyun và Jessica khóc là tự nhiên nói được thế thôi chứ chẳng biết làm sao nữa.

-Ái chà hai thái tử nhà ta vốn dĩ rất dị ứng với phụ nữ mà lại xiêu lòng trước hai nàng công chúa cơà.Ta ngạc nhiên đấy,có thể là hai cô công chúa ấy là thần tiên rồi-Hangeng nhe răng cười ma mãnh nói.

-Phụ vương..-Kyuhyunvà Donghaehét lên.

-Ha ha ta đùa đấy,dù sao ta cũng chúc mừng các con vì đã có mắt nhìn người đấy.

-Là sao ạ?

-Jessica tuy lạnh lùng nhưng rất yêu thương em gái,có thể vì em mà làm tất cả,còn Seohyun tuy hơi rụt rè nhưng lại sống vì mọi người,biết quan tâm giúp đỡ mỗi khi người đó gặp khó khăn,có thể rơi nước mắt trước một tên giết người biết hối cải.Hai công chúa tính cách tuy khác nhau nhưng lại chung một trái tim.

Đó là điều mà ta cảm phục nhất.

-Anh Hangeng lần đầu em thấy anh nói ra những lời chân thật như thế đấy,ngạc nhiên thật-Taeyeon mỉm cười nói với Hangeng.

-Thôi xong nhiệm vụ rồi thì tụi con lên nhà đây,chắc Jessica và Seohyun đang đợi.

-Thôi chết rồi chạy nhanh lên không là bị phát hiện đấy-Jessica nói với Seohyun.Cả hai cùng chạy nhưng do cổ quá sức bệnh tình của Seohyun lại tái phát.Cô gục ngã ngay trên cầu thang,Jessica hoảng hốt lay em dậy nhưng Seohyun kiệt sức rồi,Jessica khóc người cô run lên.Đúng lúc ấy Donghae và Kyuhyun chạy lên thấy vậy thì hoảng lắm,Kyuhyun chạy lại đỡ Seohyun,còn Donghaelại hỏi Jessica:

-Em ấy sao vậy?

-Lúc này nó bảo định xuống nấu cơm trưa luôn nhưng đi được đến đây thì em ấy ngã khụy xuống đây-Jessica bịa ra một lí do.

-Thôi đưa em ấy vào đi Kyuhyun việc nấu cơm trưa nay anh và Jessica làm thay cho-Donghae nói.

-Cái gì?Em và oppa á?Có được không vậy?Em sợ mình không làm được đâu.Hay là hai oppa nấu đi em ở lại chăm Seohyun cũng được-Jessica từ chối.

-Không được việc của Seohyun thì để chồng em ấy giải quyết.Còn em phải xuống bếp nấu cơm trưa với anh ngay,đừng để anh dùng vũ lực như cái hôm anh lôi em xuống ăn sáng đấy nhé.

Jessica nhớ lại việc hôm đó vì không muốn ăn sáng, Jessica đã bị Donghae lôi xuống ăn một cách không thương tiếc trước sự ngạc nhiên của Seohyun và Kyuhyun. Nghĩ lại da gà cô lại nổi lên. Cô miễn cưỡng nói:

-Thôi được nhưng chỉ hôm nay thôi nhé.

-Thế mới đúng là vợ anh chứ.-Nói rồi Donghae hôn nhẹ lên trán Jessica khiến cô đỏ mặt. Rồi Donghae nắm lấy tay Jessica dắt xuống phòng. Kyuhyun bế Seohyun lên, nhìn anh chị mình hạnh phúc mà lòng anh quặn thắt lại, anh đau đớn nhìn Seohyun rồi bế cô vào phòng. Anh đặt cô lên giường rồi vắt khăn ấm đắp lên đầu cô. Cô nhắm mắt như chịu đựng sự đau đớn. Kyuhyun nói với Seohyun:

-Seohyun ơi, tỉnh lại đi, em là một cô gái dũng mãnh đúng không? Trả lời anh đi, anh muốn nhìn thấy nụ cười của em, nó rất đẹp và đáng yêu. Đừng rời xa anh quá sớm, anh muốn em được như chị Jessica kia, sống tuy lạnh lùng nhưng không bệnh tật. Hãy nói với anh một câu thôi, chỉ một câu thôi anh cũng mãn nguyện lắm rồi.

-Op...pa-Tiếng nói khó khăn của Seohyun vang tin, Kyuhyun sung sướng nhìn Seohyun, cô cũng cười, bỗng Kyuhyun ôm chầm lấy cô khiến cô ngạc nhiên lắm. Nhưng cô thấy ở bên anh cô không phải sợ sệt gì nữa, cô có cảm giác như được thần mặt trời che chở, sưởi ấm cho cô.

Tại phòng bếp...

-Donghae đập trứng kiểu ấy sai rồi, phải đập nhẹ vào thành bát rồi bóc vỏ ra chứ không phải bóp vỡ thế đâu.

-Thế à? Anh quên mất.

Một lát sau:

-Trời ơi, nồi canh sôi thế rồi mà anh vẫn chưa tắt bếp sao? Hết cách với anh rồi đấy.

Thế là buổi nấu ăn của Jessica và Donghae vẫn diễn ra không suôn sẻ mấy. Nhưng có ai biết rằng, ngoài cung điện vẫn còn vài người công chúa đứng chờ thái tử của mình và cô các rất cảm hận hai người con gái đã cướp đi người trong mộng của mình. Các cô quyết sẽ trả thù cho chính mình, và trong số đó có một người-cô ta muốn giết người đã cướp đi Kyuhyun, đó chính là Park Hanul...

9. Chương 9

Seohyun bỗng thấy lạnh sống lưng vì cô bắt đầu có linh cảm chẳng lành, cứ như là cô gặp gặp chuyện gì khủng khiếp lắm đấy. Cô cố trấn tĩnh lại, đi ra vườn tưới hoa. Bất chợt có một cô gái đi vào vườn hoa hỏi cô:

-Xin lỗi cho tôi hỏi cô có phải là vợ của nhị thái tử Cho Kyuhyun không?

-Vâng sao cô biết tôi? Mà cô là ai vậy?

-À tôi là Park Hanul, công chúa của vương quốc Amazona.

-Hân hạnh được gặp cô, tôi là Seo Joo Hyun, công chúa của vương quốc Kimusa.

Park Hanul thầm nghĩ: "Hừ cái con bé này thì có gì đẹp để chứ, ta thậm chí còn đẹp gấp trăm lần nó, thế mà Kyuhyun lại từ chối ta, tức thật. Seo Joo Hyun, cô không đội trời chung với tôi đâu, một là cô sống tôi chết, hai là tôi sống cô chết. Cô chọn đi. Cuộc chiến giữa chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi và tất nhiên tôi sẽ là người thắng cuộc cô hiểu chưa?"

-Này cô sao vậy? -Seohyun hỏi.

-À tôi không sao chỉ là đang nghĩ đến một vài chuyện riêng ấy mà. À mà tối mai cô rảnh không?

-Có, tôi rảnh.

-Thế cô có thể đi với tôi được không? Để làm quen ấy mà.

-Thôi, tôi không dám đâu. Lần trước tôi tự ý ra khỏi cung điện, về thì bị anh Kyuhyun quát ột trận đấy.

-Không sao đâu, chỉ đi một tí thôi mà. khoảng 10 phút thôi mà.

-Thế thì chắc là được.

-Ok, gặp nhau ở vườn sau nhà tối mai nha.

-Ừm...

Park Hanul mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Seohyun. Nhưng vừa ra khỏi cổng, mắt cô biến đổi hẳn. Ánh mắt đầy ghen tuông, nụ cười nửa miệng đầy mưu mô. Cô nháy mắt với các cô công chúa. Như đã hiểu ra họ cũng cười. Park Hanul nói:

-Đó mới chỉ là mục tiêu thứ nhất, còn vợ của thái tử Lee Donghae là mục tiêu thứ hai đấy.

Chiều hôm sau, Seohyun cố gắng nấu bữa tối thật sớm. Kyuhyun lấy làm lạ liền hỏi:

-Sao hôm nay em nấu sớm thế? Đừng có nói là định đi đâu đấy. Anh không cho đâu nha.

-Thôi nào, em chỉ một tí thôi mà. 10 phút thôi.

-Không được lỡ em gặp nguy hiểm thì sao?

-Không sao đâu,em chỉ ở gần đây thôi mà.Xin oppa đấy,mà.

-Hừm thôi được.nhưng chỉ 10 phút thôi đấy.

-Cảm ơn oppa nha-seohyun vui sướng ôm chầm lấy Kyuhyun và đặt lên má anh một nụ hôn.Chợt nhận ra,seohyun đỏ bừng mặt-Xin lỗi oppa nha,tại em vui quá.

-Không sao,nếu như ngày nào anh cũng được em làm thế thì thật sung sướng.-Kyuhyun nheo mắt cười.

-Á oppa thật là...em không đùa đâu.Seohyun tức giận đâm vào người Kyuhyun. Nhưng không chỉ có Seokyu là hạnh phúc thôi đâu nha...

-Oppa thả em xuống-Jessica kêu lên.

-Anh sẽ không thả đâu,vì em rất bướng nên anh phải cho em một trận-Donghae cười.Mặc sức cho Jessica giãy giụa anh vẫn cứ bế cô đi.

-Em không đùa đâu nha,oppa.Có thả em xuống không thì bảo?

-Không thả thì làm gì được anh nào?

-Em sẽ cắn đấy.

-Thôi được anh thả nè-Nói rồi Donghae buông Jessica ra làm công dã tràng.Donghae cốc đầu Jessica rồi nói:

-Thế nào cô bé?Còn muốn anh thả nữa không?

-Thà để oppa thả còn hơn là để oppa bế.-Jessica phụng phịu làm Donghae bật cười.

-Oppa sao thế?

-Nhìn mặt em tự nhiên anh muốn cười thôi.

-Này đừng để em phải đánh oppa đấy nhé.

-Anh đùa đấy.Anh làm sao mà dám trêu Jessica của anh chứ.

Tối hôm đó...

Seohyun ra sau nhà đợi.Đúng 7 giờ,Park Hanul đến.Cô mỉm cười nói:

-Ta đi nào.

-Thế cô định đưa tôi đi đâu vậy?

-Đi chơi vài nơi thôi.Đúng 10 phút sẽ về.

-Vậy thì đi thôi,nhanh lên.

Park Hanul vừa đưa Seohyun đi,cô ta cười rất mãn nguyện."Seohyun ơi,hãy cùng tôi đi đến bờ vực của tử thần nhé...".

10. Chương 10

Đi được một lúc, Seohyun quay lại hỏi Park Hanul:

-Sao đi lâu vậy, nhanh để tôi còn phải về nữa, chắc là anh Kyuhyun sốt ruột lắm rồi!

-Sắp đến rồi đấy, đừng lo. Tôi sẽ đưa cô về mà.-Park Hanul mỉm cười.

Đến một ngõ nhỏ và tối, Park Hanul nói:

-Đến nơi rồi.

-Sao lại đến đây vậy?-Seohyun ngạc nhiên hỏi.

-Vì tôi muốn dành cho cô một bất ngờ đó mà.

-Bất ngờ sao?

-Cô đợi đi.

Một lát sau, từ hai đầu hẻm, hơn một chục cô công chúa bước lại gần

Seohyun và Park Hanul, Seohyun ngỡ ngàng không biết gì cả. Park Hanul mỉm cười nói:

-Thật tội nghiệp, không ngờ vợ của nhị thái tử Cho Kyuhyun lại ngây thơ đến thế. Xin được giới thiệu, tôi và các công chúa đây đều là những người bị nhị thái tử từ chối lời cầu hôn, chỉ vì cô đấy.

-Thế các người định làm gì tôi?-Seohyun sợ hãi hỏi.

-Tất nhiên là làm cho nhị thái tử căm ghét cô rồi.

-Tôi sẽ không tha cho các người nếu các người dám làm gì Kyuhyun đâu.

-Ái chà hù dọa hớ hển. Để tôi xem cô chịu đựng được bao lâu.-Nói xong

Park Hanul chỉ tay ra ám hiệu, một cô công chúa trong đoàn ra ngoài hẻm gọi vài tên lính của mình vài. Theo lời công chúa, bọn chúng đánh thuốc mê cho Seohyun và trói cô lại, giam cô tại một nhà kho cách hoàng cung không xa. Sau khi bắt cóc Seohyun thành công, Park Hanul mỉm cười quay ra nói với các bạn:

-Bước một đã thành công, bây giờ là bước hai: nhắm vào vợ của thái tử Lee Donghae.

lúc đó tại hoàng cung, Kyuhyun lo lắng vì đợi mãi mà không thấy Seohyun về và cũng không biết cô đi đâu. Anh đã nói với Donghae và

Jessica. Jessica tức giận nói:

-Cậu đã sượt làm mất Seohyun một lần rồi, cậu mà còn để mất nó lần thứ hai thì tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu.

-Em biết rồi, bây giờ em sẽ đi tìm cô ấy.-Kyuhyun nói rồi lấy con bạch mã của mình ra.

-Em có biết tìm cô ấy ở đâu không mà đi?-Donghae hỏi.

-Em không biết nhưng em nghĩ cô ấy chưa thể đi xa được đâu, anh chị ở

nhà đợi nhé.-Kyuhyun nói rồi phi ngựa rakhỏi cổng thành.

Thấp thỏm không yên,Jessica thấy người nóng rục lên,cô nói:

-Oppa đưa em đi tìm Seohyun đi,em thấy không yên tâm.

-Em ở nhà đi,em mà như Seohyun thì anh chết mất.Em nhìn thẳng Kyuhyun là biết đấy.

-Biết là thế nhưng em thấy không yên tâm.

-Tùy em,thích lo hay không thì lo,nhưng em nhất định phải ở nhà.

-Oppa chẳng lẽ không thấy lo lắng cho Seohyun à?

-Anh lo chứ nhưng anh còn lo hơn đấy,vì vậy hãy ngoan ngoãn ở nhà đi và đừng đòi đi đâu hết,không nghe lời là anh cấm cung em đấy-Donghae nói.

Jessica bây giờ chỉ còn biết ở nhà đợi thôi,nếu cô đi nhất định Donghae sẽ giữ cô lại.Trong lúc đó Kyuhyun vẫn phi ngựa đi tìm.Các cô gái nhìn thấy anh thì ngất ngây trước vẻ đẹp lạnh lùng của anh nhưng anh vẫn không để tâm chút nào,bây giờ anh chỉ biết đi tìm Seohyun thôi.Anh không biết rằng từ bao giờ Seohyun đã là người con gái của đời anh dù anh biết đây chỉ là của trình thử nghiệm tình yêu mà mẹ anh đã dành cho anh và Donghae.Lúc đó,tại căn nhà kho,Seohyun bừng tỉnh giấc và thấy mình đang ở trong một căn nhà tối.Mắt cô bắt đầu ngấn lệ vì cô lo giờ này không biết Kyuhyun như thế nào rồi.Cô khóc mãi.Bỗng cánh cửa mở ra,một chàng trai bước vào cắt dây trói cho cô rồi bịt miệng cô lại nói:"Im lặng đi ,ra chỗ nào đó tôi sẽ nói cho cô biết chứ ở đây nguy hiểm lắm".Nói rồi anh ấy đưa Seohyun đến một căn nhà gần đấy,anh đưa cô vào trong và bật đèn lên..Lúc này Seohyun mới nhìn thấy được,cô thấy anh ấy rất quen nhưng cô không thể nhớ được anh là ai.Cô hỏi:

-Xin lỗi tôi có thể biết tên anh được không?

Chàng trai bỗng phì cười và nói:

-Ôi trời,em không nhớ anh thật à?Mà cũng phải thôi,em mới gặp anh được một lần thôi mà.

Seohyun vẫn ngơ ngác không hiểu gì cả.Anh ấy không nhịn nổi cười vì vẻ mặt đó của cô.Cuối cùng anh nói:

-Em không nhớ thì thôi nhưng anh nghĩ người này sẽ giúp em nhớ đấy.Nói rồi anh ấy lại mở cửa một căn phòng ra và đưa cô vào đấy.Seohyun không giấu nổi sự ngạc nhiên vì người cô đang thấy là Yoon A bạn cô.Yoon A mỉm cười ôm chầm lấy Seohyun:

-Cậu không sao chứ?

-Ừ mình không sao.

-Thế cậu đã nhớ ra người đã cứu cậu là ai chưa?

-Á-Lúc này Seohyun mới nhìn lại anh ấy.Đúng rồi là LeeTeuk,chồng của Yoon A.Seohyun cúi đầu và xin lỗi leeteuk.Leeteuk nói:

-Không sao đâu,chỉ cần em an toàn là được rồi.

-À...mà sao cậu biết tớ bị bắt mà cứu tớ vậy,mà sao cậu lại có nhà này.-Seohyun bắt đầu quay lại vấn đề chính.

-Đây là nhà cũ của ba mẹ tớ đấy.Mà chuyện là thế này,sau khi chia tay cậu mình cùng Leeteuk đi dự cuộc họp thay cho ba mẹ mình.Họp xong mình nói anh Leeteuk đưa mình đến đây chơi với cậu nhân tiện xem mặt chồng cậu luôn.Lúc dừng lại ở trước cổng,mình bỗng nghe có tiếng nói ở phía sau.Mình với anh Leeteuk ra sau xem thì thấy Park Hanul đang bàn kế hoạch để giết cậu và chị cậu đấy nên mình đã nghĩ cách để cứu cậu và chị cậu nhưng mà không ngờ cậu lại là nạn nhân đầu tiên đấy,mình nghĩ đáng lẽ phải là chị cậu cơ.

-Sao lại là chị Jessica?

-Vì mình biết Park Hanul,cô ta cũng có mấy lần sang cầu hôn anh leeteuk đấy nhưng lại bị anh ấy từ chối,sau mình được biết là cô ta có theo đuổi Donghae kia nên mình nghĩ chắc phải là chị cậu mới phải.

-Mà mình cũng thấy lạ,cậu biết anh Donghae sao lại không biết anh Kyuhyun vậy?

-Mình quen anh Donghae trong một lần gặp mặt tình cờ thôi.Anh Donghae từng nói với tớ,Kyuhyun hơi đó lạnh lùng,không bao giờ tiếp xúc với phụ nữ mà anh ấy thì đẹp đến nỗi bao cô gái mê mẩn đến chết người luôn.Mà cậu thấy anh ấy thế nào?

-Mình thấy anh ấy hài lắm,ít khi lạnh lùng mà cũng đẹp trai nữa.

-Ái chà vậy lát nữa mình đưa cậu về nhà,cậu hứa phải nhìn xem mặt anh ấy đấy.

-Ừ chắc chắn mà.

Trong khi Seohyun cười nói vui vẻ với Yoon A thì Kyuhyun lại lo lắng đi tìm cô.Đúng lúc ấy Park Hanul cũng phát hiện là không thấy cô ở trong nhà kho.Cô ta tức lộn ruột,điên lên như một con mãnh thú.

-Seohyun nhất định tôi sẽ là cho anh Kyuhyun yêu tôi,cô không phải là đối thủ của tôi đâu hãy hớ đấy-Cô ta cười một cách ghê rợn,đó mới chính là bộ mặt thật của cô ta.

11. Chương 11

Về đến cung điện, Seohyun chạy ồa vào tìm chị mình. Thấy chị đứng ở đại sảnh với anh Donghae, Seohyun vui vẻ reo lên:

-Chị ơi, em đây nè.

Jessica nhìn lại, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cô lại ôm em thật chặt và nói:

-Bé ngốc ơi, em làm chị lo quá. Mà em đi đâu giờ mới về vậy?

Seohyun kể lại mọi chuyện từ lúc cô bị bắt cho đến khi được Leeteuk cứu. Jessica vui mừng cảm ơn Leeteuk rồi hỏi Seohyun:

-Em không đi với Kyuhyun sao?

-Em có biết đâu.

-Trời ạ, nó đi tìm em này giờ đây. Giờ biết tìm nó ở đâu vậy trời?

-Ừa sao em không thấy anh ấy nhỉ?

-Đi tìm thì sợ không gặp đâu, thôi đợi đi! Kiểu gì lát nữa nó cũng phải về mà. -Donghae nói.

-Chắc phải vậy thôi. Cậu có phiền không Yoon A? -Seohyun quay sang hỏi bạn.

-Ừ không sao đâu, mình đợi được mà với lại mình muốn xem mặt chồng cậu nên mình đợi được. -Yoon A vui vẻ nói.

Trong lúc đó, Kyuhyun vẫn đang đi tìm Seohyun. Bỗng anh gặp Park Hanul đứng trên đường. Anh vội dừng ngựa lại hỏi:

-Cô có thấy vợ tôi đâu không?

-Tôi không biết nhưng nếu biết thì việc gì phải nói cho anh. Lỡ cô ta gặp một hoàng tử khác hào hoa hơn anh và đi theo anh ta thì sao? -Park Hanul nói với vẻ cau gắt.

-Này cô ấy không phải loại người ấy đâu. Tôi nghĩ chắc chỉ cô thôi.

-Anh nói cái gì?

-Nghe nói trước đây thì theo đuổi anh tôi, giờ lại đi cầu hôn tôi. Cái kiểu người như thế chắc chỉ có cô thôi.

-Anh dám nói tôi thế hả?

-Mà thôi, tôi phải đi tìm Seohyun đây, cô cứ muốn đứng đây thì cứ đứng rồi lỡ có ai rước đi thì chịu nha. -Kyuhyun nói rồi lên ngựa phi về cung điện. Park Hanul bực tức nói:

-Không, bây giờ chỉ có anh mới được phép là người con trai của tôi thôi. Không bắt được vợ anh thì tôi bắt anh phải bỏ vợ anh và tôi, đúng chính Park Hanul đây mới được làm người con gái của anh.

Kyuhyun phi ngựa về cung điện. Đến đại sảnh, anh xuống ngựa và đưa nó vào chuồng. Xong rồi anh ra vườn thượng uyển ngồi thở dài với vẻ lo

lắng.Thấy vậy Seohyun mỉm cười bước lại gần anh và bịt mắt anh lại,kyuhyun cười rồi hỏi:

-Seohyun phải không?

-Sao oppa đoán tài thế?Làm em mất hứng quá!-Seohyun phụng phịu bỏ tay mình ra.kyuhyun nhìn thấy thì bật cười nựng má Seohyun:

-Trời ơi làm anh lo muốn chết luôn.Mà lần sau muốn đi đâu phải có anh đi kèm đó.Nghe chưa?

-Vâng!

-Mà ai bắt em đi thế?

-À thực ra...-Seohyun định nói là Park Hanul nhưng sợ kyuhyun lo lắng nên cô nói dối anh-người đó trùm khăn nên em cũng không biết.À đúng rồi,oppa đi theo em-Nói rồi Seohyun đưa Kyuhyun lên phòng khách tầng hai mà Donghae,Jessica,YoonA và Leeteuk đang ở đó.Cô khác tay kyuhyun rồi mỉm cười nói với Yoon A:

-Chồng tớ đây nè!

-Anh ấy đẹp nhỉ!-YoonA ngạc nhiên nhìn Kyuhyun-Chả trách nhiều người muốn cầu hôn anh ấy quá à.

-Đẹp bằng anh không?-Leeteuk trêu YoonA.

-Không,kyuhyun oppa đẹp hơn anh.-YoonA bĩu môi.

-Á á vợ anh mà không bênh vực anh nha-Nói rồi Leeteuk cốc đầu Yoon A.

Cả sáu người cùng cười vang rồi nói chuyện rất vui vẻ.Sau khi tiễn YoonA và Leeteuk,Donghae đưa Jessica về phòng còn Kyuhyun thì đưa Seohyun về phòng ngủ.Khi Seohyun đã chìm vào giấc ngủ,kyuhyun nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi lại đầu cửa sổ.Bỗng anh thấy có một bức thư trên bàn anh.Anh lấy bức thư ra đọc.nội dung của bức thư:

“Tôi là park hanul đây!hẹn anh chiều mai ta gặp nhau tại hồ nước gần cung điện ta sẽ nói chuyện.Tuyệt đối anh không được cho vợ anh biết nếu không vợ anh sẽ gặp đau khổ đấy”.

Kyuhyun rùng mình,anh có một linh cảm không hay sẽ xảy ra.Anh linh cảm sắp có giông tố đến với anh,khiến anh và Seohyun chia ly trong đau khổ

12. Chương 12

Khi lên giường nằm, Kyuhyun trần trọc mãi không ngủ được. Anh cứ suy nghĩ mãi về bức thư của Park Hanul và cả linh cảm của mình. Anh sợ Seohyun sẽ lại gặp chuyện không hay nhưng anh không thể nào làm khác được. Sáng hôm sau....

Seohyun nhẹ nhàng vén tấm rèm cửa sổ để những tia nắng chiếu sáng khắp căn phòng. Kyuhyun vẫn ngủ, anh nhắm mắt khó chịu vì ánh nắng. Seohyun mỉm cười nói với anh:

-Sáu giờ rồi anh yêu! Dậy ăn sáng nào!

Kyuhyun ngạc nhiên mở tròn mắt, anh bật dậy nhìn Seohyun rồi cười rất tươi:

-Nếu ngày nào em cũng nói thế với anh thì hay thật!

-Cũng tùy lúc thôi! Bây giờ oppa đánh răng đi rồi xuống ăn sáng, em xúông trước đây.

-Ừ nhưng em phải thưởng cho anh chứ! -Kyuhyun nói rồi chỉ tay vào má mình. Seohyun lại hôn vào má anh rồi nhanh chóng ra khỏi phòng với khuôn mặt đỏ ửng. Anh mỉm cười nhìn Seohyun rồi vào phòng đánh răng và thay đồ nhưng trong anh vẫn chưa hết nỗi lo sợ về bức thư mà Park Hanul gửi cho anh. Kyuhyun cố gắng xuống ăn sáng với vẻ mặt bình thường, anh không muốn Seohyun biết gì nếu không Seohyun sẽ gặp nguy hiểm. Sau bữa sáng, Kyuhyun và Donghae xuống phòng làm việc của Hangeng để họp cùng các quản nhân. Lúc đó, tại phòng khách, Jessica và Seohyun đang đọc sách. Jessica nói với Seohyun:

-Seohyun này! Em có nhớ mẹ không?

-Có chứ! Mà sao chị lại hỏi thế?

-Chị muốn về thăm mẹ quá! Cũng được 3 tháng rồi đấy chứ!

-Thì chị nói Donghae oppa đưa về là được mà!

-Khổ nỗi anh ấy bận suốt nên chị không dám nhờ. Kyuhyun oppa cũng bận luôn nên giờ chị chả biết nhờ ai cả!

-Hay nhờ mẫu hậu đi! Dù sao thì hai người cũng quen nhau mà.

-Ừ! Em đi với chị đi!

-Sao ạ? -Seohyun vẫn đang cầm cuốn sách đột nhiên bị Jessica lôi đi. Tại phòng của Taeyeon...

-Sao con muốn về thăm mẹ sao? -Taeyeon ngạc nhiên nhìn Seohyun và Jessica.

-Vâng, lâu rồi không gặp mẫu hậu, chúng con nhớ người quá.

-Ta biết nhưng các con cố gắng đợi đến đầu tháng sau được không. Vì tháng này ta với các thái tử bận quá nên các con cố gắng nha.

-Vâng vậy cũng được ạ-Nói rồi Jessica đẩy Seohyun ra ngoài.

Lúc đó đúng lúc Donghae và Kyuhyun họp xong.Họ ra ngoài và thấy ngay Jessica và Seohyun.Donghaehỏi:

-Jessica,em làm gì ở đây vậy?

-Không có gì đâu ạ-Jessica xua tay.

-Đừng giấu anh,anh biết mà.

-Tại em có mấy chuyện muốn nói với mẹ thôi.

-Thế à?

Sau đó Seohyun và Jessica xuống bếp nấu ăn,còn kyuhyun và Donghae đang ngồi đọc sách.Lúc đó Hangeng và Taeyeon vào,nói:

-Ái chà hai con hôm nay nấu bữa trưa à?

-Sao phụ vương lại hỏi thế?Tụi con làm việc này hàng ngày mà.

-Thế à?tại lâu nay ta bận quá nên không ăn cùng các con,hôm nay ta sẽ có một bữa ăn gia đình đấy.

-Vâng thế thì hay quá.

Sau khi nấu cơm xong,mọi người cùng dùng bữa rất vui vẻ.Chiều hôm ấy,như lời hẹn,Kyuhyun ra hồ nước gần hoàng cung.Park Hanul đã đợi ở đó,thấy anh,cô nói:

-Anh đến trễ 5 phút đấy.

-Cô coi trọng giờ giấc từ bao giờ thế hả?

-Chả biết.

-Mà thôi!Vào vấn đề chính đi.Cô gọi tôi ra đây làm gì?

-Anh biết mà.Việc gì tôi phải nói.

-Đừng vòng vo nữa,nói đi.Cô muốn gì?

-Tôi muốn gì sao.Ha ha.Tôi muốn anh chia tay với cô vợ của anh đi!

-SAO?Cô có điên không?Không đời nào tôi chia tay với vợ tôi đâu!

-Thế thì vợ anh sẽ nhận được sự đau đớn tột cùng đấy!

-Tôi mặc kệ cô!Tôi chẳng quan tâm.Tôi sẽ không cho ai đến gần cô ấy đâu.-Nói rồi kyuhyun đi vào hoàng cung và đóng cổng lại.

-Rồi anh cứ chờ xem-Park hanul cười ranh mãnh nói-Đầu tiên sẽ là vợ anh,sau đó sẽ là vợ của thái tử Donghae.Rồi các người sẽ thấy thế nào khi đã từ chối ta!

Kyuhyun đi vào nhà với tâm trạng bức bối và lo sợ.Seohyun thấy vậy liền hỏi:

-Oppa sao thế?Oppa mệt à?

-À anh không sao!Em đừng lo!Chỉ là anh hơi mệt một tí thôi.Bây giờ anh muốn nghỉ,em đừng làm phiền anh.

-vâng,-Seohyun vui vẻ nói.

Trở về phòng,anh ngồi phịch xuống giường.Anh không thể không lo được.Tối đến,sau khi ăn cơm xong,anh lên phòng cha anh và kể lại hết câu chuyện của mình với cha.Hangeng nói:

-Thế giờ con tính sao?

-Để bảo vệ cô ấy,con sẽ cấm cung và ko cho cô ấy ra ngoài.

-ừ nhưng phải xem tình hình thế nào đã chứ.Chưa nên cấm cung vợ con vội.lỡ cô ta chỉ đe dọa con thôi thì sao?

-Vâng để mai con sẽ tính tiếp.

Trời đã khuya,lúc ấy Seohyun và Kyuhyun đã đi ngủ rồi nhưng Jessica vẫn còn thức.Cô bước ra ban công ngắm sao.Donghae lại hỏi:

-Khuya rồi sao em không vào ngủ đi?

-Em chưa muốn ngủ.

-Có chuyện gì sao?

-Không ạ.Chỉ là em muốn ngắm sao thôi.

-Anh có thể ở đây với em được không?

-Được ạ.

-Jessica,anh muốn hỏi em chuyện này.Khi ở với anh,em thấy thế nào?

-Em thấy vui ạ.Vì em từng nghĩ lấy chồng thì chắc là khổ lắm nhưng khi ở bên anh em lại thấy thoải mái và dễ chịu lắm.

-Thế à?-Nói rồi Donghae để Jessica tựa vào vai mình,cả hai đều rất hạnh phúc.

13. Chương 13

Sáng hôm sau,trước khi đi họp,Kyuhyun cứ nhắc đi nhắc lại Seohyun là phải ở yên trong phòng cho đến lúc anh về.Seohyun miễn cưỡng đồng ý.Sau khi Kyuhyun đi rồi,Cô tựa người ra ban công nhìn xuống vườn hoa,tại mấy hôm trước cô quên tưới nên hoa héo rũ cả.Thấy vườn hoa như thế,cô nghĩ:

-Mình chỉ xuống tưới hoa một lát thôi chắc không sao đâu.

Nghĩ là làm,cô lên Kyuhyun ra vườn tưới hoa.Đột nhiên,một bóng đen xuất hiện trước mắt cô và bịt miệng cô lại.Seohyun sợ hãi nói:

-Người là ai?Người làm gì ta vậy?

-Ta đến tiễn người sang thế giới bên kia vì người đã làm chủ nhân ta đau khổ.

-Không đừng mà.Seohyun cố gắng giãy giụa nhưng không thể,bây giờ cô

mới thấy hối hận vì đã không nghe lời chồng mình, một giọt nước mắt tràn mi cô. Người nắm lấy cổ tay cô và lấy trong túi ra một con dao, hẩn cầm con dao kề sát cổ tay cô. Seohyun nhắm mắt lại nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má. "Vĩnh biệt Kyuhyun oppa. Em yêu anh nhiều lắm". Khi còn dao gần chạm vào mạch máu của Seohyun, cô thấy đau đớn lắm. Máu cứ chảy ra mãi. Bỗng có tiếng cung nữ gọi cô: "Nhị thái tử phi ơi! Cô đâu rồi?". Tiếng chân cô cung nữ ấy ngày một rõ hơn, cô tiến lại gần vườn hoa. Tên lạ mặt nghe thấy thì nói "Con cung nữ chết tiệt! Dám phá đám ta". Nói rồi hẩn bỏ Seohyun lại rồi cầm con dao nhảy ra khỏi tường thành. Seohyun ngã xuống, cô lịm đi. Khi cung nữ ra đến vườn hoa tìm thì thấy Seohyun. Cô hét hoảng, chạy đi gọi các cận thần và lính đến đưa công chúa vào phòng và băng bó vết thương. Cô cung nữ nhờ một người lính đi báo tin cho chị Seohyun. Jessica sau khi biết chuyện, cô lập tức chạy đến phòng em, cô cầm bàn tay đã băng của em mà khóc. Jessica nhờ Kim Chang Kum, cung nữ thân tín nhất của cô, đi báo tin này cho nhị thái tử. Chang Kum vâng lệnh cô, đến phòng của nhà vua, lúc này Kyuhyun và Donghae cùng một số quan tướng trong triều đình đang họp. Đến cửa, một tên lính chặn lại, nói với cô:

- Cô đi đâu đấy?

-Tôi cần gặp nhị thái tử có việc!

-Không được, nhị thái tử đang họp. Lát nữa hãy gặp.

-Nhưng việc này tôi cần nói với nhị thái tử ngay bây giờ.

-Không được là không được.

-Thôi được, nhưng lát nữa nếu nhị thái tử mà trách tôi, tôi sẽ mách tội anh đấy.

-Thôi, cô vào đi nhưng đừng nói với nhị thái tử chuyện lúc này tôi nói với cô nha!

-Được! -Chang Kum bùm miệng cười rồi cô nhanh chóng bước vào phòng làm việc của Hangeng. Lúc đó Hangeng đang cùng con trai mình và các cận thần đang họp bàn việc đi sứ sắp tới của Hangeng. Chang kum mở cửa bước vào, quỳ xuống tâu:

-Bẩm hoàng thượng, thần biết là bây giờ hoàng thượng đang họp nhưng thần xin làm phiền hoàng thượng một lát.

-Có việc gì vậy?

-Thưa, nhị thái tử phi bị tấn công bất ngờ ở ngoài vườn hoa, bây giờ đang được thái tử phi chăm sóc. Thần vào đây theo lệnh của thái tử phi, muốn nhị thái tử về gấp.

-Vậy sao?Kyuhyun,con về đi,lát nữa ta,anh con và các nhị thần sẽ đến thăm Seohyun sau.

-Vâng nhị thần vâng lệnh cha.-Nói rồi Kyuhyun nhanh chóng bước ra khỏi phòng và bước nhanh đến phòng mình.Lúc đó Seohyun đã tỉnh dậy.Jessica đang trò chuyện với Seohyun.Thấy kyuhyun về,Seohyun hỏi:

-Sao oppa về sớm thế?

-Em có bị điên không?Anh đã dặn em là phải ở yên trong phòng cho đến lúc anh về mà.Em muốn chết hả?May cho em đấy.-kyuhyun tức giận quát.

-Em xin lỗi oppa,lần sau em sẽ nghe lời oppa mà.

-Được rồi nhưng anh chỉ tha cho lần này thôi đấy.Một lần nữa là không xong với anh đâu.-Kyuhyun cốc nhẹ vào đầu Seohyun

14. Chương 14

Kyuhyun xuống vườn thượng uyển,anh vừa đi dạo vừa suy nghĩ về việc xảy ra với Seohyun và những lời mà Park Hanul đã nói với anh.Bỗng một con chim bồ câu màu đen với đôi mắt đỏ rực như lửa sà xuống vai và nhả vào lòng bàn tay anh một bức thư rồi nó bay mất.Kyuhyun ngạc nhiên một lúc rồi mở bức thư ra xem.

“Kyuhyun,anh đã thấy người con gái anh yêu đã bị tôi làm cho như thế nào rồi chứ!Nếu muốn cô ta được an toàn thì anh phải làm như tôi đã nói với anh”

Đúng như anh đoán,người đã hại seohyun lúc sáng chính là người của Park Hanul.Dù thế anh vẫn không muốn chia tay Seohyun,anh xé vụn tờ giấy ra rồi vứt đi.Anh coi như không có chuyện gì xảy ra.Điềm tĩnh bước vào nhưng anh có ngờ đâu sóng gió sẽ bắt đầu tới và cô gái đó sẽ bị tổn thương,cô gái có lòng nhân từ và tình cảm chân thật.Đó sẽ là lúc anh phải đành rời xa cô và nhường hạnh phúc cho kẻ khác,kẻ mà không đáng để có được hạnh phúc.....

Sáng hôm sau,tại thánh điện.....

-Bẩm hoàng thượng,mật thám của chúng ta cho biết,nước Amazona đang có âm mưu thù địch với nước ta.-Tướng quân Leenói.

-Vậy sao?nhưng chúng ta có làm gì họ đâu chứ?

-Bẩm nghe đâu họ đang nhắm vào nhị thái tử phi đấy ạ.

-Nhị thái tử phi sao?Ta hiểu rồi,cho người lui.

-Tuân lệnh hoàng thượng.-Nói rồi tướng quân Lee bước ra khỏi thánh điện.

-Công công,người có ở đó không?-Hangeng gọi.

-Bẩm có thần.

-Hãy triệu nhị thái tử đến đây chota.

-Tuân lệnh.

Tại cung điện cửa hai thái tử,Seohyun đang cho thỏ ăn,tất nhiên là phải có Kyuhyun bên cạnh rồi.Còn Jessica đang cùng Donghae làm bánh gatô.Công công chạy lại chuồng thỏ,vừa thỏhỗn hển vừa nói:

-Nhị thái tử,có lệnh của hoàng thượng cần gặp người ngay ạ.

-Ha ha,xem ra công công vẫn chậm chạp như ngày nào nhỉ.-kyuhyun cười vỗ vào vai côngcông.

-Nhị thái tử đừng có trêu tôi nữa mà.-Công công làm ra vẻ tội nghiệp.

-Được rồi,đợi ta một lát ta sẽ đếnnghay.-Kyuhyun nói rồi kéo Seohyun vào cung.Seohyun đánh vào tay Kyuhyun nói:

-Oppa cầm đúng chỗ em bị đâm hôm trước đấy.

-À anh xin lỗi.-Kyuhyun bỏ tay ra rồi đẩy Seohyun tới phòng bếp.Lúc đó Donghae và Jessica đang làm bánh rất vui vẻ thì...

-Anh Donghae,em gửi Seohyun ở đây được không?

-Sao?

-Em phải đến chỗ phụ thân bây giờ.Để cô ấy một mình em khôngan tâm nên nhờ anh và chị Jessica trông hộ em nhé.

-Cái thằng...làm người ta mất cả hứng.Anh có phải người giữ trẻ đâu!Thôi được rồi,nể tình anh em anh chỉ canh Seohyun lần nàythôi đấy.Không có lần sau đâu.-Donghae nói.

-Vâng thưa ông anh khó tính-kyuhyun nói rồi chạy mất.

-Cái thằng này nói gì thế hả?-Donghae tức giận đuổi theo.Seohyun và Jessica đứng cười rất vui vẻ.Nhưng liệu họ có thể như thế mãi được không?.....

15. Chương 15

Tại phòng làm việc của hoàng thượng...

-Thưa phụ vương,người gọi con có việc gì thế ạ?

-Ta có việc cần nói với con,về chuyện của vợ con ấy.

-Seohyun có chuyện gì thế ạ?

-Ta nghĩ rằng Park Hanul không đùa chúng ta đâu,ta nghe mật thám nói nước Amazona đang bí mật gây chiến với nước ta nhưng nghe đâu lại đang nhắm đến nhị thái tử phi đấy.

-Vậy sao?-kyuhyun lộ rõ vẻ lo lắng.

-Ừ ta nghĩ là chúng ta nên làm theo lời của cô ta.

-Không được đâu!Như thế sẽ làmSeohyun bị tổn thương.

-Ta xin lỗi,Kyuhyun.Ta không còn sự lựa chọn nào khác.Nhưng nếu không cô ta sẽ giết Seohyun bất cứ lúc nào.

-Chúng ta chỉ cần bắt cô ta là xongchứ gì.

-Ta không nghĩ vậy đâu,dù nếu côta bị bắt thì vẫn còn đồng bọn của cô ta thôi.Con hãy nghĩ kĩ đi.Ta thật lòng xin lỗi con.

-Không phải lỗi tại phụ vương đâua,con sẽ suy nghĩ về chuyện này.Con về phòng đây.-Kyuhyun mệt mỏi đứng dậy và bước về phòng.Hangeng nhìn con mà đau lòng,thật tình ông đâu muốn như vậy.

Kyuhyun bước về phủ,Seohyun ở trong phòng bếp nhìn thấy Kyuhyun liền vui vẻ chạy ra.Thấy anh không được vui,cô ngạc nhiên hỏi:

-Oppa sao vậy?trông opa không được vui.

-À anh không sao-Kyuhyun lấy hết can đảm-Seohyun lát nữa anhmuốn nói với em một chuyện.Được không?

-Vâng

16. Chương 16

Tối hôm đó,sau khi ăn tối xong,Seohyun lên phòng Kyuhyun.Cô hỏi:

-Oppa có chuyện gì muốn nói với em vậy?

-À chuyện này...chuyện này...khó nói lắm-Kyuhyun lưỡng lự.

-Oppa nói đi,em nghe được mà-Seohyun giục.

-Anh chưa dám nói ra.

-Oppa thật là...-Nói rồi Seohyun đi lấy bình nước lại tưới mấy chậu cây gần cửa sổ,trông tâm trạng cô rất vui.

-Seohyun,chúng ta...chúng ta chia tay nhau được không?-Kyuhyun cố lấy hết bình tĩnh và nói.

“Xoảng”,bình nước trên tay Seohyun rơi xuống sàn,vỡ ra từng mảnh.Mặt cô tái nhợt đi,nụ cười trên môi cô tắt hẳn.Cô chạy lại gần anh,không hề tin những gì anh vừa nói:

-Oppa,oppa đang đùa em phải không?Oppa trả lời đi.-Không,những gì anh vừa nói là sự thật.

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má ửng hồng của cô.Cô không thể tin được là anh đã nói với cô như thế.

-Tại sao chứ?Hay là oppa đã yêu người khác rồi!

-Đúng vậy,đúng là anh đã yêu người khác.

Một lần nữa một con dao sắc lại cứa phải tim cô.

-Vậy những kỉ niệm giữ chúng ta,oppa đều cho là vô nghĩa sao?Cả lúc oppa cười đùa với em,oppa đều cảm thấy là giả tạo ư?

-Đúng vậy-Kyuhyun đau lòng nói.

Seohyun òa khóc,cô chạy thật nhanh đến phòng chị.Jessica và Donghae thấy vậy liền hỏi:

-Sao vậy Seohyun?Có chuyện gì à?.Nhưng Seohyun vẫn cứ khóc.Cô đã không muốn tin nhưng tình cảnh bây giờ thật sự khiến cô phải tin.Jessica gắng hỏi mãi cô mới trả lời:

-Kyuhyun oppa nói muốn chia tay em.

-SAO?-Cả Donghae và Jessica đều không tin vào tai mình.Jessica cười,nói:

-Chắc có sự hiểu lầm,chứ làm gì có chuyện đó chứ Seohyun?

-Không đâu,anh chị sang mà hỏi anh ấy đi là biết-Seohyun quệt nước mắt.

-Chẳng lẽ là thế sao?Để anh sang hỏi Kyuhyun cho-Donghae vừa nói xong là chạy ngay ra khỏi phòng.Jessica dìu Seohyun lại giường.Seohyun hỏi:

-jessica unni,tối nay unni có thể cho em ngủ ở đây được không?Mai em sẽ về nhà?

-Sao?Không được đâu.Em về rồi thì còn ai ở đây với chị nữa.Mà đã hết thời gian thử nghiệm đâu.

17. Chương 17

-Nhưng đối với em và anh ấy thì mọi chuyện đã kết thúc rồi.Jessica unni,em không muốn nói đến chuyện này nữa,em muốn ngủ,chị đừng hỏi thêm gì nữa.-Seohyun nói rồi nằm xuống giường.

-Ừ-Jessica buồn bã đắp lại chăn cho em rồi bước ra ngoài.Cô đến phòng của nhị thái tử thì nghe thấy tiếng Donghae.

-Tại sao em lại bỏ Seohyun chứ,em từng nói rất yêu thương cô ấy sao.Tại sao bây giờ lại như vậy?Chẳng lẽ em đã thích người khác rồi sao?

-Vâng,đúng là em đã thích người khác.Thế thì sao?-Kyuhyun đau lòng nói.
“BỐP”,Donghae tát Kyuhyun một cái đau điếng.Mắt anh như chứa lửa.-Cậu không phải là em trai tôi.Cái cậu em nghịch ngợm nhưng tình cảm của tôi đã chết rồi.Từ giờ trở đi,đừng bao giờ gọitôi là anh nữa.

-Tốt...tốt thôi.

Donghae bước ra khỏi phòng thì thấy Jessica.Cô đã nghe được toànbộ câu chuyện.Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô.Donghae đưa cô đến vườn thượng uyển.

-Vây cuối cùng là Seohyun phải về nước sao?

-Ừ!Chắc chỉ có vậy thôi.Anh nghĩ làcon bé đã rất đau lòng.

-Tội nghiệp con bé,đã quá tin tưởng vào tình yêu của mình để bây giờ phải đau khổ.

-Jessica...

-Gì ạ?

-Em hãy về cùng với Seohyun đi.

-Sao?Nhưng còn anh...

-Anh không sao,anh có thể chờ được mà.Với lại mùa thu năm sau là hết hạn thử nghiệm lúc đó,em hãy về đây.

-Vâng,thế cũng được.

-Seohyun sao rồi?

-Con bé đang ngủ.

Không,suốt đêm đó,cô không thểchợp mắt,nhớ về anh,về những kỉ niệm giữa cô và anh là côkhông thể ngăn nổi dòng nướcmắt.Cô đã nghĩ,phải chăng đây là tình yêu sai lầm mà cô đã phạm phải.Đau khổ,thất vọng nhưng trái tim không thể thiếu hình bóng anh.Kết cục rồi sẽ thế này sao...

Sáng hôm sau,Seohyun dậy rất sớm.Cô lên sang phòng Kyuhyun,lấy hành lí và xếp quần áo vào.Xong xuôi,cô nhìn anh lầncuối,nước mắt chảy dài rồi khép cửa lại.Cô viết một bức thư đặt cạnh giường chị rồi đi bằng cửa sau ra khỏi hoàng cung.Cô nhìn lại hoàng cung lần cuối rồi bước đi.Ra khỏi kinh thành,cô bắt đầu thấy mệt.Đi không chú ý,cô không nhận ra một chiếc xe ngựa đang lao thẳng đến mình

18. Chương 18

Khi định thần lại, Seohyun thấy chiếc xe ngựa đó đang lao thẳng đến mình. Cô hoảng hốt, né sang một bên. Không may, cô vấp phải một hòn đá và lăn xuống thảm cỏ, cô đập đầu vào một khúc gỗ ở gần đó rồi ngất đi. Chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại, trên xe một chàng trai bước xuống. Đó là Yonghwa - hoàng tử của xứ Ilu. Anh chạy lại gần Seohyun, lay mãi không thấy cô tỉnh dậy. Anh đành bế cô đưa lên xe và về hoàng cung của mình. Seohyun vẫn không hay biết gì. Đến nơi, anh bế cô vào phòng, đặt cô lên giường và gọi người hầu vào chăm sóc cho cô. Xong việc, anh bước khỏi phòng thì gặp mẹ - thái hậu Hansun. Trông bà có vẻ không vui. Yonghwa hỏi:

- Mẫu hậu, người sao thế?

- Hãy giải thích cho ta biết chuyện này là thế nào?

- Sao cơ?

- Tại sao con lại bế một cô gái về hoàng cung thế hả?

- Mẫu hậu, người hiểu lầm rồi. Thực ra, con suýt đâm vào cô ấy đấy ạ.

- Cái gì? Cô ta có làm sao không?

- Con không biết.

- Cô ta tỉnh lại rồi thì hãy hỏi cô ta nhà ở đâu rồi đưa về cho ta ngay. Nghe chưa?

- Vâng thưa mẫu hậu. - Yonghwa thở dài. Vừa lúc đó, người chạy ra, tâu:

- Thưa hoàng tử, cô ấy đã tỉnh rồi ạ.

- Vậy sao? - Yonghwa nói rồi bước nhanh về phòng. Seohyun đã tỉnh dậy, cô ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh. Yonghwa bước vào, mỉm cười với cô:

- Cô tỉnh rồi sao? Có thấy bị thương chỗ nào không?

Seohyun vẫn im lặng. Yonghwa ngạc nhiên hỏi:

- Cô sao thế? Thấy không khỏe sao? Nhà cô ở đâu, cô nói đi, tôi sẽ đưa cô về.

- Nhà tôi.... tôi có nhà sao? - Seohyun nói.

- Nay, cô sao thế? Cô không nhớ bố mẹ cô sao?

- Bố mẹ tôi à... Là ai mới được chứ.

“Cô ấy mất trí nhớ rồi. Chắc tại va đập vào đầu đó, là lỗi của mình, mình đã làm cô ấy như thế này”

- Cô mất trí nhớ rồi.

- Mất trí nhớ.... - Seohyun ngơ ngác. Phải, cô đã quên rồi, cô không thể nhớ ra được bố mẹ cô là ai và những kỉ niệm đẹp giữa cô và anh - người đã làm cho cô rơi lệ ngày hôm qua.

Tại hoàng cung Azura, 30 phút trước...

-Donghae oppa-Tiếng Jessica như sắp khóc-Seohyun...Seohyun bỏ đi rồi.

-SAO CỐ?-Donghae bật dậy.

-Con bé để lại bức thư này.

Donghae cầm bức thư và đọc:

“Gửi Jessica unni của em. Em xin lỗi vì đã đi mà không nói gì với chị cả, rất xin lỗi chị. Em sẽ về nhà và sống với phụ vương, mẫu hậu như trước đây, chị hãy sống với Donghae oppa thật vui vẻ nha, hôm nào lại đến thăm em. Còn nữa, cho em gửi lời xin lỗi đến Kyuhyun oppa nhé. Thật sự xin lỗi mọi người”

19. Chương 19

-Chuyện này là sao chứ?-Donghae vò tờ giấy lại-KYUHYUN-Nói rồi anh lao nhanh đến phòng của nhị thái tử.

-Khoan đã, anh...-Jessica định kêu anh lại nhưng đã quá muộn, Donghae đã chạy đến phòng Kyuhyun rồi. Jessica ngồi phịch xuống đất, nước mắt chảy dài. Lúc đó, Taeyeon nghe tiếng ồn đi ngang qua thì thấy Jessica, bà lơ đãng hỏi:

-Jessica, con sao thế?

-Mẫu hậu, Seohyun đi mất rồi.

-SAO CỐ?!-Bà Taeyeon như không còn tin vào tai mình nữa-Con vờ nói gì?

-Seohyun bỏ đi lúc sáng rồi.

-Sao lại thế được chứ?-Taeyeon đảo mắt nhìn xung quanh-Thằng Donghae đâu?

-Anh ấy chạy đến phủ của nhị thái tử rồi.

-Không được rồi, đi theo ta-Nói rồi Taeyeon cầm tay Jessica chạy đến phòng của Kyuhyun. Lúc đó:

-Kyuhyun, mày nói đi mày đã đưa Seohyun đi đâu rồi?

-Seohyun đi rồi sao, lúc nào vậy?-Kyuhyun lo lắng.

-Mày còn giả vờ nữa sao. Vì giờ mày không còn là em trai tao nữa nên tao sẽ không nhẹ tay với mày đâu.

-Khoa đã-Tiếng Taeyeon thở dốc.

-Mẫu hậu...-Donghae và Kyuhyun đứng dậy cúi đầu.

-Donghae đừng đổ tội cho Kyuhyun, ta nghĩ là không phải lỗi của Kyuhyun đâu.

-MẪU HẬU...

-Ta sẽ nói việc này với cha các con nhưng trước hết hãy theo ta về văn thư của cha, ta muốn các con nghe toàn bộ sự việc.

-Vâng thưa mẫu hậu-Cả ba người cúi đầu.

Tại phòng của Yonghwa...

-Cô không thể nhớ quá khứ của mình sao?

-Không-Seohyun lắc đầu. Yonghwa thở dài.

-Vậy tạm thời cô cứ ở đây một thời gian, sau khi tìm được tung tích của cô, tôi sẽ đưa cô về. Cô biết chưa?

Seohyun im lặng. Yonghwa đứng dậy bước ra khỏi phòng. lát sau quay lại với một bộ đồ trên tay, đặt bên cạnh Seohyun. Seohyun cầm bộ đồ ngạc nhiên nhìn anh.

-Mẹ tôi không thích tôi đưa người lạ về nhà, vậy nên tôi đã xin bà cho cô ở lại đây làm cung nữ một thời gian và bà đã đồng ý. Vậy cô hãy thay đồ đi, kể từ giờ cô sẽ là người hầu của vương quốc này.-Nói rồi Yonghwa bước ra khỏi phòng. Seohyun cầm bộ đồ vào phòng thay.

Tại văn thư của Hangeng...

-Chuyện là như vậy sao?-Hangeng và Taeyeon lắc đầu.

-Tất cả là tại nó đấy, nếu nó không bỏ rơi Seohyun thì đã không có chuyện này.

-Đừng lo, ta đã phái người về cung điện Kimusa để hỏi thăm tin tức rồi-Hangeng nói-Donghae à, con nên thông cảm cho em, nó bị bắt buộc phải làm thế đấy.

-SAO CỐ-Cả Donghae, Jessica và Taeyeon ngạc nhiên.

-Phụ vương, người đừng nói-Kyuhyun ngăn cản.

-Bí mật không thể giữ lâu được đâu. Ta sẽ kể ọi người.

.....*****.....

-Vậy sao chứ?!-Donghae há hốc mồm-Tất cả là tại Park Hanul cả sao?

-Ừ.

-Kyuhyun anh xin lỗi vì đã hiểu lầm em. Tha lỗi cho anh nha-Mặt dễ thương.

-Em biết rồi, chỉ là hiểu lầm thôi mà. Mà anh cất cái mặt đó đi, nổi cả da gà.

-Ha ha, đùa thôi. Nhưng nhất định anh sẽ trả thù họ em nha em trai ngoan.-Donghae véo má Kyuhyun.

Kyuhyun suýt xỉu. Bỗng.....

“Cấp báo, cấp báo” Tiếng của lính canh ở nội cấm vệ ngày một rõ.

-Chuyện gì vậy?-Hangeng đứng bật dậy.

-Thưa hoàng thượng, tướng quân Lee từ cung điện Kimusa về báo cáo là công chúa Seohyun không về đó.

-SAO CÓ?-kyuhyun đứng bật dậy.Mắt Jessica nhòa đi,cô lao ra khỏi phòng.

20. Chương 20

Donghae chạy theo.Ra khỏi đại điện,Jessica bắt đầu nức,cô đã để mất người em gái mà cô yêu thương nhất trên đời.Cô không biết giờ em mình đang ở đâu.Chẳng biết cô sẽ chạy đến bao giờ nếu không có một cánh tay giữ cô lại.Cô nhìn anh,nước mắt vẫn còn chảy dài trên má.Anh mỉm cười,nhẹ nhàng quệt nước mắt trên má cô.

-Đừng khóc,em khóc trông rất xấu.

-Nhưng làm sao mà em có thể không khóc được chứ.

-Anh biết thế nào thì Seohyun vẫn sẽ trở về mà.Phụ vương đã cho quân ở nội ngự ti đi tìm rồi.kyuhyun cũng đi tìm đấy.

-Em cũng muốn đi.

-Không được,em mà xuất cung,nhỡ lại xảy ra việc gì thì sao.Cứ ở đây chờ tin đi.Anh sẽ đi tìm Seohyun cho.

-Vậy anh đi cẩn thận nha.

-Ừ,nhất định rồi.

-o0o-

-Shim Chang Kim,giờ tên của cô là như thế đấy!-Yonghwa nói.

-Sao cơ?!-Seohyun tròn mắt nhìn anh.

-Thì cô nói không nhớ tên mình mà nên tôi gọi cô như thế để dễ nhớ tên.Từ giờ cô sẽ là cung nữ của phủ tôi.Biết chưa?

-Vâng.

-Bây giờ cô hãy ra chợ mua đồ ăn hậu của tôi.Đây là danh sách.-Nói rồi Yonghwa đưa cho cô một cái giỏ đựng và một tờ giấy.

-Nhưng tôi không biết đường-Seohyun lắc đầu.

-Vậy sao?Chắc cô không phải là người ở đây.Được rồi,Tiffany sẽ đi cùng cô. Tại chợ tỉnh Yumil....

-Mua gần đủ rồi,còn thiếu cà rốt nữa là xong.

-Ừ,cà rốt phía này nè,họ bán nhiều lắm-Nói rồi tiffany cầm tay seohyun chạy nhanh.

Lúc đó bỗng một người cười một con ngựa bạch mã phóng qua cô.Nhìn lướt qua trông anh ta rất quen,cô định gọi nhưng không hiểu sao lại không nói được.Cứ thế bóng người và ngựa dần khuất.Đột nhiên,một giọt nước

mắt trào ra ở khóe mi cô. Cô đã thấy anh, đã gặp anh, hai người chỉ cách nhau vài cm thôi nhưng lại không thể đến với nhau được. Cô cũng không biết lý do tại sao mình lại khóc nhưng hình ảnh người ấy gợi đến cho cô một kỉ niệm đau lòng rất mơ hồ. Liệu cô có còn gặp lại anh một lần nữa không. Tiffany không để ý đến thái độ của cô nên cũng không thắc mắc.

21. Chương 21

Kyuhyun bất giác quay người lại, anh đã thấy cô mặc đồ cung nữ đứng giữa chợ, anh có thể nhìn thấy cô dù anh và cô cách xa nhau đến mấy km. Anh nhìn thấy cô nhưng không phải là một người vợ hạnh phúc khi nhìn thấy chồng mà là một người đang rơi vào hố sâu tuyệt vọng khi anh tuyên bố sẽ chia tay. Trái tim anh bỗng nhói đau, anh phi ngựa thật nhanh đến chỗ cô đang đứng nhưng đã quá muộn, cô đã về cung của Yonghwarồi. Kyuhyun tiến lại gần một cô gái, anh xuống ngựa, hỏi:

-Cô có thấy một cô gái nào mặc đồ cung nữ vừa đi qua đây không?

-Không tôi không biết.

-Vâng cảm ơn. Xin lỗi đã làm phiền. -Anh không biết rằng bao nhiêu cặp mắt hình trái tim đang hướng về phía mình.

Tại Đông cung điện.....

-Thượng cung Chơng.

-Vâng thưa công chúa.

-Đã có tin tức gì về em gái ta chưa?

-Chưa có thưa công chúa.

-Được rồi cho người lui. Lúc nào có tin hãy báo lại cho ta.

-Vâng thưa công chúa.

Jessica thở dài. Cô không thể ngồi yên trong phòng dù chỉ một phút. Cô thấy hơi giận kyuhyun, tại sao lại chia tay em gái cô chỉ vì một lời đe dọa đó. Cô cũng đã thề sẽ trả thù cho em cô bằng mọi giá. Vì chính Park hanul cũng là kẻ thù truyền kiếp của cô. cô không thể đợi được đến ngày cô sẽ tử hình cô ta.

—o0o—

-Thưa hoàng tử tôi đã đưa Cung nữ Shim đi mua đủ đồ cho hoàng thái hậu rồi.

-Thế à? Tốt lắm. Cho người lui. Giờ cung nữ Shim ở đâu rồi.

-Cô ấy ở ngoài vườn hoa thừa hoàng tử.

-Được rồi.

-Cung nữ Shim-Seohyun giật mình vì tiếng nói của Yonghwa. Cô quay lại, cúi đầu:

-Chào hoàng tử.

-Cô đang làm gì đấy?

-Tôi tưới cây và tỉa cành.

-Trông cũng đẹp đấy.-Yonghwa ngắm tuyệt tác mà Seohyun vừa làm xong-Co biết làm những việc này à?

-Vâng.

-Cô vẫn chưa nhớ ra được gì sao?

-Vâng.

-Vậy à?-Yonghwa thở dài.-Thôi làm cho xong việc đi.

-Vâng thưa hoàng tử.-Seohyun tiếp tục với công việc

Động cung điện.....

-SAO?!Không tìm thấy nhị công chúa sao-Jessica bàng hoàng nói.

-Xin lỗi công chúa.Thần đã cho người tìm cả trong và ngoài kinh thành vẫn không phát hiện được tung tích của nhị công chúa.-Tướng quân Lee nói.

Jessica không thể nói được một câu nào nữa.Tay cô nắm chặt,trong đầu cô bắt đầu vạch ra một kế hoạch táo bạo.

-Tướng quân Lee.

-Vâng thưa công chúa.

-Hãy gọi nhị thái tử và thái tử đến đây cho ta.

-vâng

-Jessica?Em có bị làm sao không đấy?-Donghae ngạc nhiên trong khi Kyuhyun thì đơ người đó.

-Jessica tại sao em lại có thể nói như thế chứ?-Kyuhyun nói(Kyuhyun lớn tuổi hơn Jessica).

-Em đang rất bình thường-Jessica quả quyết.

-Vậy chẳng lẽ em định.....

-Đúng vậy,anh hãy lấy Park Hanul đi.

22. Chương 22

- Nhưng tại sao em lại quyết định như thế?-Donghae thắc mắc.
- Vì bây giờ em đang rất tỉnh táo.
- Anh không bao giờ chấp nhận chuyện đó-Kyuhyun cương quyết.
- Hãy nghe em!Chuyện này đã nằm gọn cả vào tính toán của em cả rồi.
- SAO CỐ?!--Cả Donghae và Kyuhyun ngạc nhiên.
- Hãy nghe em một lần.Em đã suy nghĩ và tính toán rất kĩ lưỡng rồi.Tất cả đều ddx nằm trong tầm kiểm soát của em.-Jessica nở một nụ cười đầy tự tin.
- Jessica đang nghĩ gì thế không biết?-Donghae sau khi ra khỏi Đông cung điện vẫn còn thắc mắc.
- Em chịu.-Kyuhyun nhún vai.
- Anh nghĩ là cách tốt nhất là nghe Jessica đi.Cô ấy muốn làm gì là làm cho bằng được đấy.Không cần nể đâu.-Donghae thở dài.
- Vâng,nhưng trước hết ta phải nói chuyện này với phụ vương đã chứ. Chính cung....
- Jessica muốn thế sao?-Hangeng hơi ngạc nhiên.
- Vâng,con mong phụ vương hãy chấp nhận-Donghae nói.
- Nhưng việc này không phải là quá nguy hiểm đối với Kyuhyun sao?-Hangeng thắc mắc.
- Con tình nguyện làm việc đó.Nhất định con phải tìm được Seohyun và bắt cô ta đền tội.
- Ừm.....-Hangeng lưỡng lự.
- Phụ vương,con xin phụ vương.-Kyuhyun van nài.
- Được rồi,nếu con đã quyết tâm thì ta cũng không ngăn cản nhưng ta khuyên con nên thận trọng,cô ta không phải loại dễ chơi đâu.-Hangeng nhắc.
- Yên tâm đi phụ vương.Chẳng phải trước khi quen Seohyun,Kyuhyun đã có biệt danh là khối sắt biết đi sao?-Donghae bá vai Kyuhyun cười.
- Anh này,kì vừa thôi.

—o0o—

- Shim Chang Kim.
- Có tiểu nữ thừa hoàng thái hậu.
- Mọi việc ta giao đã xong cả chưa?
- Thưa,đã xong rồi ạ.
- Vậy hãy ra khu giặt đồ và lấy đồ của ta về đây.

-Vâng thưa hoàng thái hậu.

Seohyun lê từng bước đi.Cô cảm thấy nơi này rất xa lạ đối với cô.Cô bỗng nhớ về quá khứ nhưng nó hiện ra không quá rõ ràng.Cô chỉ biết là mình đã từng hạnh phúc và đau khổ.Hình ảnh người đó lại hiện ra trong tâm trí cô.Cô lại rơi nước mắt.Những giọt nước mắt vô hình....

Đông cung điện.

Jessica ngồi trầm tư.Cô muốn cái ngày Kyuhyun lấy Park Hanul mau mau đến để cô có thể trả thù cho em mình.Bao suy nghĩ bỗng chốc tiêu tan khi...

-Thưa công chúa,thần là thượng cung Min đây ạ.

-Có chuyện gì vậy?

-Mời công chúa ra ngoài.Thái tử muốn gặp cô.

-Donghae sao? -Jessica thoáng chút ngạc nhiên.

-Anh đến gặp em có chuyện gì vậy?

-Có chuyện mới đến gặp em được sao?

-Em xin lỗi,em không có ý đó.

-Anh muốn biết lí do tại sao em lại muốn như vậy?

-Tại sao ư? Bởi vì em muốn vậy.

-Anh biết em luôn có những ý tưởng điên rồ mà.

-Nè Anh khùng vừa thôi.Em làm có suy nghĩ ấy chứ.

-Đối rồi hả? Anh xin lỗi nha.

-Khỉ ngớ anh ấy.Mà anh đã tìm được Seohyun chưa?

-Ồ hay,cái đó tự em đi mà tìm.Sao lại hỏi anh?

-Vậy anh cho em đi tìm thật sao?

-Ừ

-Không hối hận nhé.

-Ừ.

-Thượng cung Min,chuẩn bị ngựa cho ta.-Jessica chưa kịp nói hết câu thì bị Donghae bịt mũi lại.Anh cốc đầu cô:

-Nói cái gì thế hả?

-Thì anh à.

-Anh đùa đấy.

-Thế mà cũng nói được.

-Vậy em có thể cho anh biết kế hoạch của em được không?

-Em sẽ không nói đâu.Vì em không muốn ai cũng vì em mà liên lụy cả.

Nụ cười trên môi Donghae bỗng vụt tắt.Anh hơi ngập ngừng:

-Em nói vậy là sao?

-Donghae oppa,nếu một ngày nào đó em sẽ biến mất khỏi thế gian này thì sao?-Jessica cười buồn.

23. Chương 23

Donghae tái mặt,anh không thể tin được những lời Jessica vừa nói.

-Đừng dọa anh.

-Không đâu,có thể anh sẽ không tin phải không.Nhưng mà...-Jessica lưỡng lự-Mà thôi anh đừng để ý,em dọa anh đấy.Em sẽ không chết đâu.

-Ừ,được rồi.Anh về đây,Có gì anh sẽ nói lại cho em biết.-Donghae cười nhạt và bước đi thật nhanh.

.

.

“Xin lỗi,thật sự xin lỗi anh.Anh có thể sống mà không có em không?”

-Nè,Chang Kim.cô đang làm gì đấy?

-Chào hoàng tử.Tiểu nữ lại làm việc hôm trước thôi ạ.-Seohyun cặm cụi làm việc.

-Giờ cô lại làm hình gì đấy?

-Đây là cây của hoàng tử phải không ạ?

-Phải,thì sao?

-Tiểu nữ đã tía hình Jung Yonghwa đấy.Hoàng tử thấy đẹp không?

-Ừm đẹp lắm.Mà cô đã nhớ ra gì chưa?

-Chưa ạ-Seohyun lắc đầu.

-Vậy sao.Cô đi với tôi đến một nơi nhé!-Yonghwanói.

-Sao cơ ạ?

-Thì cứ đi rồi biết.-Nói rồi,Yonghwa nắm tay Seohyun đưa đi.

- - -

-Được rồi.Cô mở mắt ra đi.

-Woa,đây là chuồng thỏ mà.Sao hoàng tử biết tiểu nữ thích thỏ vậy?

-Hôm trước tôi thấy cô tía lá hình con thỏ nên tôi đoán vậy thôi.

-Cảm ơn hoàng tử.

-Không có gì.

-Tiểu nữ có thể cho chúng ăn không?

-Tất nhiên là được.

Seohyun vui vẻ chạy lại bế một con thỏ lên, cô vuốt lông nó.

“Thật mềm mại. Đáng yêu quá”

Sau đó, cô cúi xuống mỉm cười nhìn lũ thỏ con đang nằm ngủ ngon lành bên mẹ. Đột nhiên cô khựng lại, một cơn gió lại buốt thổi qua gáy cô.

Thịch

“Em đang làm gì đấy?”

-Em cho thỏ ăn thôi! Anh định quản lí em đấy à

-Anh hỏi thôi mà. Vậy mà cũng không được sao?

-Được chứ. Anh nhìn kìa. Thỏ con đấy, đáng yêu chưa kìa?

-Ừ nhưng sao mà bằng em được!

-Anh này. Đùa kì quá. Thỏ con đáng yêu hơn em nhiều mà.

-Thế sao? Anh thì thấy ngược lại.

-Anh có vui không?

-Vui chứ. Nhất là khi thấy em cười. Sau này em có muốn như thỏ mẹ kia không? Trông nó rất hạnh phúc với đàn con của mình

-Nhất định là em muốn, cả anh nữa nhé.

-Ừ.-Anh quàng tay qua vai cô, để cô dựa vào vai mình. Cô mỉm cười hạnh phúc nhìn anh”

Đau

Sao lại là lúc này chứ?

Tại sao em lại nhớ đến anh?

.

.

Tại sao em lại nhớ những kỉ niệm giữa đôi ta?

.

.

Chẳng phải anh đã nói là không yêu em nữa!

.

.

Đó có phải là sự thật không?

.

.

Hay chỉ là cơn ác mộng.

o0o

-Nè, Chang Kim. Cô khóc đấy à.

-À không, thưa hoàng tử-Seohyun lấy tay gạt nước mắt.

-Cô nhớ ra được gì rồi sao?

-Vâng nhưng kí ức đó mơ hồ quá.

-Xin lỗi cô nhé!

-Không sao đâu ạ!Thôi,tiểu nữ phải ra ngoài hoàng cung đây ạ.Hoàng thái hậu có nhờ việc.

-Vậy sao?Vậy cô đi nhanh đi.Có cần tôi đưa cô đi không?

-Dạ thôi.Tiểu nữ đi một mình cũngđược ạ

Seohyun xách túi đồ chạy thật nhanh ra khỏi hoàng cung.Đi ngang qua chỗ đông người,cô hơi tò mò.Dừng lại,cô hỏi một người:

-Xin lỗi chị.Có chuyện gì mà mọi người túm lại một nơi đông vậy.

-Nghe nói nhị thái tử Jo Kyuhyun của xứ Azura sắp lấy vợ.Nghe đâu lại là công chúa của xứ Amazona gì đó ấy.

-Sao ạ-Seohyun tròn mắt,kí ức lại ùa về.Cô thấy con tim nhói đau.

“Tại sao chứ?Đau”

Cô bắt đầu khóc.Cô lại khóc một lần nữa mà không biết lí do mìnhkhóc.Cô nhớ anh nhưng không biết anh là ai.Cô không nhớ được.Càng cố nhớ cô càng khóc,nước mắt thật mặn.

“Có lẽ định mệnh đã không để đờita gặp nhau...

Nhưng sao em lại nhớ đến anh...

Kí ức giữa chúng ta giờ chỉ còn làmột tờ giấy trắng

Một ngày nào đó nó sẽ bay mất phải không anh?

Có lẽ ra đi sẽ là cách tốt nhất để em quên được anh...”

Chân lại bước nhưng Seohyun không biết là mình đang bước đi đâu.

“RẦM”

“XOẢNG”

-Công chúa Jessica.

24. Chương 24

Park Hanul

-Công chúa Jessica-Thượng cung Min lao ngay vào phòng sau khi nghe thấy tiếng “XOẢNG”.

-À,không,không có gì,chỉ là ta lỡ làm đổ bình hoa thôi.-Jessica cườitrừ.

-TRỜI ƠI!Công chúa bị chảy máu tay rồi.

-Không sao đâu,ta chỉ lỡ bị thôi,với lại vết thương cũng không nghiêm trọng lắm.Ta tự băng được rồi.

-Aizzzzzz...Công chúa thật là...Người lần sau nên cẩn thận...Thần xin cáo lui.-Thượng cung Min gom hết các mảnh chai và lui ra ngoài.

Khi thượng cung Min vừa đi khỏi,nụ cười gượng gạo trên môi Jessica biến mất.Thay vào đó là một khuôn mặt lo lắng,cô linh cảm thấy hình như đã có chuyện không hay xảy ra với em mình.Và cô đã không làm.

“Seohyun ah,em đang ở đâu vậy,hãy trả lời chị đi!”

-oOo-

-Cô gì đó ơ!Cô mau tỉnh lại đi.

-ỪM...Tôi đang ở đâu thế này?

-Lúc này cô bị ngất đấy.trông cô có vẻ rất yếu,cô có phải là cung nữ ở cung điện Ilu không ạ?

-À vâng.-Seohyun choàng dậy.-Tôi phải về cung bây giờ,có lẽ hoàng thái hậu đang đợi.

-không cần đâu ạ,tôi đã cho người vào cung báo việc cho hoàng tử rồi.Lát nữa hoàng tử sẽ tới đón cô.

-Vậy sao?-Seohyun khẽ thở dài.Cô vẫn chưa thoát khỏi suy nghĩ của mình.Khi ngất đi,cô vẫn nghe văng vẳng đâu đó tiếng nói thật thân quen:”Seohyun ah,hãy trở về với chị đi,hãy trở về thật nhanh em nhé!”.Đang mãi theo đuổi với những suy nghĩ thì...

-Shim Chang Kim.

-A dạ-Seohyun ngược đầu lên.

-Làm tôi hết hồn.Cứ tưởng cô lại bị như lần trước ấy chứ-Yonghwa thở phào nhẹ nhõm.

-Tiểu nữ xin lỗi,nhưng sao hoàng tử lại đích thân đến đón tiểu nữ,để tiểu nữ tự về cũng được mà.

-À..thì....-Yonghwa đáp ứng.-Tại tôi sợ cô bị thương nặng nên hơi lo thôi.Giờ thì không sao cả.Nào,ta về thôi.

-Vâng-Seohyun mỉm cười.Nụ cười thiên sứ của cô một lần nữa lại làm lay động trái tim anh.

“Chang Kim,sao em lại có một nụ cười đẹp như thế chứ?”

Cung điện Amazona...

-Hanul,sao trông con vui vậy?

-Cha à,ngày mai con sẽ chính thức là vợ của kyuhyun oppa đấy.Chà,bao công mình bỏ ra giờ đã được báo đáp.

-Mà con đã tìm ra cô ta chưa,người suýt là vợ của Kyuhyun ấy.

-Chắc cô ta xuống mồ rồi,vậy cũng hay.Sau khi con làm vợ Kyuhyun,con sẽ
tổng chị của cô ta xuống chơi cùng cô ta dưới địa ngục luôn.

-Nhưng con cũng nên đề phòng.Công chúa Jessica là người đầy mưu lược
và có suy nghĩ chín chắn,chứ không ngây thơ khờ khạo như Seohyun đâu.

-Không sao,con sẽ xử hết.Nếu cô ta là người đầy mưu lược thì con lại
là một người đầy mưu mô đấy.Jessica,bây giờ cô và tôi đã bắt đầu đứng
trên ván cờ của tử thần rồi-Nụ cười nửa miệng quen thuộc lại hiện ra
trên môi.

oOo

~~~Kyuhyun,em đã chuẩn bị cho ngày mai chưa?-Donghae hỏi.

-Sẵn sàng cả rồi.Chỉ cần chờ đến ngày mai là được.-Kyuhyun nhếch mép cười.

-Ôi,lại trở lại là Kyuhyun ngày xưa rồi,lại là kyuhyun lạnh lùng như
tảng băng của anh rồi,để xem Park hanul sẽ chịu được em trong bao
lâu.Mà công nhận Seohyun siêu thiệt,đánh gục được cả trái tim sắt đá
của em cơ đấy.-Donghae vỗ đầu Kyuhyun.

-Có sao chứ.Mà anh đừng nhắc đến Seohyun được không?Trong thời gian
này em không muốn nhắc đến cô ấy-Kyuhyun nhún mày,hơi khó chịu.

-Anh biết rồi.-Donghae cười.Đúng lúc đó,tướng quân Leed đến.

-Thưa thái tử và nhị thái tử,hoàng thượng ời hai người đến thánh điện ạ.

-Vậy sao?Được rồi.

Tại thánh điện...

-Phụ vương,phụ vương gọi chúng con có việc gì thế ạ?

-Ngày mai,con sẽ cưới Hanul phải không?-Hangeng hỏi Kyuhyun.

-Vâng-Kyuhyun trả lời,gương mặt vẫn không thay đổi.

-Tốt!Con lại trở lại là con rồi-Hangeng khẽ thở phào-Ngày mai,sau khi
tổ chức hôn lễ,con,Donghae,Jessica,Hanul,Taeyeon và ta sẽ sang xứ
Ilu.Vua của xứ Ilu là bạn của ta,hôm nay ông ấy gửi giấy mời ta đến
thăm xứ ông ấy một lần.Chuẩn bị hành lý đi.Nghe rõ chưa?

-Rõ thưa phụ vương-Cả hai đồng thanh.

“Trò chơi của số phận đã bắt đầu
Định mệnh có để cho anh gặp lại em không?
Nếu có liệu chúng ta có còn là một
Hay để trò chơi kết thúc với hai từ chia tay.

25. Chương 25

-Phụ vương à! Phụ vương cho gọi có việc gì thế ạ?-Yonghwa cúi đầu chào cha mình.

-Ngày mai,vua của xứ Azura-vốn là bạn của ta từ nhỏ,sẽ cùng vợ cùng các con sang đây thăm vương quốc chúng ta,họ sẽ ở lại đây một tuần.Con hãy cho người chuẩn bị nhanh lên.

-Vâng thưa phụ vương.Con xin cáo lui-Yonghwa bước ra khỏi thánh điện.Anh về tư cung của mình và ra lệnh cho các thượng cung và cung nữ chuẩn bị lễ đón tiếp.Seohyun hơi tò mò,cô tung tăng chạy lại chỗ Yonghwa đang đứng.Thấy cô,anh bật cười.

-Chào hoàng tử-Seohyun lễ phép cúi đầu.

-Chào cô.

-Hoàng tử ơi,đây là nghi lễ gì vậy ạ?Hoàng tử sắp cưới ai sao?-Seohyun ngập thơ hỏi.

-Sao cô lại nghĩ vậy.Không phải đâu,ngày mai gia đình bạn của phụ vương ta sẽ đến thăm vương quốc tròn 1 tuần nên phụ vương nhờ ta chuẩn bị lễ đón tiếp thôi.

-À ra vậy,xin lỗi hoàng tử.

-Không sao đâu,dù sao thì tôi vẫn thích được nói chuyện với cô.

-Sao ạ?-Seohyun thoáng chút ngạc nhiên.

-Tôi không biết phải nói thế nào nhưng khi được nói chuyện với em,tôi cảm thấy rất vui.-Seohyun ngượng ngùng khi nghe Yonghwa đã đổi cách xưng hô với mình.

-Xin phép hoàng tử,cho tiểu nữ cáo lui.Tiểu nữ phải là việc đây ạ.Không là thượng cung lại mắntiểu nữ-Seohyun nói rồi chạy thẳng khiến Yonghwa đờ người đứng nhìn.Anh cảm thấy đượm buồn.

“Tại sao tôi lại không thể là người đàn ông của em?”

Sáng hôm sau...

Park Hanul trong bộ váy cưới màu trắng tinh khiết bước vào,theo sau cô ta là đám tì nữ.Cô ta mỉm cười hạnh phúc,chỉ vài phút nữa thôi,cô sẽ là vợ của Kyuhyun-Nhị thái tử của xứ Azura.Bước vào thánh đường,cô ta mỉm cười khi thấy Kyuhyun đã đứng trước mặt cô trong bộ áo trắng,trông anh đẹp hơn so với ngày thường nhưng khuôn mặt anh vẫn vậy.Lạnh lùng,vô cảm,khiến ai nhìn vào cũng phải khiếp sợ.Park Hanul bước đến bên Kyuhyun.

-Park Hanul,con có đồng ý muốn lấy Ju Kyuhyun làm chồng không?

-Thưa,con đồng ý.

-Ju Kyuhyun,con có muốn lấy Park Hanul làm vợ không?

-Con..đồng ý.-Kyuhyun trả lời.

-Ta tuyên bố,từ hôm nay hai con đã là vợ chồng.

“XOẢNG”

-Chang Kim,nhìn đường kiểu gì thế,đổ hết bát đĩa ra cả sàn rồi đây này.-Tiffany chạy lại.

-À ừ,mình xin lỗi-Seohyun luống cuống cúi xuống nhặt hết bát đĩa lên.

-Nắn cậu quá.Lần sau cẩn thận nha.-Tiffany cúi xuống giúp Seohyun.Cô bỗng thấy trên khuôn mặt của bạn mình xuất hiện những giọt lệ.

-Chang Kim cậu sao vậy khóc à?

-À không phải,tại bụi bay vào mắt thôi.-Seohyun gạt nước mắt định hưng cổ gạt bao nhiêu nó lại rơi nhiều bấy nhiêu.

-Nói thật cho tớ biết đi,tại sao cậu lại khóc?

-Tớ ..Tớ..không biết nữa.Tớ chẳng hiểu tại sao tớ lại khóc.Tớ đã như thế này 4 lần rồi.

-À tại cậu vẫn chưa nhớ ra được gì nhỉ.Tớ đoán chắc đây là thần giao cách cảm đấy.-Tiffany mỉm cười.Nụ cười của Tiffany làm cho Seohyun cảm thấy dễ chịu phần nào.

-Hai con giờ đã chính thức làm vợ chồng.Ju Kyuhyun,bây giờ con có thể hôn cô dâu của mình.

-Sao cơ?-Jessica kêu lên-Tại sao cha xứ lại nói như vậy chứ.Thật là...

-Em nhỏ cái mồm thôi.Đâu cần phải kêu lên như thế chứ-Donghae cần nắm nhưng trong thâm tâm anh cũng cảm thấy hơi lo lắng.

-Kyuhyun à,con đừng làm nha con.Mẫu hậu xin con đó-Taeyeon nhìn về phía Kyuhyun.

-Thằng bé sẽ không sao đâu.Anh biết mà-Hangeng an ủi.

-Nào,chồng yêu.Hãy làm như cha xứ đã nói nhé.-Park Hanul mỉm cười tinh ranh.

-Thưa cha xứ.

-Có chuyện gì vậy Kyuhyun?

-Con xin...TỪ CHỐI với điều kiện mà cha xứ vừa nói.-Kyuhyun trả lời dứt khoát.Cả thánh đường ồ lên,Donghae,Jessica,Taeyeon và Hangeng thở phào nhẹ nhõm.

-Sao cơ?Anh Kyuhyun.-Park Hanul tròn mắt nhìn anh.Anh thần nhiên nói:

-Xin lỗi cha xứ nhưng việc đó thì để sau cũng được ạ.Có ai bắt buộc phải làm việc này trong lễ cưới đâu ạ.

-Ừm.vậy cũng được-Cha xứ gật đầu.Park Hanul thì tái mặt,máu trong người cô ta sôi lên.

“Ju Kyuhyun,tại sao anh có thể từ chối một cách dễ dàng vậy được chứ?”

Sau lễ cưới,Park Hanul sẽ được đưa đến nơi ở mới của mình.Trên đường đi,cô gặp Jessica đang đi cùng các cung nữ của mình.Thấy Park Hanul,Jessica khựng lại nhưng rồi cô lại mỉm cười đầy ẩn ý.Cô dừng lại trước Park Hanul và nói nhỏ chỉ đủ để cô và Hanul nghe:

-Start!Angel and Devil!Xem ai sẽ thắng,cô hoặc tôi,một người sẽ chỉ mãi là cái bóng của một người thôi.

Park Hanul rung mình khi nghe Jessica nói vậy.Một dòng điện mạnh chạy ngang qua cô ta

26. Chương 26

-Now!Start!Hãy chờ xem nhé!-Jessica mỉm cười ẩn ý rồi bước đi để lại Park Hanul cứ đứng đờ ở đó.

“Jessica,tại sao cô ta lại làm mình cảm thấy bất an thế này,cô ta quả là không bình thường,mình phải đề phòng cô ta mới được”

Những suy nghĩ của Park Hanul vội tan biến khi cô thấy Kyuhyun đang đi về phía mình.Cô mỉm cười hạnh phúc nhưng đáp lại nụ cười của cô lại là khuôn mặt lạnh như băng của anh.Cô có hơi hụt hẫng một chút.

-Kyuhyun oppa,oppa làm gì đấy?Oppa đến chơi với em à?-Park Hanul chạy lại khoác tay Kyuhyun.Anh cau mày,giật tay ra,chỉ nói vắn vện một câu:

-Soạn đồ đi,mai đến Ilu.-Rồi anh đi thẳng.

“Sao cơ?Anh chỉ đến đây để nói một câu ấy thôi sao?”

~~oOo

~~~Chang Kim ơi!Ra đây tớ cho cậu xem cái này hay lắm này-Tiffany vẫy vẫy tay.

-Sao?Cái gì?Để lát nữa được không?Tớ đang bận làm làm.-Seohyun nói.

-Đi một tí thôi.Không lâu đâu.-Tiffany cười rồi kéo tay Seohyun đi mặc cho Seohyun có đồng ý hay không.

-Cậu thấy đẹp không?

-Woa,thiên nga đôi đẹp chưa?-Seohyun mỉm cười.tiffany sung sướng nhìn Seohyun,coi như đó là một lời khen.Ồ,nhưng sao không cười nữa vậy Seohyun?Cậu ngừng cười từ khi nào vậy?

.

.

.

Lại nữa rồi?

.

.

Tại sao lại như vậy?

.

.

.

-Nè,Seohyun,ra đây.

-Sao ạ?

-Anh nói ra đây thì ra đây.Hỏi làm gì.

-Rồi,rồi,em ra đây nè.Được chưa,cần nhẫn mãi.

-Đi theo anh.

-Lại gì nữa?

-Ồ thì bảo đi thì đi.Đứng đó hỏi một mình làm gì.Em định tự sướng à?

-Ya~Oppa chết với em.

-Thôi,anh xin lỗi ,đi theo anh.

...

-Em thấy đẹp không?

-Woa,thiên nga trắng,sao anh biết em thích thiên nga trắng vậy?

-Anh đoán thôi.Trông nó rất giống em.

-Nịnh em hả?

-Không đâu,anh thật lòng đấy.

-Anh..Anh sẽ mãi yêu em chứ?Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa?

-Sao em lại hỏi vậy?

-Em thấy sợ một ngày nào đó sẽ mất anh.

-Em đừng suy nghĩ lung tung.Mãi mãi anh chỉ có mình em thôi.

-Thật chứ?

-Thật.

-Sarangheyo~Kyuhyun oppa.

.

.

.

Là anh sao?

.

.
.
Lại một lần nữa con tim em rỉ máu.

.
.
.
Tại sao anh không thể biến mất khỏi cuộc đời em.

-Nè, Chang Kim, sao vậy? Đừng nói với tớ là cậu lại bị như lần trước nha.

-Seo...Joo...Hyun...-Seohyun nói từng tiếng một.

-Sao cơ?-Tiffany ngạc nhiên.

-Seo...Joo...Hyun...Seo...Joo...hyun...Đó là tên của..của tớ.

-Cậu..cậu nhớ được rồi-Tiffany reo lên-Nhưng cậu là ai? Ở đâu.

-Mình..mình không nhớ.

-Haizz...-Tiffany thở dài-Thôi không sao, nhớ được tên là tốt rồi, thôi về làm việc đi, kéo thượng cung mắng.

Vừa đi Seohyun vừa lẩm bầm vài từ mà không để cho Tiffany nghe thấy.” Ju Kyuhyun...Jessica Jung...Lee Donghae.

-SEOHYUN-Cả Donghae, Jessica và Kyuhyun đều không hẹn mà cùng thốt lên cùng một lúc

27. Chương 27

-Seohyun!-Cả ba người không hẹn mà cùng nhau kêu lên.

~~~CHANG KIM-Thượng cung Kim giận dữ.-Đang giờ làm mà cô bỏ đi đâu?

-Ồ, tiểu nữ xin lỗi, tại...-Seohyun lí nhí.

-Tại...tại cái gì? Còn không mau đi làm đi!

-Dạ vâng.

-Cả Tiffany nữa, cô còn đứng đó làm gì. Còn không mau đi làm việc của mình đi.

-Vâng, thưa thượng cung.-Tiffany cúi đầu chạy thật nhanh. Thượng cung Kim thở dài.

“Haizz, chắc Chang Kim bị Tiffany dụ dỗ đi chơi đâu đó đây mà, mình còn lạ gì cái con bé Tiffany ham chơi ấy nữa”

...

Yonghwa ngồi tại vườn thượng uyển của cung điện. Anh nhắm mắt cảm nhận những cơn gió nhẹ. Bỗng một bàn tay che mắt anh, Yonghwa mỉm cười:

-Chang kim phải không?

-Chang kim là ai vậy? -Cô gái đó hỏi.

-Sao? -Yonghwa gỡ tay cô gái đó ra. -A, em...

-Anh tệ lắm ấy. Em gái anh chứ Chang Kim nào vậy?

-Sulli à, anh xin lỗi, mà sao em về sớm thế?

-Sao anh lại hỏi vậy? Em kết thúc quá trình học ở học viện hoàng gia rồi mà. Học có 4 năm thôi. Hay là anh không muốn em về nữa? -Sulli đổi.

-Anh xin lỗi lần nữa. Được chưa?

-Mà ngày mai có nghi lễ gì quan trọng à? Sao mọi người lại tất bật chuẩn bị thế?

-Mai, vua xứ Azura, bạn thân của phụ vương, sẽ cùng gia đình đến đây khoảng 1 tuần.

-À, ra vậy. Mà nè, cái người tên Chang kim gì gì đó là ai vậy? Bộ anh thích người đó à. Hôm nào cho em xem mặt nha. Đẹp thì em chăm.

-Con bé này, nói linh tinh. Anh thích thì đã sao chứ?

-o0o-

Suốt đêm hôm đó, Seohyun không tài nào ngủ được. Trong cô có cái cảm giác gì đó không thể diễn tả nổi. Vừa vui, vừa buồn, cái cảm giác đó cứ xáo trộn lẫn nhau. Cô chỉ biết tên mình là Seohyun, còn những người mà cô đã nhắc tên, cô không thể nhớ được họ là ai. Sương cứ mãi dày đặc, bao phủ cả hoàng cung cứ như tâm hồn người con gái ấy. Trong sáng, thơ ngây, đau khổ, ... Một ngày nào đó, định mệnh có thể trả lại nụ cười cho cô gái ấy không?

o0o

Sáng hôm sau...

-YA~ Donghae oppa, sao oppa lại bắt em xách đồ của oppa chứ? -Jessica kêu lên.

-Thì nhờ tí, thế mà cũng cáu.

-Đồ thì nặng như trâu thế mà bắt con gái liễu yếu đào tơ xách à? Đồ ác ma. Nè, tên Cá Ngộ kia.. có nghe không? Không nghe là em vứt túi đi đấy.

-Được rồi, được rồi. Đưa đây, anh xách - Donghae lấy lại đồ của mình. Jessica mỉm cười, nụ cười rất dễ sợ khiến Donghae suýt nữa thì bị đóng băng. Taeyeon và Hangeng cũng lắc đầu cười. Nhưng giây phút hạnh phúc tràn đến chưa được bao lâu thì:

-Kyuhyun oppa, xách va-li cho em được không? -Park Hanul mỉm cười dễ thương (dễ sợ mới đúng).

-Sao tôi phải xách?Đồ của cô mà.-Kyuhyun ngạc nhiên.

-Thì em nhờ tí.-Donghae lộn ruột lên.

“Cái con kia,dám lấy câu của mình,đồ ăn cấp bản quyền”

-Tự mà xách,ai cũng tự xách đồ của mình,chỉ có cô là nhờ tôi thôi.Tay cô không gãy đâu,tự mà xách đi-Kyuhyun nói rồi bước lên xe.Park Hanul giật run người.Những người còn lại thì có thể nói bây giờ đang rất sướng.(có khi là tự sướng).

—
2 tiếng sau....

-Woa,kinh thành Ilu đây rồi.Quả không tồi chút nào-Jessica ngưỡng mộ.

-Em làm như là kinh thành của anh không đẹp ấy.-Donghae xịu mặt.

“TÈN TÈN TEN”,tiếng kèn chào mừng vang lên.Cả

Taeyeon,Hangeng,Donghae,Jessica,kyuhyun và hanul suýt té.Vua và hoàng hậu xứ Ilu ra tiếp đón.

-Ôi,ông bạn của tôi.Lâu lắm mới gặp lại.

-Tôi chỉ đến chơi thôi mà.Cần gì kèn trống thế này?-Hangeng vẫn còn choáng vì tiếng trống lúc này.

-Chỉ là chào mừng thôi mà.Thôi vào đây đi,để tôi nhờ người cất xe ngựa cho.

-Được rồi-Cả 6 người theo vua và hoàng hậu đi thăm quan cung điện.

Lúc đó,phía sau hậu cung

-Chang Kim..à Seohyun ơi,họ đến rồi.-tiffany reo lên.

-Họ là ai vậy?-Seohyun ngạc nhiên hỏi.

-Là vua và hoàng hậu xứ Azura đấy.ra xem đi,các cung nữ cũng tụ tập ngoài kia rồi.-Nói rồi Tiffany kéo tay Seohyun đi.

-Thấy chưa?Họ đấy.-tiffany háo hức chỉ tay.

-Thấy rồi.-Seohyun mỉm cười.Bỗng cô khựng lại khi nhìn vào một người.Thôi rồi nước mắt lại rơi...

28. Chương 28

Người con gái cứ đứng lặng đó mà khóc,cô và anh chỉ các nhau có vài mét thôi mà không thể gặp lại nhau được,có lẽ định mệnh đã muốn họ như thế.Hai trái tim,hai con người nhưng một cảm xúc,rồi họ sẽ đi đến đâu đây.Tình yêu có thể dang tay chào đón họ một lần nữa không,liệu họ có thể trở về bên nhau một lần nữa không?Hay định mệnh sẽ chia cắt họ

mãi mãi.....

****

Mặt Seohyun vẫn còn ướt đẫm nước mắt nhưng miệng cô lại mỉm cười. Tại sao chứ? Cô nhìn anh mà lòng quặn thắt, muốn chạy ào lại ôm lấy anh, muốn được anh an ủi, vỗ về nhưng tất cả giờ chỉ còn là dĩ vãng, giờ cô chỉ mong anh hạnh phúc, cô không nhớ được anh là ai, nhưng trái tim cô vẫn còn mãi hình bóng của anh. Cô thấy mình thật yếu đuối vì đã không giữ được anh, để giờ đây anh đã thuộc về người con gái khác. Trái tim cứ rỉ máu từng hồi, nước mắt mặn chát cứ mãi chạy dài trên khuôn mặt cô. Giá như giờ anh có thể ở đây để lau nước mắt cho cô, giá như anh có thể ở cạnh cô để ôm ấp vỗ về cô như ngày nào, giá như có anh ở đây, cô sẽ không khóc nữa nhưng cô biết điều đó chẳng thể xảy ra. Hít vào, thở ra thật nhẹ, cô nhắm mắt, cố quên đi tất cả, cô có biết đâu, ở ven hồ đằng sau vườn thượng uyển, hai chú thiên nga đang nở một nụ cười hạnh phúc.....

-Chà, các cháu đã lớn phổng phao thế này rồi cơ đấy. Chả bằng hồi xưa, cứ gầy tong teo là thế. -Vua Ilu cười nhìn Donghae và Kyuhyun.
-Anh này, cứ đùa. -Hoàng hậu huých nhẹ tay chồng.
-Ồ, không sao đâu. Mà hồi xưa đúng như thế thật mà -Taeyeon xua xua tay.
-Mẫu hậu, hồi đó con nặng hơn Kyuhyun 4 kí -Donghae thanh minh.
-Thì cũng như con cò hương cả thôi mà -Taeyeon nói và không quên tặng cho Donghae một cái nhìn sắc lém, Donghae cũng cúi đầu nhìn đi chỗ khác. Jessica bụm miệng cười.
-À mà hai con của cậu đâu rồi. -Hangeng hỏi.
-Đây đây. -Vua xứ Ilu nhờ người đưa hai con của mình vào.
-Kính chào hoàng hậu và đức vua -Yonghwa và Sulli cúi đầu lễ phép.
-Ồ, Yonghwa... -Kyuhyun ngạc nhiên.
-Kyuhyun -Yonghwa cũng không kém
-Hai con quen nhau sao? -Hangeng thắc mắc.
-Vâng, con và Yonghwa quen nhau khi còn học ở học viện hoàng gia. -Kyuhyun nói, đoạn anh quay lại Sulli -Chào.
-Vâng chào anh -Sulli đỏ mặt, lần đầu tiên rong cô có một cảm giác như thế, trống ngực đập thành thịch. Cô đã yêu anh rồi sao?... Park Hanul cũng để ý đến thái độ của Sulli và cau mày. Cuộc tình tay ba này sẽ sắp diễn

ra sao?Kết thúc sênhư thế nào?Hạnh phúc hay khổ đau...

=====

Sau khi nhận phòng,Donghae thả mình trên chiếc giường êm ái mùng mủ ngon lành.Jessica thở dài nhìn Donghae.

“Vừa mới đến mà ngủ ngay liền được à?Anh là người hay là heo vậy?”

Jessica nhẹ mở cửa để Donghae không biết và bước ra ngoài vườn.Cô nhắm mắt cảm nhận những cơn gió nhẹ đang đùa giỡn với mái tóc óng vàng của cô.Chợt cô nhìn thấy một người mặc bộ đồ cung nữ đang tắm cảnh trong vườn thượng uyển.Jessica mỉm cười bước lại gần,cô hỏi:

-Chào cô,trông cô có vẻ rất thích tắm cảnh nhỉ?

-....-Người đó vẫn không trả lời.

-Cô có nghe tôi nói không?-Jessicahơi ngạc nhiên.

-...-Đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

-Này cô,cô có nghe tôi nói không?-Jessica bắt đầu hết kiên nhẫn.

-Xin lỗi-cô gái đó nói nhỏ chỉ đủ để cô và Jessica nghe,cô cúi đầu rồi bước đi.Nhưng nếu không có viên gạch chết tiệt đứng chắn đường cô gái đó thì đã không xảyra chuyện này.

“BỊCH”

-Ôi đau quá-Cô gái rên rỉ.

-Cô không sao chứ!Để tôi đi lấy bông cho nha-Jessica nhìn vết thương ở chân cô gái đó và nói.Một cơn gió tai quái bỗng nhẹlướt qua.Mái tóc cô gái cứ bay theo chiều gió.Đột nhiên,jessica nhìn lên:

-Seo....Seo..hyun.....

29. Chương 29

-Seo...seo..hyun-Jessica thậty không còn tin vào mắt mình nữa,trước mắt cô là ai đây?Là emgái cô,là đứa em gái mà cô yêu quý nhất.Cô ôm chầm lấy Seohyun,nói:

-Bé ngốc à,em có biết chị nhớ em đến thế nào không?Mà sao em lại ở đây vậy?

Đáp lại thái độ vui mừng của Jessica,Seohyunchỉ im lặng khôngnói gì.Cô đẩy Jessica ra,đứng dậy,phủi quần áo và cúi đầu:

-Xin lỗi công chúa,đã khyua rồi người nên đi ngủ sớm để giữ gìn sức khỏe,thần xin cáo lui.

-Sao?-Jessica đứng người,sao đứاعم gái à cô tin tưởng và yêuquý nhất

lại có thể nói với cô những lời tệ bạc vậy,cứ như họ chưa từng là chị em vậy-Em nói sao cơ?Seohyun?Em có còn nhớ chị là ai không?

-Thần xin lỗi nhưng có lẽ là công chúa đã nhầm thần với một người nào đó,mời công chúa về tư cung nghỉ ngơi,thần xin phép-Nói rồi Seohyun lui đi.Jessica định thần lại một lát,không thấy em đâu,cô chạy theo hướng lúc này mà Seohyun vừa đi.Vừa chạy cô vừa gọi:

-Seohyun à,Seohyun,em hãy ra đây đi.Chị biết đó là em mà,em bị mất trí nhớ đúng không?Hãy về với chị đi,chị sẽ giúp em nhớ lại tất cả.

Bỗng từ đâu,một cánh tay màu đen bịt lấy miệng cô,Jessica giãy giụa,lúc này cô thật sự rất sợ nhưng không thể thoát ra được tay của tên đó.Hắn bắt cô uống thuốc mê và đưa cô đi.Trước khi thuốc mê tác phát,cô bỗng nở một nụ cười”Donghae oppa,em biết mà,ngày này cuối cùng cũng sẽ đến,hãy tìm một người vợ khác tốt hơn em nhé.Đừng tìm em”rồi cô ngất hẳn.

-Này,tỉnh chưa?Còn định ngủ đến bao giờ thế?Tôi đợi cô suốt ba mươi phút rồi đấy.

Jessica từ từ mở mắt,trước mắt cô cảnh tượng thật khủng khiếp.Park Hanul cùng đồng bọn đang ngồi chễm chệ trước mắt cô,cả người cô bị trói tay,từ cánh tay xuống mu bàn chân đều có chỗ bị rỉ máu và thâm,có lẽ cô đã bị bọn chúng đánh lúc đang ngất xỉu.Park Hanul bước lại gần cô,nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc.

-Sao?Chắc cô bất ngờ lắm nhỉ?Có gì trần trối trước khi chết không?

Nhưng đáp lại thái độ của Park Hanul,không phải là một cô gái đang khóc vì biết mình sắp chết mà ngược lại,Jessica nở một nụ cười đầy tự tin,nó khiến cho Park Hanul có phần hơi run sợ.

-Bất ngờ sao?Tôi chẳng thấy bất ngờ?Vì tôi đã biết trước mà.Trần trối sao,tôi muốn rằng cô sẽ chẳng bao giờ chiếm trọn trái tim của em nữa tôi đâu.

Park Hanul cười man rợ:

-Ha ha,rất tiếc nhưng hình như lời trần trối của cô không thành hiện thực rồi.Vì nếu một khi Kyuhyun đã chọn tôi thì chắc chắn anh ấy đã dành trọn trái tim cho tôi rồi.

-Thật sao?Vậy thì tôi sẽ cho cô thấy điều mà cô vừa nói là sai lầm.Không phải bây giờ thì cũng sẽ là lần sau.-Jessica vẫn giữ khuôn mặt đầy tự tin.

-IM MIỆNG,sắp chết đến nơi còn già mồm-Park Hanul quát.

-Tôi chết vẫn có người thay tôi.Tôi không sợ đâu,tôi sẽ cứ nói đấy.

Jessica nói nhưng tim cô đập mạnh, cô biết ngày này cuối cùng cũng sẽ đến nhưng không biết rằng nó lại đến quá sớm như vậy. Cô có nhiều việc muốn làm, muốn hoàn thành hết nhưng tất cả lại bị bỏ dở, giờ cô sắp đối mặt với cái chết, nhắm mắt, cô cố để những giọt nước mắt không trào ra, để cho hình ảnh người con trai ấy hiện rõ trong trái tim cô một lần cuối.

Lúc đó, Seohyun đã quay lại vườn thượng uyển vì lúc đó cô bỗng thấy trong người nóng ran, cái cảm giác sợ hãi như sắp mất một cái gì đó cứ trào dâng trong cô, cô cố chạy thật nhanh đến vườn thượng uyển nhưng người đó đã không còn ở đây nữa. Môi cô mím chặt cố bật ra từng tiếng: "Jessica unni à, unni..."

-Này thả tôi ra, mấy người đưa tôi đi đâu thế? -Jessica giãy giụa.

-Đưa cô đi đâu thì đưa, hỏi nhiều. -Park Hanul tỏ vẻ khó chịu.

Sợ, đó là tất cả những gì mà Jessica cảm nhận được vào lúc này.

...

-Đến rồi, dừng lại -Park Hanul báo hiệu cho đồng bọn. Nơi mà Park Hanul đang đứng là một vách núi -Sao? Đây sẽ là nơi đưa cô đến cái chết. Cô hài lòng chứ.

-Rất hài lòng là đằng khác, cô hỏi thừa quá -Jessica nhướn miệng cười.

-Coi như cái cười của cô là tạm biệt tôi, cô rất gan đấy. Được rồi, làm đi -Park Hanul nói xong quay sang đồng bọn. Một người cưỡi cho Jessica, còn hai người còn lại thì giữ khư khư tay cô.

-1, 2, 3.. Làm đi! -Park Hanul nói. Sau khi nghe tiếng của thủ lĩnh, hai tên đó đã đẩy Jessica xuống, cô rơi với tốc độ chóng mặt. Tuy vậy, Jessica vẫn còn nghe Park Hanul nói vọng lại.

-Game over! Cuối cùng thì cô cũng chỉ là cái bóng của tôi thôi.

Cô cười, một nụ cười chua xót. Bên dưới vực thẳm sâu hun hút kia là biển. Cô có thể cảm nhận được cái giận dữ của biển cả, từng đợt sóng như muốn nhấn chìm con người nhỏ bé của cô. Tạm biệt ư, cô sẽ nói lời tạm biệt với cuộc đời còn dang dở sao? Cô không muốn nhưng cô vẫn phải nói. "Tạm biệt tất cả, hãy thứ lỗi cho em, Donghae oppa. Cảm ơn và xin lỗi".

Trái tim hai người thiếu nữ sẽ mãi mãi là bất hạnh sao? Hai con người nhưng chung một trái tim, cả hai đều không gặp được hạnh phúc. Đến bao giờ họ mới thấy được ánh sáng của hạnh phúc. Đến bao giờ họ mới nhận thấy được tình yêu của mình, hay có lẽ sẽ chẳng bao giờ vậy? Có lẽ...

30. Chương 30

Hai con người nhưng chung một trái tim, một trái tim đau khổ.

Jessica:

Hãy để em hòa mình vào những cơn sóng, Sóng, nó có thể cuốn em đi bất cứ lúc nào, đừng tìm em, anh nhé! Hãy tìm người con gái khác tốt hơn em thật nhiều. Em không hoàn hảo, cũng chẳng thông minh, em nghĩ mình chẳng thể lọt mắt anh được, em nghĩ chắc anh chỉ coi em như là một đứa em gái thôi, đúng không anh? Biển, sao nó có thể lạnh lẽo đến thế. Em rất sợ, sợ rất nhiều. Những cơn sóng này sẽ là sợi dây để ngăn cách em và anh, tạm biệt, chỉ còn một đợt sóng nữa thôi, em sẽ đợi nó đến. Cảm ơn và xin lỗi anh rất nhiều.

Seohyun:

Anh, anh là ai? Tại sao anh lại mãi hiện hữu trong trái tim em vậy? Tại sao em lại nhớ đến anh? Tại sao em lại cười khi thấy anh hạnh phúc? Anh hãy nói đi, anh là ai vậy? Tại sao chúng ta lại chia tay? Tại sao em vẫn mãi mãi chỉ có anh. Chúng ta không hợp nhau đến thế sao? Đau, đó là tất cả những gì em cảm thấy được. Em sợ thế giới này, nó thật kinh khủng. Em cần anh bên cạnh để an ủi em, cần anh để anh trêu đùa em, cần tấm lưng vững chãi của anh, cần bàn tay ấm áp của anh để em gục ngã. Có thể em sẽ chẳng gặp lại được anh nhưng trái tim em vẫn chỉ mãi có hình bóng anh thôi, đừng quên, anh nhé! Thế giới này, nó có thật sự tốt đẹp hay không?...

-o0o-

Sáng hôm sau, ánh nắng chói chang cố gắng len lỏi qua từng kẽ lá. Donghae vươn vai tỉnh giấc, anh khẽ cau mày khi nhìn sang bên cạnh, nó... trống trơn, vợ anh đâu rồi?

“Mới sáng sớm ra mà đã đi đâu rồi!”

Trong lòng anh bỗng thấy không yên, cái cảm giác nó rất khó chịu. Bật dậy, cố gắng sửa soạn thật nhanh rồi anh bước ra ngoài. Đến phòng Kyuhyun, anh gọi:

-Kyuhyun ơi!

-Sao thế? -Kyuhyun với khuôn mặt ngái ngủ thò đầu ra ngoài.

-Thấy Jessica đâu không?

-Không, mà chắc là em ấy đi đâu với cung nữ rồi. Anh là chồng em ấy

mà,anh phải biết rõ tính em ấy chứ.

-Anh cũng nghĩ thế nhưng mà các cung nữ đều ở đây cả rồi mà.

-Vậy thì chắc là em ấy đi ngắm cảnh đâu đó.Anh đừng lo,em ấy sẽ về sớm thôi mà.

-Không lo sao được?-Donghae bực bội.

-Thì cứ đợi đi,khoảng 1 tiếng nữa nếu em ấy chưa về,ta sẽ đi tìm.Được chưa?

-Thế cũng được.Mà soạn nhanh nhanh lên đi,lát đi thăm hoàng cung với mẫu hậu phụ vương đấy.

-Em biết rồi.Lắm chuyện-Kyuhyun nói rồi đóng sầm cửa lại.

-Cái thằng...Ai lắm mồm chứ.-Donghae làu bàu.

30 phút sau...

-Đây là bảo khánh đường,nơi ở của các phi tần.

...

-Đây là nội ngự ti.

....

-Đây là nội cấm vệ.

Tiếng của đại quan Lee Myu Hyung cứ vang lên đều đều.Đến nơi nào,nơi đó đều có các cung nữ và thượng cung ra đón,họ ra hủ yếu chỉ để ngắm hai thái tử của xứ Azura thôi.Taeyeon biết,trông cô rất khó chịu,sao cứ ngắm con mình mãi thế?Bộ cả cái xứ Ilu này thiếu các công tử đẹp trai tài giỏi rồi hay sao?

Đúng lúc đó,tại hậu cung:

-Chang kim f không Seohyun ơi-Tiffany vừa chạy vừa gọi.kìa.

-Sao thế?-Seohyun hỏi.

-Lát nữa vua và hoàng hậu xứ ilu cùng hai thái tử sẽ đến đây đấy,thượng cung nói ra đứng vào hàng kìa.

-Tớ không ra có được không?-Seohyun e dè hỏi.

-Không được,biết tính thượng cung Choi rồi còn hỏi,nghiêm đến phát sợ luôn.Thôi,không bần cãi,đi ngay.-tiffany nói rồi cầm tay Seohyun kéo đi mà không đợi phản ứng của cô.

Một lát sau:

-Đây là hậu cung.-Đại quan Lee Myu hyung nói.

-Kính chào hoàng hậu,hoàng thượng cùng hai thái tử của xứ Azura-Cả cung nữ và thượng cung đều cúi đầu chào.

-Miễn lễ cho tất cả-hangeng nói rồi lại bước đi.kyuhyun bỗng sững người lại khi nghe một cung nữ nói:

-Seohyun,xem nhị thái tử hay thái tử đẹp hơn?

-À,ừm...thì...aicũng đẹp cả.

Kyuhyun quay người lại nhưng thật bất hạnh cho anh,đúng lúc đó,bông hoa cài trên áo Seohyunrơi xuống nên cô đã cúi xuống nhặt và anh đã không nhìnthấy cô.

“Sao?Giọng nói,cái tên đó...Hay là mình nghe nhầm nhỉ?”

-Này,kyuhyun,làm gì mà đứng ngây ra đó thế?Đi nào..-Donghae nói với lại.

-Hả?À vâng-kyuhyun nhanh chóngthoát ra khỏi suy nghĩ củ mình.khianh đi rồi,Seohyun lại bật khóc.Một lần nữa,một lần nữa họ lại không gặp được nhau.Ôngtrời thật quá cay nghiệt.

-Người bị thương đây cả rồi.

-Cô ấy có qua khỏi không ạ?

-Có thể là có nếu được chữa trị kịp thời.Rất may là cô ấy đã thở đều trở lại.

-Phù cảm ơn trời.

-Cô có biết cô gái này không?

-không ạ.

-Cô có thể chăm sóc cho cô ấy chứ?

-Vâng tất nhiên.

-Hãy cho cô ấy uống thuốc đều mỗi ngày.

-Vâng.

-Sunny unni à,unni đang làm gì đấy?Mà ai kia?

31. Chương 31

Anh không hề nhận ra rằng anh đã mất cô ấy rồi...

-Jessica!Jessica!Em ở đâu vậy,trả lời anh đi?-Donghae vừa chạy vừa kêu,bỏ mặc những người còn đang đuổi theo phía sau.Đã hơn 8tiếng kể từ lúc anh không gặp Jessica rồi,anh đã tìm mọi nơi,khắp hoàng cung,thậm chí làngòài kinh thành.Cả ba mẹ anh,em trai anh,đức vua và hoànghậu xứ Ilu cùng các quân lính cả hai nước cùng chung sức đi tìm nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không.Ai cũng lấy làm lo lắng vì không biết Jessica đã đi đâu,tất cả,à không,trừ một người,đó là Park Hanul,cô ta giờ nhâm nhi cớcrượu mừng,bỏ mặc cho những người đó chạy đitìm.

-Donghae à,dừng lại đi con,mẹ vớicác quân lính sẽ đi tìm thay

cho-Taeyeon nói-Con hãy nghỉ đi.

-Mẹ có biết giờ con đang thế nào không mà mẹ nói? Con sẽ đi tìm, một khi chưa tìm thấy em ấy, con quyết sẽ không nghỉ đâu.-Donghae quát. Người anh lúc này nóng bừng lên. Cái cảm giác mất cô ấy đối với anh thật đáng sợ.

Trái tim, nó có thể khóc không?

Seohyun lúc này vẫn ở ngoài vườn thượng uyển, cô cứ đứng đợi một người mãi mà chưa thấy người ấy quay lại. Cô sợ hãi, ngất nhẹ một cành hoa lay ơn trắng, cứ mân mê mân mê trên tay mãi. Cho đến khi:

-Chang Kim à, cô làm gì ở đây vậy?-Yonghwa mỉm cười nhìn cô.

-A, chào hoàng tử-Cô lễ phép cúi đầu-Xin đừng nói tiểu nữ là Chang Kim, tiểu nữ tên là Seohyun ạ.

-Sao? Cô đã nhớ ra được gì rồi sao?-Yonghwa mừng rỡ.

-À, mới chỉ nhớ có tên thôi ạ.-Seohyun cúi đầu.

-Thôi, không sao. Cứ từ từ rồi cô sẽ nhớ mà.

-vâng.

-À, cô có biết bạn tôi không?-Yonghwa chuyển đề tài.

-Không ạ nhưng sao hoàng tử lại hỏi thế?-Seohyun thoáng chút ngạc nhiên.

-À, tưởng là cô biết, không thì thôi. Tôi đi đây, cô đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya-Yonghwa nói rồi bước đi.

-Vâng, cảm ơn hoàng tử đã quan tâm-Seohyun cười, nụ cười gượng gạo, đau khổ, hòa lẫn trong vị nước mắt mặn chát, rớt cuộc, cuộc tình giữa cô với người đó đến bao giờ mới hạnh phúc?

~~~~~

-Sunny unni à, unni đang làm gì đấy? Mà ai kia?-một cô bé cỡ chừng 11,12 tuổi chạy tung tăng lại chị.

-À chị đang chăm sóc bệnh nhân đấy, em hãy giữ yên lặng nhé-Sunny nháy mắt cười

-Vâng-Cô bé mỉm cười rồi chạy tung tăng ra ngoài sân. Sunny nhìn người đang nằm trên giường bệnh kia, trông cô ấy thật đẹp, tựa như ánh mặt trời rực rỡ nhưng khuôn mặt cô ấy thật buồn.

Buồn, đến bao giờ em mới hết khóc đây anh? Hãy để em cười đi. Xin anh.

.

.

.

Yonghwa đi đi lại lại, kyuhyun chán nản nhìn bạn mình.

-Này,yonghwa.Đến bao giờ cậu mới hết đi lại vậy?

-Cậu tưởng anh cậu buồn,tớ không buồn chắc.Đang lo đây này.

-Cậu làm như tớ không lo ấy?lại đây ngồi đi,đi lại làm gì ệt.

-Phù!Được rồi!-Yonghwa tiến đến,ngồi cạnh Kyuhyun,anh bắt chuyện:

-Nghe nói cậu khoogn yêu Park hanul phải không?

Kyuhyun giật mình,hỏi lại:

-Sao cậu biết?

-Nhìn thái độ,cử chỉ của cậu dànhcho cô ấy là tớ biết.Cậu đang giấu tớ chuyện gì phải không?

-À...không,không có gì đâu-Kyuhyun thoáng buồn-Mà cậu đã thích ai chưa?

-Sao?À,thì.....-Yonghwa ấp úng.

-Tớ biết mà.Ai,cậu có thể cho tớ biết được không?

-Ừ,cô ấy là một người tốt nhưng lại rất yếu đuối,cô ấy có nụ cười rất dễ thương.Mái tóc nâu dài xõa ngang vai,cô ấy thật tuyệt vời.

-Ái chà,cây lãng mạn quá nhỉ!Tên cô ấy là gì vậy?-Kyuhyun cười ranh mãnh.

-Seo.....Seo.....hyun-Yonghwa nói.

-Sao cơ?-Kyuhyun ngạc nhiên nhìn Yonghwa,trái tim anh sao lại nhói đau đến thế.Anh đã nghĩ mình nhầm nhưng không,không hề.Nửa mừng nửa lo,anh hỏi:

-Cô ấy là ai?Ở đâu?

-Cậu hỏi là gì?

-À,mình chỉ hơi tò mò.

-Cô ấy bị mất trí nhớ vì một sự cố nhỏ và mình đã đưa cô ấy về đây làm cung nữ cho phủ của mình.

-Cậu,cậu có thể cho tớ gặp cô ấy được không?-Kyuhyun cố gắng giữ khuôn mặt bình thường nhất.

-Ừm,được thôi.Đi theo tớ-Yonghwa nắm tay Kyuhyun đưa đi.

-Tại vườn thượng uyển,Kyuhyun nhìn thấy một cô gái đang ngồi tựa cành ở đó,cái dáng rất quen.Yonghwa nói:

-Cô ấy đấy!-Đoạn anh gọi to-Seohyun ơ.

-Sao ạ?-Seohyun quay người lại.Nụ cười trên môi cô tắt hẳn khi nhìn thấy anh,"CẠCH",cô buông thông chiếc kéo xuống,nước mắt lại rơi,cô đã muốn quên anh mà,sao anh lại xuất hiện.Đầu óc cô trống rỗng hoàn toàn,bên tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng nói chứa đựng sự vui mừng và hạnh phúc:Seohyun,Seohyun.

Anh đã làm em đau khổ,tại sao anh lại xuất hiện trước mặt em.Để cho con

tìm em phải khóc một lần nữa. Anh, em không thể hiểu được, tại sao, định mệnh lại trở trêu đến thế này chứ?

o0o

-Jessica!!!!

32. Chương 32

“Seohyun. Seohyun à”

Cô đơ người, đứng nhìn người con trai đang tiến lại gần cô. Nước mắt cứ lăn đều trên gò má, bỗng một cơn gió lạnh thổi qua vai cô, người con trai đó cứ mờ dần mờ dần.

“Không”, cô cố bật ra câu nói đó. Mất rồi, người con trai đó đang biến mất dần trong mắt cô, nước mắt cứ chảy, cô cứ nói những câu nói mà đến cả chính mình cũng không thể hiểu nổi “Xin anh, đừng bỏ em, xin anh!”

.
. .

“Hộc, hộc, hộc” Tiếng thở gấp gấp hòa vào màn đêm tĩnh lặng, người cô ướm đầm mồ hôi. Ác mộng vừa rồi là gì vậy? Tại sao cô lại liên tưởng đến nó. Tại sao cô lại nhớ lại. Cô thở nhẹ, áp tay lên má mình, vị mặn chát của nước mắt vẫn còn đọng đâu đó trong trái tim cô. Nhìn ra cửa sổ, thế giới này, nó to lớn đến vậy sao? Đáng sợ...

o0o

-Kyuhyun à, em làm gì mà ngăn người ra thế? -Donghae nhìn Kyuhyun.

-À, không có gì đâu. Mà anh nên đi ngủ đi, khuya rồi, em sẽ đi tìm cho. Mai anh hãy tìm, giữ sức đi -Kyuhyun thoát khỏi những dòng suy nghĩ và vỗ vai Donghae.

-Anh không thể nghỉ được. Chưa tìm thấy cô ấy, làm sao anh có thể yên tâm được chứ? -Donghae khẽ nhướn mày.

-Em có bảo anh phải yên tâm đâu, chỉ là anh hãy giữ sức ngày mai còn tìm tiếp. Em sẽ thay phiên anh. Anh đi nghỉ đi, hãy vì Jessica đi chứ. -Kyuhyun nói.

-Được rồi, anh sẽ đi nghỉ -Donghae nói rồi quay đi. Anh đang rất buồn, giá như lúc sáng anh đừng nghe lời Kyuhyun, đi tìm Jessica có phải hơn không. Anh chẳng thể thay đổi được gì cả, giờ đây, con tim anh, hình như

nó thật trống vắng.

Tại một góc của vườn thượng uyển, có một chàng trai cũng đứng đó, trái tim cũng đau, tiếng nói yesu ớt của cô gái đó hòa lẫn cùng tiếng gió "Xin anh, đừng bỏ em, xin anh", câu nói đó cứ văng vẳng bên tai anh. Mỗi khi nghe giọng nói quen thuộc đó, tim anh cứ đau như cắt, tại sao hồi đó anh lại nói dối cô ấy, tại sao hồi đó anh lại chà đạp lên tình cảm chân thành mà cô ấy dành anh, tại sao anh lại bỏ cô ấy trong khi trái tim anh lại cố gắng níu giữ. Tại sao....

Sunny thấm khăn ướt và đắp lên trán Jessica, hôm đó, khi ra biển chơi với mọi người, cô đã phát hiện ra một cô gái đang nằm trên bờ biển trong tình trạng rất nguy kịch. Cô đã nghĩ cô gái ấy sẽ không qua khỏi nhưng như có phép màu nhiệm, bây giờ cô gái ấy đã lấy lại nhịp thở, sắc mặt cũng đỡ hơn phần nào. Sunny nhìn cô gái đó lần nữa, cô ấy trông thật buồn, hình như nước mắt vừa trào ra khóe mi cô. Đau, buồn, tất cả những gì mà giọt nước mắt ấy nói hết, trái tim này, nó đang chết hay sống vậy. Cùng một lúc, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua trái tim đang tái tê trong đau khổ của bốn con người ấy.

-o90o90oo90o-

-Tướng quân Lee, hãy cho người đi tìm phía bên này. Tướng quân Min, hãy chỉ huy dàn quân theo phía Tây, còn ta sẽ ra thẳng hướng kinh thành - Tiếng Kyuhyun vẫn vang lên đều đều trong không gian tĩnh mịch ấy. Sau khi nghe anh chỉ huy dàn quân, tất cả lên đường đi tìm công chúa Jessica. Anh lên ngựa, khẽ buông một tiếng thở dài rồi phi ngựa ra ngoài kinh thành.

Còn Park Hanul, sau mấy ngày chờ đợi, cô ta đã không chịu nổi nữa.

"Xoảng, xoảng" Tiếng võ vang lên cùng với cơn thịnh nộ đang sôi sục trong người cô ta. Bọn thị nữ chạy vào:

- Công chúa người có chuyện gì vậy?

- CÁC NGƯỜI, CÚT HẾT CHO TA - Park Hanul gào lên. Bọn thị nữ sợ hãi vội cáo lui.

- Tại sai, tại sao chồng ta lại đi tìm con bé đó chứ, chết là phần thưởng xứng đáng của nó mà. Tại sao chồng ta lại không thêm đếm xỉa đến ta từ lúc kết hôn cho đến giờ chứ. Chưa hề có một lời nói yêu thương đối với ta, thật đáng ghét - Park Hanul điên lên, tiếp tục hành hạ những chiếc cốc thủy tinh mỏng manh yếu ớt như chính trái tim của hai người con gái

đó...

33. Chương 33

Thời gian cứ dần trôi, cuối cùng 1 tuần lễ cũng đã đến, buồn, vui, đau khổ, hạnh phúc cũng có nhưng có lẽ đau khổ luôn là tất yếu nhất...

-JESSICA, JESSICA-Donghae vẫn cứ đi tìm, anh đã tìm hết 6 ngày rồi mà vẫn chưa có tin tức gì về Jessica. Anh cứ như một kẻ điên vậy. Không ăn, không uống, cứ dốc sức mà đi tìm mặc ọi người can ngăn.

-Donghae hyung à, hyung dừng lại đi. Kyuhyun vừa phi ngựa vừa đuổi theo Donghae.

-Em cứ về trước đi, anh sẽ tìm thêm một lần nữa. Người Donghae nóng bừng lên.

-Vô ích thôi hyung, đã tìm hết 6 ngày rồi mà vẫn không thấy tăm hơi đâu cả, hyung bỏ cuộc đi, sáng mai ta sẽ lên đường về Azura. -Kyuhyun cố gắng hét thật to để Donghae nghe thấy.

-Sao cơ? -Donghae dừng ngựa lại, người anh ướt đầm mồ hôi, mặt anh tái mét, răng cứ xiết lại. -Em, đến bây giờ mà em còn có thể nói được những câu nói đó sao?

-Em biết là anh cũng đau nhưng anh hãy nghĩ cho phụ thân và mẫu hậu nữa đi. Giờ họ cũng đang rất buồn này. Em chắc chắn một ngày nào đó em ấy sẽ trở về thôi mà. -Kyuhyun dừng ngựa lại trước Donghae.

-Anh... Anh biết rồi. -Donghae nói. Giờ anh không biết phải làm thế nào nữa đây, trái tim anh đau đến thế nào. Cả hai cùng đi về kinh thành mà không nói với nhau lời nào, cái không khí im lặng đáng sợ cứ vây lấy họ mãi.

Trong lúc này, tại cung điện Kimusa, Yesung thì đứng ngồi không yên, Yuri thì khóc hết ngày này đến ngày khác. Cô mất một người con chưa đủ hay sao mà giờ còn mất thêm một người con nữa. Từ khi nghe tin Seohyun mất tích rồi đến Jessica, chưa đêm nào cô ngủ tròn giấc. Yesung cũng rất lo lắng cho cả vợ và con mình. Ông trời độc ác và bất công đến thế nào...

Đã một tuần lễ trôi qua, Yuri vẫn vậy, cứ ngồi thờ ơ một mình. Yesung thở dài, anh tiến lại gần Yuri, đưa tay lau khô những giọt nước mắt vẫn còn vương trên má cô.

-Em buồn đến thế sao? -Yesung bắt giác hỏi.

-Tại sao anh lại hỏi thế trong khi anh biết em là thế nào rồi

chứ?-Yuri khẽ nhăn trán nhìn chồng mình.

-Anh chỉ hỏi thôi mà.Anh biết,thế giới này không hề tươi đẹp đâu,con chúng ta,chúng đã đến tuổi yêu rồi nên buồn cũng có,vui cũng có,hạnh phúc,đau khổ cũng có nhưng tình yêu luôn là một màu hồng mà.Anh dám chắc hai thái tử đó có lẽ giờ cũng rất buồn nhưng ai dám đảm bảo là con chúng ta sẽ chết đâu.Hãy vui lên đi,cứ ngồi mà khóc như thế này cũng chẳng giải quyết được gì đâu.-Yesung cười nhẹ.

-Anh...anh đừng nói nữa có được không.Xin anh.-Yuri lại òa khóc,con cô sao cô không lo được,trái tim như bị cắt ra hàng trăm mảnh.Yesung cũng buồn,anh nhìn ra phía cửa sổ,hình như giông bão đang từ từ kéo đến...

-o0o-

-Cảm ơn sự giúp đỡ tận tình của mọi người trong những ngày qua.Chúng tôi xin phép-Hangeng ôm lại ông bạn già của mình,khuôn mặt anh thoáng qua một nụ cười đau buồn.

-Xin lỗi vì đã để xảy ra chuyện không hay.-Hoàng đế xứ Ilu cũng lầy lăm thương tiếc.

-Vâng không sao.Chúng tôi vẫn sẽ cố gắng tìm cô ấy.Giờ xin phép mọi người-Hangeng cùng mọi người cúi chào lần nữa rồi bước lên xe ngựa,riêng chỉ mình Donghae vẫn đứng đó như một người mất hồn,Kyuhyun nhìn anh mình,thở dài,đoạn anh lại nói:

-Về thôi anh.

-Sao?-Donghae giật mình nhìn em rồi cũng gật đầu-Ừ,đi thôi.

-Nhìn họ kìa,thật sướng con mắt-Park Hanul nhìn Donghae mà cười một cách bí hiểm mà không hề biết rằng ánh mắt anh ấy cũng luôn nhìn về phía cô một cách nghi ngờ.

Xe ngựa dần chuyển bánh cũng là lúc một người con gái khóc nhưng...người con gái đó không phải là Seohyun.

-Sulli à,sao em lại khóc?-Yonghwal lại gần em mình hỏi.

-Không,không có gì-Sulli gạt nước mắt và bước vào phòng.Nếu như cô nghĩ anh mình không biết lý do mình khóc thì cô đã lầm,anh cô biết rất rõ.Trong thời gian Kyuhyun đi tìm Jessica,hôm nào cô cũng đợi anh,khi anh trở về,cô còn quan tâm,hỏi han anh rất nhiều nhưng đáp lại thái độ chân thành của cô chỉ là một cái cúi đầu chào bình thường của anh như bao người đàn ông khác,cô sẽ chẳng bao giờ chiếm trọn trái tim anh cả.Cô biết rõ điều đó và cô rất đau,suốt đêm cô chỉ nhìn đếm sao trên trời.Những ngôi sao mà cô đếm chắc sẽ là những ngày cô không gặp được

anh.

-Tiếc thật...Cô khẽ buông một tiếng thở dài.

.....

.

.

.

-Ừm,chọn cái này,cái này,cái này,...-Seohyuncầm tờ danh sách mà thượng cung Choi đã phát cho mình mà nhầm đếm những thứ trong kho.-Ồ,thiếu lương thực rồi.

Seohyun đứng dậy,cô cầm một cái giỏ và ra sau vườn thì bắt gặp Sulli.Seohyun cúi đầu chào:

-Kính chào công chúa.

-Người là ai vậy?Từ nhỏ đến giờ ta chưa nhìn thấy người-Sulli thoáng chút ngạc nhiên.

-Vâng vì tiểu nữ mới vào làm được vài ngày thôi ạ.

-Vậy sao?Nhưng cô đi đâu thế?-Sulli thắc mắc khi nhìn thấy chiếc giỏ tre trên tay Seohyun.

-Thượng cung Choi bảo tiểu nữ liệt danh sách đồ trong kho nhưng lại thiếu mất lương thực dự trữ rồi nên tiểu nữ ra sau vườn lấy.

-Ta có thể đi cùng cô không?Đúng lúc ta đang chán,có việc làm cho đỡ buồn.

-Ồ nhưng mà như vậy sẽ làm bậy phục của công chúa.

-Không sao,bản ta sẽ giặt.

34. Chương 34

-Ồ vâng-Seohyun cười trừ.

.

.

.

-Công chúa ơi,người làm thừa rồi,cà rốt chỉ cần lấy 10 củ thôi.

-Ồ vậy sao?Thôi kệ,11 củ cũng có sao đâu.

-Thế xưng được ạ-Seohyun mỉm cười,mái tóc của cô cứ đùa giỡn với gió.Sulli lấy tay dụi dụi mắt,cô thốt lên:

-Kyuhyun....Kyuhyun.

-Ồ,sao ạ?-Seohyun ngạc nhiên nhìn Sulli.

-À không ,không có gì-Sulli chối,cô cảm thấy thắc mắc,tại sao khi nhìn Seohyun,cô lại nhớ đến Kyuhyun chứ.Cứ như là hai người họ có một sợi dây ràng buộc mà cô không biết.

—o0o—

-Hình như là cô ấy sắp tỉnh rồi.

...

-Ồ...đây...đây là đâu vậy?

-Ồ,đây là đâu vậy?-Cô gái có mái tóc vàng óng mở to đôi mắt ra nhìn xung quanh rồi cô nhắm mắt lại mở ra một lần nữa,vẫn là đây không thay đổi.Trí nhớ của cô mất đầu hiện ra rõ rệt.-đúng rồi-Cô bật dậy-Mình nhớ rõ ràng là bị Park Hanul đẩy xuống biển mà,sao giờ lại ở đây?Mà đây là đâu vậy?-Hàng vạn câu hỏi cứ bao lấy quanh cô mà vẫn không có một câu trả lời.

-Ồ,cô đã tỉnh lại rồi sao?-Sunny nhẹ đặt chậu nước ấm xuống mặt bàn và nở một nụ cười

-Đây là đâu vậy?-Jessica hoang mang nhìn xung quanh với một ánh mắt sợ hãi.

-Cô đừng lo,đây là nhà của tôi.Tôi thấy cô bị thương rất nặng nên đã đưa cô về.Thật may là cô đã tỉnh.Mà có chuyện gì đã xảy ra với cô vậy?-Sunny vắt khăn ướt và hỏi.

-Cô có biết hiện giờ anh Donghae đang ở đâu không?-Jessica toan bước xuống giường nhưng cô khựng lại vì vết thương trên vai.-A,đau quá.

-Cô mới tỉnh vết thương đã lành đâu.Nằm xuống đi,tôi sẽ tiếp chuyện với cô-Sunny nhẹ nhàng đặt Jessica xuống và đắp khăn ướt lên mặt cho cô-Cô muốn hỏi đến Donghae-Thái tử của nước Azura sao?Cô có quan hệ gì với anh ấy?

-Tôi là....-Jessica định nói thì ngừng lại.Cô đưa ánh mắt dò hỏi nhìn cô gái đang ngồi ở đầu giường kia.Nhờ đâu cô ta là đồng bọn của Park Hanul thì sao?Nếu là Seohyun thì cô đã khai liên mình là ai rồi,còn cô thì mơ đi,cô phải xem xét tình hình người kia là bạn hay thù đã rồi mới nói.Như nhận ra ánh mắt của Jessica,Sunny cười bí ẩn rồi nói:

-Cô muốn xác định xem tôi là bạn hay thù sao?Được rồi,xin tự giới,tên tôi là Lee Sun Kyu,con gái của chỉ huy nội cấm vệ thành Ilu,cứ gọi tôi là Sunny cho tiện.

-Ồ,xem ra chúng ta là bạn rồi-Jessica mỉm cười.

-Vậy sao?

-Tôi là thái tử phi,hân hạnh được gặp cô.

-Xin lỗi tiểu nữ có mắt như mù,là thái tử phi mà lại vô lễ-Sunny bối rối quỳ xuống.

-Không sao,tôi cũng nợ cô mà,cô là ân nhân của tôi đấy.Cảm ơn nhiều.Tôi là Jessica Jung,cứ gọi tôi là Sica.Cô không cần phải dùng kính ngữ để xưng hô với tôi đâu.Xem chừng tôi với cô cũng trạc tuổi nhau,xưng hô là bạn bè đi,tôi thích thế.

-Cảm ơn công chúa-Sunny đứng dậy và không quên hỏi Jessica-Với tư cách là ân nhân của công chúa,tôi có thể mạo phép hỏi lí do vì sao công chúa lại bị thương không?Có thể tôi sẽ giúp được.

-Được thôi-Jessica kể lại mọi chuyện cho Sunny nghe.

-Vậy sao?Vậy ai là kẻ chủ mưu trong vụ này vậy?

-Park Hanul.

-PARK HANUL???!!!-Sunny thoáng chút ngạc nhiên và giận giữ.

-Sao vậy?-Jessica ngạc nhiên.

-À không không có gì!Công chúa cứ nghỉ ngơi,tôi sẽ quay lại ngay-Sunny đứng dậy,cúi đầu và bê thau nước đi.Jessica nhìn cô với vẻ khó hiểu rồi cũng ngoan ngoãn nghe lời,nhắm mắt,gọi tên anh một lần nữa.

“Donghae,sẽ gặp lại anh hoặc không bao giờ...”

Sunny đóng cửa lại,thở dài.Cô buông nhẹ một câu cổ chỉ để cho mình cô nghe thấy:

“Anh hai,em tìm thấy cô ta rồi,nhất định em sẽ trả thù,...bằng con tim của chính con rắn độc đó...”

oOo

-Thất tử,thái tử.

-Hả sao vậy?-Donghae giật mình.

-Mời thái tử hãy tập trung,đây là buổi họp quan trọng của triều đình-Tổng quản khẽ nhắc.

-À,ta xin lỗi,đến đâu rồi-Donghae cười trừ.Kyuhyun nhìn anh lo lắng,anh nói với cha:

-Phụ vương à,anh con hình như không được khỏe.Có thể cho anh nghỉ ngơi được không?Các ý kiến của anh aasy,con sẽ nói thay cho.

Như hiểu ý con mình,Hangeng nói:

-Donghae con có thể nghỉ hôm nay được rồi,em con sẽ thay con.

-Nhưng mà con khỏe mà-Donghae nói.

-Hyung,hyung cứ để em lo,giờ quan trọng nhất là hyung nên giữ gìn sức khỏe đi,từ hôm ấy đến giờ,hyung gầy đi nhiều rồi đấy.-Kyuhyun nói nhỏ vào tai anh.

-Ừ,anh biết rồi,phụ vương con xin phép-Donghae đứng dậy và bước ra khỏi phòng thư vụ để mặc cho những con mắt lo lắng đang nhìn anh.

-Trông thái tử có vẻ gầy đi nhiều.

-Ừ,từ hôm ấy đến giờ...

-Thái tử tội nghiệp thật.

Các quan cứ xì xào bàn tán làm Hangeng và Kyuhyun bực mình.

-Im lặng quay trở lại với buổi họp-Hangeng nghiêm giọng.

-Thưa vâng-Các quan lúng túng,ngồi lại vị trí của mình.chẳngkhác gì Donghae,suốt cả buổi họp,Kyuhyun và Hangeng cứ cố gắng nghe ý kiến của các quan nhưng thực ra...chẳng có chữ nào lọt vào đầu họ cả.

35. Chương 35

Bước ra khỏi phodng,Donghae khẽ buông một tiếng thở dài khe khẽ,anh vò đầu,từ cái hôm ấy đến giờ,về nhà anh chẳng ăn chẳng uống gì cả,đến cả việc cầm kiếm anh cũng không muốn làm,mệt mỏi,đau đớn nhưng chẳng thể làm gì được.Anh bước đi trong không gian vắng lặng,anh ước giá như đừng để mất cô ấy thì bây giờ không gian đâu vắng lặng thế này.Bỗng một tiếng nói vang lên làm anh chú ý:

-Xử xong con nhỏ đó mình mới thấy khoan khoái thật.

-Ừ,suốt ngày nó cứ vênh mặt với công chúa Park Hanul của tụi mình,ngựa hết cả mắt.

-Ừ nhưng giờ thì OK cả rồi.

-Gi mà công chúa tóc vàng rồi công chúa băng giá chứ.Thấy chếtlà run lên cầm cập rồi.

-Mà công nhận công chúa Park Hanul của tụi mình cao tay thật.Xử hết nhị thái tử phi rồi giờlại đến thái tử phi.

-Mấy bọn nó chắc giờ xuống gặp diêm vương cả rồi.

-Mong thế.

-CÁC CÔ VỪA NÓI CÁI GÌ??-Một giọng nói vang lên khiến cả bọn giật mình.Chúng quay lại và khiếpsợ khi thấy thái tử bình thường thì cứ như người mất hồnmà hôm nay trông thật đáng sợ,ánh mắt đỏ lửa,người anh run lên,tay siết chặt.Các cô cứ run sợ như thế cho đến khi một giọng nói vang lên:

-Họ nói đúng mà.đúng là tôi đã giết người vợ yêu quý của anh cảem vợ

của anh nữa.-Park Hanul bật cười-nhưng mà anh không có chứng cứ để chứng minh rằng tôi có tội đâu.Biết chưa hả?

-CỒ...Tôi thật sai lầm khi đã bảo Kyuhyun cưới cô.

-Tuỳ anh,nghĩ sao thì nghĩ,muốn nói gì tôi thì nói chỉ cần anh biết một điều,Park Hanul ta đã ra tay với em vợ và vợ người rồi nên đừng khóc đừng buồn gì nữa.Hãy sống thật vui vẻ đi.

-CỒ,NHỮNG GÌ CÔ VỪA NÓI LÀ THẬT SAO?-Park Hanul giật mình quay lại khi nghe thấy giọng nói đó.Nụ cười nửa miệng biến mất hẳn trên môi cô thay vào đó là sự sợ hãi tột cùng như là cô đang nhìn thấy ma vậy.và trước mắt cô chính là anh,nhị thái tử của đất nước Azura này

-Cô nói lại tôi nghe thử coi-Kyuhyun phần nộ nhìn Park Hanul như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.Park Hanul run rẩy nhìn anh rồi tự trách mình tại sao cái mồm lại độc địa thế chứ,giờ mà anh chỉ cần nói một câu bỏ cô thì coi như công sức mà cô bỏ ra coi như mất hết.Cô lắp bắp:

-Ah,Kyuhyun oppa,sự thật không phải thế đâu!

-IM MIỆNG!ĐỒ RẪN ĐỘC-Kyuhyun nói rồi quay đi,Donghae nhìn Kyuhyun,ánh mắt anh sáng lên,nụ cười lại trở về trên môi,đoạn anh quay lại nói và không quên giấu đi niềm vui vùi lúc này:

-Cô biết tiếp theo sẽ là gì rồi đấy.Sắp xếp hành lý đi,Kyuhyun nó sẽ quyết định đấy.

Park Hanul đứng như trời trồng,mặt cô ta tái nhợt hoàn toàn.Công cốc rồi,mọi thứ gần như tan vỡ hết.Đám nô tì cứ rồi rít xin lỗi:

-Xin lỗi công chúa,chúng thần không lỡ mồm.

-CÂM MIỆNG CẢ BỌN KHÔNG TAO CHO CHẾT HẾT!!!-Park Hanul quát rồi bỏ đi.Cô ta chạy đến vườn thượng uyển ngồi,một giọt nước mắt lăn trên má,giá như ngày xưa cô không gặp phải chuyện đó thì giờ cô đâu độc ác và tàn nhẫn thế này chứ,thời gian,cô ghét nó,vì cái thời gian ngu ngốc chết tiệt mà từ một thiên thần cô đã biến thành ác quỷ rồi đấy.

-Có thể mà cũng khóc,lau nước mắt đi.”BỘP”,một chiếc khăn mặt từ đâu bay tới lấn trợn vào mặt cô.Cô ngạc nhiên nhìn cái con người đang đứng trước mặt mình hấy:

-Anh...

-Muốn nói gì?lau nước mắt đi đã-Kyuhyun nhìn cô với vẻ lạnh lùng.

-Sao anh lại như thế?Anh sẽ đuổi tôi sao?

-Tất nhiên là có rồi.-Kyuhyun trả lời không chút lưỡng lự.

-Vậy sao?-Park Hanul mỉm cười thất vọng.

-Tuy nhiên...trước khi tôi đuổi cô ra khỏi kinh thành thì cô phải theo tôi và anh tôi đến Ilu.-hanul ngạc nhiên nhìn anh, trong tim cô có chút gì đó hồi hận...

—o0o—

-AA!!!!!!-Tiếng hét như muốn làm thủng màng nhĩ của ai đó vang lên giữa trời đêm tĩnh mịch.

-Sao thế?Seohyun!-Tiffany và thượng cung Choi chạy vào.

-CCCCCCCCCCCCóóóóó.....-Seohyun chỉ vào góc tường.

-Có cái gì?Trộm sao!-Tiffany và thượng cung Choi sốt ruột.

-Không phải là một...con chuột.-Cô run lấy bẫy.

Không gian tĩnh lặng

1 giây

2 giây

3 giây

4 giây

.....

“CỐP”

-A!!!-Seohyun lại kêu lên nhưng không phải vì con chuột mà vì thượng cung Choi.

-Đêm hôm khuya khoắt, người ta đang ngủ ngon lành thế mà cô dám phá giấc ngủ của người ta sao???-Thượng cung Choi điên tiết lên.

-Ồ, tiểu nữ xin lỗi-Seohyun rớt rít cúi đầu.

-Tha cho cô một lần thôi đấy, lần sau mà tái phạm nữa là chết với tôi.-Thượng cung Choi cảnh cáo rồi quay về phòng.

-Hix-Seohyun mếu máo.

-Tại cậu đấy. Ai bảo cậu chọc tức thượng cung Choi làm gì-Tiffany bật cười.

-Thì đúng là tớ rất sợ chuột mà-Seohyun cúi gằm mặt.

-Thôi, tớ ngủ với cậu, nhờ có con chuột nào dám to gan trên bạn của tớ thì tớ sẽ đánh nó cho-Tiffany nháy mắt cười.

-Cảm ơn nha!-Seohyun nhìn Tiffany với ánh mắt biết ơn, còn một người bạn tốt thế còn gì. Cô nhìn ra khung cửa sổ đến bao giờ cô mới có thể tìm thấy vì sao của anh trời bầu trời muôn vàn ánh sao đó..

36. Chương 36

-Lên đường-Tiếng người cười ngựa vang lên,đòan xe chuyển bánh.Park Hanul cúi gằm mặt,không dám nhìn thẳng vào người con trai đang ngồi đối diệnvới cô.Chẳng lẽ giờ đây con tim côđã thay đổi,hình như cô sắp trở lạivới địa vị thiên thần của mình lúc nhỏ thì phải.Cô có một chút vui mừng nhưng cũng lo ngại không kém.Lấy hết can đảm cô hỏi anh:
-Anh sẽ dduori tôi sau khi tìm được Seohyun và Jessica đúng không?
-Tốt nhất là cô nên im lặng nếu côkhông muốn tôi quăng cô ra khỏi xe bây giờ-Kyuhyun cố gắngnói với giọng lịch sự nhất ngay lúc này.
-Hơ,vâng xin lỗi-Hanul xấu hổ nhìnra ngoài.Donghae nhìn em mình rồi cũng lắc đầu.Hình như định mệnh sẽ mỉm cười với họ...

~o~

-OA!Ngủ đã quá!-Jessica vươn vai tỉnh dậy.
-Công chúa dậy rồi sao?Mời côngchúa ăn điểm tâm-Sunny bưng đĩa thức ăn lại cho Jessica.
-Nếu cô đã mời...thì tôi đây nào dám từ chối-Jessica mỉm cười ẩn ýrồi nhận lấy đĩa từ tay Sunny và chế sạch sành sanh vụn vụn trong....3 phút.Đây là một kỉ lục từtrước đến nay có thể chưa ai lập được:hai bái cơm,một bát canh,một đĩa thịt và một cái bánhmì.Sunny há hốc mồm nhìn cô.
-Sao thế?-Jessica ngạc nhiên.
-Ngày nào công chúa cũng ăn như thế này sao?
-Ừ thì sao?-Jessica thắc mắc hơn
-Hix,khủng bố quá-Sunny thở dài.
-YA~Nói gì hử?-Jessica phồng má lên.
-Ha ha vậy là tớ có đối thủ rồi-Sunny bật cười
-Sao cơ?
-Nói cho cậu biết nè,tớ là đệ nhấtnữ hoàng Ageyo đấy.Cậu mà đấu với tớ cậu thua là cái chắc.
-Kệ thế tớ sẽ đấu với người khác.
-Vậy sao?
Tình bạn của họ lại được thắt chặtthơn,có lúc nào nó sẽ bị nói lỏng không?
-Đến rồi ah?-Vừa nghe tiếng xe ngựa,Yonghwa đã bước ra:
-Ừ!Cậu sắp phòng chưa đấy?-Kyuhyun bước xuống với dáng vẻ mệt mỏi.
-Rồi!Yên tâm,vào đi,tớ sẽ cho người cỡi ngựa.-Yong hwa đẩy Kyuhyun vào.
-Cái thẳng...-Kyuhyun cắn nhằn.

-Mà có phải cậu bị mất vợ không?-Yonghwa hỏi đùa.

-Này,đừng có cười trên sự đau khổ của người khác chứ.

-Tớ...đã xem ảnh của cô ấy rồi.Cô ấy...đang ở đây-Yonghwa đổi giọng tức thì,trong anh có chút gì đó hụt hẫng.

-Sao???-Kyuhyunngạc nhiên.

Định mệnh.....nó sẽ đưa anh và cô ấy trở về với nhau không?Hay làthần chết sẽ rình cơ hội để cắt đứt sợi dây đó.

Đúng là em

-Sao cơ?Cậu không đùa tớ chứ-Kyuhyun gần như không tin vào tai mình nữa-Cậu nói lại mình xem!

-Vợ cậu...đang ở đây-Yonghwa nói lại lần nữa,anh chau mày khi nói đến từ “vợ”

-Có chuyện gì sao?Sao cô ấy lại ở đây?-Kyuhyun thắc mắc.

-Thực ra thì...-Yonghwa ngập ngừng-Chuyện dài lắm,lần sau tớ sẽ nói cho cậu nghe.

-A,Kyuhyun oppa-Sulli từ trong cung chạy ra ôm chầm lấy Kyuhyun khiến anh và Yonghwa không kịp phản ứng lại.

“CỐC”

-A đau-Sulli kêu lên.

-Em bị điên à?Người ta có vợ rồi đấy!_Yonghwa cốc đầu Sulli khiến cô ngạc nhiên nhìn Kyuhyun.kyuhyuncũng cười và nói với cô.

-Ừ!Anh có vợ rồi đấy!Cô ấy rất tốtvà xinh đẹp!

-Em có muốn gặp cô ấy không?-Yonghwa hỏi Sulli.

-Kệ chứ!Thôi em vào phòng đây-Sulli nói rồi chạy thẳng vào phòng và đóng sầm cửa lại.

-Con bé sao thế?-Kyuhyun nhìn hướng Sulli chạy mà hỏi.

-Thực ra,con bé...thích cậu đấy-Yonghwa nói.

-SAO!???-Cả Kyuhyun,Donghaevà Hanul há hốc mồm.

-Hử??-Kyuhyun quay người lại-Mọi người vào đây từ khi nào thế?

-Em vào thì bọn anh phải được vào chứ!Cấm à.-Donghae nhúu mày.

-À không em không có ý đó,chỉ là..-Kyuhyun biện minh

-Mà thôi vào đúng chủ đề đi.Cô nói xem cô đã đưa Jessica đi đâu-Donghae quay sang hỏi Hanul.

-Ồ,tôi..-hanul ngập ngừng.

-Nói đi thì để ở đâu tìm lại là đượccó gì mà ấp úng thế-Donghae sốt ruột.

-Xin lỗi anh,ngàn lần xin lỗi anh,thực ra...tôi đã đẩy cô ấy xuống vực rồi-Hanul cúi đầu.

-CÁI GÌ???-Donghae không còn tin vào tai mình nữa-Cô điên à?Sao giờ mới nói?Chỗ đó là ở đâu?

-Tôi...tôi...đã đẩy cô ấy xuống vực-Hanul áp úng.

-Cô..Cô..Cô điên thật rồi,cô chán sống rồi hả?-Donghae điên tiết lên.

-Khoan đã nào,Donghae hyung.Chẳng có gì to tát đâu mà lo thế chứ.-Lời nói của đứa em trai”iu quý” thật sự như một gáo nước lạnh dội vào đầu Donghae.

-Em cũng theo cái con Hanul đó nữa sao?-Donghae gần như sắp bay cả hồn.

-Có sao đâu-Kyuhyun vẫn điềm tĩnh khiến Donghae lên cơn đau tim 1 lần nữa.

-Cái thằng ..-Donghae định lại cho Kyuhyun một trận thì Yonghwa ngăn lại.

-Thôi đi,Kyuhyun.cậu định đùa anh cậu đến khi nào thế?

-Hả?Là sao?-Donghae ngơ ngác nhìn Yonghwa và cái con sói đáng ghét đó.

-Thì trong 100% khả năng Jessica chết là 20% thôi đó-Kyuhyun ranh mãnh nói.

-Hả?Là sao?-Donghae ngơ ngác.Thật sự mà nói bây giờ đầu óc của con cá này hoạt động siêu chậm luôn.Yonghwa và Kyuhyun lắc đầu cười.

-Ồ Iu chỉ có duy nhất một vực thôi.Mà dưới vực đó lại là biển,rất may là chỗ đó không sâu và cũng rất gần bờ nên khả năng ai đó nhìn thấy công chúa Jessica là chiếm 80% như Kyuhyun nói ấy.-Yonghwa giải thích.

-Trời ơi-Donghae kêu lên-Kyuhyun,mày trốn ở đâu rồi.Nãy giờ mày làm tau lên cơn đau tim quá.Giờ tau sẽ ày lên cơn đau tim đấy.Ra đây ngay.

37. Chương 37

-Ồ,anh Donghae,Kyuhyun đứng đây nãy giờ mà-yonghwa chỉ chỉ vào cái tên đang đứng cạnh mình.

-SAO?-Donghae nhìn Kyuhyun.Anh dụi mắt mấy lần mới dám tin,mắt anh dạo này saothể nhỉ?Mù rồi thì phải.

-Chặc,khổ thân anh tôi.Chưa già mà....-Kyuhyun lắc đầu nhìn Donghae khiến máu trong người con cá đó sôi sùng sục lên.Anh thét:

-Con sói điên!Đứng lại-Thế là Donghae đuổi Kyuhyun chạy gần như khắp sân,chỉ Yonghwa và Hanul đứng đó nhìn với một ánh mắt không thể to hơn được nữa.

Trái ngược hoàn toàn với khung cảnh hỗn loạn bên ngoài thì trong kia,một người con gái đang âm thầm khóc.Cô khóc nhưng cố không

phát ra tiếng, chờ đợi, chờ đợi anh hết mấy ngày rồi mà cuối cùng khi gặp lại thì cô nhận được cái gì từ anh, chỉ là một câu nói đã làm tan vỡ trái tim cô

“Ừ! Anh có vợ rồi đấy! Cô ấy rất tốt và xinh đẹp!”

Âm thầm mà khóc, cô không hề nhận ra rằng người con gái luôn chiếm ngự trái tim anh lại là cô cung nữ mà cô yêu quý nhất

-o0o-

-A, Sica, cậu ra đây làm gì thế? -Sunny kêu lên.

-Thì tớ khỏe rồi mà -Jessica nói trong khi cái chân vẫn còn cà nhấc.

-Cậu vô tư quá đấy! Sức khỏe chưa đỡ mà đòi ra đây làm gì? Vào nghỉ đi. Tớ phải vào cung đây.

-Sao? Cậu vào cung ư? Cho tớ đi với, tớ muốn gặp chồng tớ. -Jessica nũng nịu.

-Sao cô nường? Nhớ chồng quá hả? -Sunny liếc Jessica với một nụ cười không thể gian hơn.

-Thì sao chứ? Cho tớ vào cung đi. Cậu mà cứ viện cớ là tớ chưa khỏe rồi bắt tớ phải ở nhà thì tớ sẽ tự tử đấy! -Jessica gào lên.

-Haizzzzzz! Thôi được rồi! Đi nào. -Sunny thở dài chịu thua.

-Hết chịu nổi cậu. Tớ nói thật sao thái tử lại đi lấy một người như cậu chứ. -Sunny lắc đầu ngán ngẩm.

-YAA.....! Cái cậu này -Jessica hét lên.

-o0o-

Khi Kyuhyun đang cố tránh cơn thịnh nộ của ông anh trai thì.

“BỐP”

Kyuhyun va phải một người khiến người đó ngã xuống đất. Anh nhìn lại, là một cô gái, cô gái có đôi mắt cười rất đẹp. Anh đỡ cô ấy dậy và cúi đầu xin lỗi:

-Xin lỗi cô! Tôi không cố ý.

-AAAAAAAA!!!!!!! -Tiffany kêu lên -có phải anh là nhị thái tử của xứ Azura không?

-A, à vâng -Kyuhyun nói. Đúng lúc đó Donghae cũng dừng lại theo dõi cuộc trò chuyện của họ.

-Sao nhị thái tử lại đến đây. Chẳng phải nhị thái tử đã về nước rồi sao?

-À, có chút chuyện nên tôi trở lại đây. -Kyuhyun nói.

-Ồ, vậy sao? -Tiffany gật đầu.

-Cô đi một mình vậy sao? -Kyuhyun chuyển đề tài.

-À, tôi đi với bạn. Cô ấy mới vào thôi nhưng rất đáng mến. -Tiffany cười

khi nghĩ đến Seohyun.

-Thế bạn cô đâu?-Kyuhyun hỏi.

-Ồ.....-Tiffany nhìn quanh rồi cần nhàn-Kiểu gì cũng thế này mà.Điên thật.Kyuhyun phì cười nhìn thái độ của Tiffany.Rồi như một cơn gió thoảng,nụ cười của anh dập tắt khi nhìn thấy người đang thở hổn hển sau Tiffany.

-Xin lỗi,tại mình bị lạc nên...-Seohyun thở gấp.

-Cái cậu này!Đi đường này bao nhiêu lần rồi mà vẫn quên hả?

-Xin lỗi-Seohyun đỏ mặt.

-Tha cho cậu đấy!Đi nhanh nào.-Tiffany giục.

-Seohyun..seohyun à....

-Ồ...-Seohyun quay lại trước mắt cô chính là anh,người con trai mà cô yêu nhất.Anh chạy lại ôm chầm lấy cô:

-Đúng là em đúng là em rồi!-Kyuhyun vui sướng,anh cứ tưởng rằng ngày này sẽ không bao giờ đến.

Nhưng khác hẳn mọi khi,đáng lẽ cô đã khóc nhưng...

-Anh...là ai?-Đó là câu nói mà cô đã dành cho anh

-Anh...là ai?-Đó là câu nói duy nhất mà cô dành cho anh.Kyuhyun ngạc nhiên nhìn cô.Cả Donghae và Tiffany cũng ngơ ngác không kém.Không khí im lặng đáng sợ vây lấy tất cả cho đến khi Yonghwa và Hanul đến.hanul tái mặt ngay khi nhìn thấy Seohyun còn Yonghwa thì thấy hụt hẫng.Kyuhyun hỏi với nét mặt không thể ngờ hơn được nữa:

-Nè,Yonghwa,cậu nói đi!Thế này là thế nào?

-Thế này là thế nào là sao?-Yonghwa lơ ngơ chưa hiểu câu hỏi của bạn mình.

-Sao cô ấy không nhận ra tớ?

-À.....-Yonghwa ậm ừ.

-Sao?Cậu nói đi-kyuhyun bắt đầu sốt ruột.

-Seohyun,cô cứ tiếp tục với công việc đi,tiffany hãy đi với

Seohyun.Còn Kyuhyun,lại đây tớ sẽ nói chuyện với cậu-yonghwa nói.

-Sao?Phải đưa Seohyun đi cùng chứ-kyuhyun cau mày

-Nghe tớ đi chỉ cần Seohyun an toàn là được mà Cos Donghae và hanul cùng Tiffany ở đó còn gì-Yonghwa nói rồi kéo tay Kyuhyun đi Kyuhyun miễn cưỡng nghe theo Anh quay lại nhìn người con gái ấy lần nữa Coo vẫn vậy,ánh mắt thần thờ nhìn vào vô định không chút cảm xúc Anh chạnh lòng,nhớ lại cái ngày mà anh đã làm tổn thương trái tim cô ấy...

-Nè...Seohyun...Seohyun...-Donghaevẫy vẫy tay trước mặt Seohyun.
 -A...vâng..thái tử có việc gì nhờ?-Seohyun đứng bật dậy và đụng trúng
 cằm Donghae.-A,xin lỗi thái tử.
 -Không sao đâu-Donghae khẽ nhủu mày rồi anh ngồi bệt xuốngthành bồn
 hoa mà thở dài,đoạn anh quắc mắt nhìn Hanul.Hanul rùng mình nhưng cũng
 hiểu ý anh.Cô bước lại gần Seohyun,người run lên:
 -Xin lỗi,thành thật xin lỗi cô.
 -Hả?Sao cô lại xin lỗi tôi,cô đã làmgì sai chứ?-Seohyun ngạc nhiên
 nhìn Hanul.Hanul cũng thở dài,lắcđầu nhìn Donghae.

38. Chương 38

Không khí im lặng đáng sợ bao trùm lấy tất cả.
 Cuối cùng,tiffany cũng lấy hết canđảm phá vỡ bầu không khí ấy.Cô tiến
 lại gần Donghae và hỏi;
 -Xin lỗi thái tử,không phiền nếu tiểu nữ muốn thắc mắc?
 -Được rồi,cô cứ hỏi.
 -Hãy cho tiểu nữ biết về quan hệ của thái tử với Seohyun.-Tiffany nói
 với một giọng nghiêm túc đếnlạ thường.
 -Ồ..cho cô biết cũng chẳng sao.Côấy là em vợ và cũng là em dâu tôi.
 -Sao?Vậy ra cô ấy là nhị thái tử phisao?-Tiffany thoáng chút ngạc nhiên.
 -Ừ.
 -Nhưng chuyện gì đã xảy ra với côấy?
 -...-Donghae giật mình,anh im lặng-Chuyện đó...cô không cần biết.
 -Thôi được rồi,tiểu nữ sẽ không hỏi thái tử nữa nhưng xin thái tửđừng
 để mất cô ấy một lần nữa.Dù không biết là chuyện gì đãxảy ra với cô ấy
 nhưng tiểu nữ đoán chắc cô ấy đang rất đau lòng,cô ấy...chỉ nhớ mỗi tên
 mình.-Tiffany thở dài.
 -Sao?-Donghae kinh ngạc.-Cô ấy chỉ nhớ mỗi tên mình thôi sao?Chuyện gì vậy?
 -Vâng,chỉ là..một tai nạn đã xảy rangòai ý muốn.
 -Cô không thể nói được sao?
 -Vâng,tiểu nữ không thể nói được-Tiffany lắc đầu.
 -...-Donghae im lặng nhìn Seohyun.....Tiffany cũng vậy.....Hanul cũng
 im lặng nhìn cáicô gái đang ngơ ngác nhìn tất cảvới một dấu chấm hỏi
 to đùng.....giờ đây...chỉ còn tiếng lá rơi.....tất cả.....đều im

lặng.....

-HẢ?-Kyuhyun tròn mắt-Cô ấy bị mất trí nhớ là do cậu à?

-Ừ.Xin lỗi,tại tớ vô ý.-Yonghwa gãi đầu.

-Thôi,dù sao thì cũng lỡ rồi.Tớ sẽ cố gắng làm cho cô ấy nhớ lại.-Kyuhyun đứng dậy rồi bước đi.

-Khoan đã,cậu vẫn sẽ ở lại đây mấy ngày chứ?-Yonghwa cũng bật dậy.

-Tìm được cô ấy rồi thì về thôi.Ở lại đây làm gì-Kyuhyun ngạc nhiên.

-Thì...ở lại đây vài ngày để tìm Jessica nữa mà.Với lại để khi Seohyun nhớ lại,tớ cũng muốn xin lỗi cô ấy-Yonghwa ngập ngừng.

-Ừ,thế cũng được-Kyuhyun nói rồi bước đi.Yonghwa nhìn Kyuhyun,anh đờm buồn.

“Chỉ là...tớ muốn nhìn thấy cô ấy lần nữa thôi,trước khi..trái tim cô ấy lại thuộc về cậu”

-....-

-HỦ!

-AAAAAAAAAAAAAAAA-Tiffany kêu lên với một mức âm thanh có thể nói là rất kinh khủng.-Sunny,cậu làm cái trò gì vậy?

-Thì tại cậu cứ đứng đờ người ra đó mà nên hù cậu thôi-Sunny cười ranh mãnh

-Cậu vừa phải thôi đấy.-Tiffany đánh nhẹ vào đầu Sunny.

-A,này.Sao cậu đánh tớ?-Sunny kêu lên.

-Cho chừa cái tội.

-A,Sunny.Cậu đến từ khi nào thế?-Sulli từ đâu bỗng bước ra.

-A,Sulli.Cậu làm gì ở đây thế?-Sunny quay lại.

-Đây là nhà tớ mà,bộ tớ đến đây không được sao?-Sulli nói,đoạn quay sang hỏi Donghae:

-Sunbae,sunbae có thấy Kyuhyun oppa đâu không?

-Anh không biết.Yonghwa đưa cậu ấy đi đâu rồi ấy.

-Thế à?-Sulli thất vọng.

-Mà nè,em thích Kyuhyun à?-Donghae hỏi làm Sulli giật bắn mình.

-A,không,làm gì có ả?

-Thế sao?Thế thì tốt.- Donghae thở phào.

“Gì chứ?”-Sulli điên tiết lên.

-AAAAA,cô ấy xinh quá-Seohyun đứng bật dậy.

-Sao?-Donghae nhìn Seohyun ngạc nhiên.Vừa lúc đó Kyuhyun và Yonghwa cũng đi tới.

-Cậu đang nói cái gì vậy?-tiffany hỏi Seohyun.

-Cô ấy xinh lắm mà.Mái tóc vàng óng kìa,làn da trắng,đôi mắt nâu thật đẹp.Cô ấy quen lắm.-Seohyuncứ nói mà miệng lại mỉm cười.

-Rất cuộc là cậu đang nói ai thế?-tiffany sốt ruột.

-Cô ấy kìa-Seohyun chỉ tay vào cô gái đang ôm lấy vai mà nhìn lấy xung quanh.Donghae đứng bật dậy,anh không còn tin vào mắt mình nữa.

-JESSICA.....

Hạnh phúc trào dâng,gìờ đây anhkhông thể tin được là người con gái mà anh đã mất ăn mất ngủ mất tuần liền lại có thể đứng trước mặt mình được như thế.Cả hai đều đoàn tụ,dù một cặp không hẳn là có thể đến với nhau...

-Jessica-Donghae đứng phắt dậy,vừa lúc đó cô gái ấy cũng quay lại.

-Donghae oppa-Cô vui sướng chạylại ôm chầm lấy anh-Anh chưa về nước sao?Em tưởng là anh chỉ ở lại một tuần thôi chứ.

-Ngốc ạ,anh phải tìm em mà-Donghae mỉm cười béo má cô.

-A,đau em-Jessica phùng phịu.Chưa hết hạnh phúc thì cô đãđứng sững lại khi nhìn sang bên cạnh.Là...em cô,đứa em mà cô yêu quý nhất đang đứng ngaytrước mặt cô.Cô ôm lấy Seohyun vào lòng:

-Seohyun à,em có biết là chị đã nhớ em rất nhiều không?

Nhưng đáp lại niềm vui sướng của Jessica,Seohyunlại đẩy cô ra và cúi đầu lễ phép:

-Xin công chúa hãy giữ ý cho ạ,đây là hoàng cung.

-Sao cơ?-Jessica ngạc nhiên rồi côquay sang Donghae với ánh mắt không thể ngờ hơn.Donghaecũngbối rối gãi đầu,anh đưa mắtcầu cứu Kyuhyun.

-Chỉ là...có một tai nạn nhỏ xảy ra thôi.-Yonghwa chen vào cứu nguycho Donghae.Hanul cũng đứng đóthi thoảng tim cứ muốnthắt lại,và đứng như cô dự đoán,Jessica bước lại,đặt tay lên vai cô,và nở một nụ cười với khuôn mặt đằm đằm sát khí,Hanul thấy có gì đó ớn lạnh đang chạy dọc xương sống mình:

-Chào,đã lâu không gặp,cô vẫn khỏe chứ?

-Ồ,vẫn khỏe-Hanul dè chừng.

-Cô có thể giải thích hộ tôi về cái vấn đề đằng kia được không?-Jessica chỉ tay về phía Seohyun.-Cô...đúng không?

-Sao..ơ...không..chỉ là-Hanul ngập ngừng.

39. Chương 39

- Tôi đoán có sai đâu-Jessica cười nhạt.Đoạn,cô quay sang nói với Hwa:
- Nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi?
- Chỉ là một sự cố nhỏ.Người lái xengựa của tôi đã không chú ý nên đã tông thẳng vào cô ấy,và đầu cô ấy đã bị đập vào một khúc gỗ.
- Sự cố...đó mà là một sự cố sao?-Jessica kêu lên,ánh mắt cô có thể làm cho người ta cảm thấy gần như đóng băng đi-Nó thậm chí còn không nhớ đến chị mình.Anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?
- Xin lỗi-yonghwa cúi đầu.
- Anh nghĩ một lời xin lỗi có thể làm cho tôi động lòng và tha thứ sao?-Jessica kêu lên.
- Jessica,thôi đi-Donghae nói nhưng dường như Jessica chẳng hề để tâm đến.
- Anh thôi đi,anh cũng vậy mà-Jessica nói làm Donghae sững người.Cô đang nói gì anh thế?Trước giờ anh luôn tốt với cô,luôn cố gắng làm cô cười vậy mà giờ cô lại đổ hết mọi tội lỗi cho anh.
- Em đang nói gì vậy chứ?Tại sao lại đổ lỗi cho anh!
- Chả sao cả.Em đang bức,anh đi chỗ khác đi.-Jessica âm ỉ nói.
- Tốt thôi,anh đã mất hết 1 tuần để tìm em và giờ em đã trả ơn anh như thế đấy!-Donghae nói rồi quay đi.Jessica sững người lại,hình như cô vừa phạm sai lầm thì phải.Giờ thì anh đã giận cô rồi.Vất vả lắm mới ôm được cái tay bị thương đến đây,vậy mà,hình như nó bắt đầu nhức lên rồi thì phải...
- Jessica hãy nghe tôi nói,Donghae không có lỗi gì trong việc này cả.Tất cả là tại tôi,tôi muốn làm gì đó để bù đắp cho cô-Hanul nói với Jessica.
- Tôi không cần biết,bây giờ phải làm thế nào để cô ấy nhớ lại đã,rồi tôi và cô sẽ nói chuyện sau-Jessica nói rồi bước lại gần Seohyun-Em không nhớ chị à?Chị là chị gái của em nè,em là nhị công chúa của đất nước Kimusa đấy.
- Xin lỗi công chúa nhưng hình như công chúa đã nhầm tiểu nữ với người nào khác.-Seohyun cúi mặt bước nhanh qua Jessica.
- Có thể em không nhớ nhưng chị sẽ làm cho em nhớ ra được thân phận thực sự của em-Jessica lắm bầm.Đoạn cô bước lại Kyuhyun,nói-Đáng lẽ ra em không nên làm nhưng em muốn nhờ anh,hãy giúp Seohyun nhớ lại.Em nghĩ,chỉ có anh thôi,nhờ anh cả đấy.
- Ừ,anh biết rồi-Kyuhyun gật đầu rồi anh im lặng nhìn Seohyun.Anh thấy

nhoi nhói đau trong lồng ngực mình...

Lúc này,tại vườn thượng uyển,Donghae im lặng.Anh thở dài,cảm thấy hối hận.Anh có quá nặng lời với cô không nhỉ.Nhắm mắt,anh đang cố gắng tận hưởng những cơn gió,mong rằng nó sẽ cuốn đi ba phiền muộn trong tâm trí anh.Bỗng một bàn tay đặt lên mắt anh,mở mắt,anh nói:

-Jessica...

-Em bị lộ rồi sao?-Jessica cười gượng.

-Có chuyện gì muốn nói với anh sao?

-...Xin lỗi,lúc này vì hơi nóng giận nên em đã trách nhầm anh.

-Có sao đâu.Anh nhận được mà.Với lại em trách anh thế kể cũng hay.-Donghae bật cười.

-Sao?-Jessica ngạc nhiên.

-Sao lại ngạc nhiên/Lâu lâu mới nghe em mắng anh một câu cũng thú vị chứ.

-Cái anh này...-Jessica cốc nhẹ vào đầu Donghae.

-Seohyun...nó đã nhớ ra được gì chưa?-Donghae chợt chuyển chủ đề.

-Em không biết nữa.Tự dừng lại thế này,khổ thật!-Jessica thở dài.

-Seohyun,seohyun à.Em đứng lại đã nào.-Kyuhyun gọi.

-Xin lỗi nhị thái tử nhưng nhị thái tử đã nhầm tiểu nữ với người khác rồi.-Seohyun cố bước đi thật nhanh.

-Em điên à?Sao tôi có thể nhận nhầm em với người khác chứ.Làm ơn đừng nhắc lại cái câu nói đó trước mặt tôi nữa-Kyuhyun bực tức nói.

-Nếu như tôi là vợ của anh thật thì xin anh hãy buông tha cho tôi đi.Tôi không nhớ anh đã nói gì với tôi nhưng xin anh đừng để tôi phải đau thêm một lần nào nữa.-Seohyun mặt đanh lại,cô nói với Kyhyun những câu nói mà thậm chí cô còn không biết mình đang nói cái gì nữa.Quay mặt,cô bước đi thật nhanh,để lại Kyuhyun đứng đó bàng hoàng mà đau xót.

Kyuhyun sững lại trước câu nói của Seohyun,anh nghĩ rằng hình như cô đã nhớ ra được điều gì đó.Cô có thể nói được câu nói đó sao?

-Em...thật sự muốn quên anh sao?

Kyuhyun bước lại chỗ Hanul đang đứng,anh thấy Sulli nhìn mình với đôi mắt khó hiểu.Biết ý,anh nói:

-Cô ấy là cung nữ trong cung của anh trai em phải không?

-Dạ vâng-Sulli đáp.

-Cô ấy...là vợ của anh

-SAO CỒ?-Sulli tròn mắt.-Đó mà là vợ của anh sao?

-Ừ,không được à?-Kyuhyun nhìn Sulli.

-Không phải, chỉ là...-Sulli ngáp ngừng. Vừa lúc đó, Donghae và Jessica bước đến.

-Seohyun đâu?-Jessica hỏi.

-Đi cùng Tiffany rồi-Sulli nói.

-Vậy sao?-Jessica thở dài. Cô nói với Donghae:

-Ngày mai mình về đi!

-Ừ! Anh cũng định vậy-Donghae nhún vai, anh gật đầu.

-Khoan đã!-Sulli nói

-Sao? Có chuyện gì à?-Kyuhyun hỏi.

-À không, chỉ là em muốn Seohyun ở lại đây vài ngày, dù sao thì...Seohyun cũng đã ở đây một thời gian rồi, vả lại người gây ra tai nạn cho cô ấy là anh trai em nên em nghĩ ở đây vài ngày chắc cô ấy sẽ nhớ lại được chuyện gì đó-Sulli ngáp ngừng.

-Vậy sao? Chắc là được. Với lại Yonghwa nói là muốn xin lỗi khi cô ấy nhớ lại-Kyuhyun nói với Donghae và Jessica.

-Ừ, vậy 2 ngày nữa chúng ta sẽ về.-Jessica nói rồi bước đi.

40. Chương 40

-Seohyun à, cậu là nhị thái tử phi sao?-Tiffany gặng hỏi.

-Tớ không nhớ-Seohyun trả lời một cách lơ đãng, cô lấy tay khua nhẹ xuống hồ nước.

-Được rồi, tớ sẽ không thắc mắc nữa nhưng nếu như nhị thái tử đã làm gì đó để cậu bị tổn thương thì dù sao anh ấy cũng đã xin lỗi rồi mà.

-Tớ không cần cái lời xin lỗi đó, cái hôm anh ta làm tớ tổn thương thì tớ đã thề sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta-Seohyun nói với vẻ phẫn nộ. Tiffany ngạc nhiên nhìn Seohyun, cô thở dài, cô dám chắc là Seohyun sẽ không biết mình vừa mới nói gì đâu nhưng trái tim cô ấy lại nói vậy. Nhìn lên bầu trời, Fany thấy trời bắt đầu tối sầm lại.....

Tối hôm đó, sau khi Seohyun đã chìm vào giấc ngủ, cánh cửa phòng cô bỗng mở ra, Yonghwa tiến lại gần, vuốt nhẹ mái tóc cô và nói:

-Anh đã từng thích em, rất thích em, anh chỉ muốn mình có thể làm gì đó cho em nhưng anh biết có lẽ sẽ chẳng bao giờ chiếm trọn trái tim em, vì vậy, anh chỉ mong em được hạnh phúc. Hãy nhớ lại đi và quay về với người chồng yêu dấu của em. Còn anh, anh sẽ là người anh trai của em bất cứ lúc nào anh cần.

Khẽ thở lại,nhìn lại khuôn mặt ấy một lần nữa rồi anh bước ra khỏi phòng.Cửa vừa đóng,khóe mắt Seohyun lặn dài một giọt nước mắt.... Sáng hôm sau...

-Woa,thoải mái quá-Jessica vươn vai thức dậy,cô chột thụt tay lại vì vết thương vẫn chưa khỏi.-Donghae,cá ngố,dậy thôi.

-Sao?Cho anh ngủ thêm một lát nữa thôi-Donghae nhăn nhó trùm kín chần.

-À á anh có chịu dậy không?Anh mà không dậy em sẽ gọi đến khi nào anh chịu dậy-Jessica bắt đầu giở giọng cá heo.

-Rồi rồi,anh dậy đây-Donghae mệt nhọc bật dậy.

-Ngoan lắm giờ thì đi thức Kyuhyun với Seohyun đi-Jessica nhảy xuống giường,với tay lấy cái áo rồi bước ra ngoài.Donghae nằm xuống ngủ tiếp....

9pm sáng....

-Đây là thành cổ Cho Sun,được xây cách đây hơn 100 năm rồi đấy-Sulli vừa đi vừa nói.

-Ừ,các này anh nói với Kyuhyun rồi,em nhắc lại làm gì ệt-Yonghwa đưa tay lên dụi mắt và nhận được một cái nhìn chết người của Sulli.

-Kệ anh!Giới thiệu lại thì cũng có mất mát gì đâu-Sulli hậm hực.Seohyun mỉm cười nhìn Sulli mà cô không biết rằng mọi người vẫn đang nhìn cô với một ánh mắt tràn đầy hi vọng

Đến đường lớn,khi đang đợi xe ngựa đến,Jessica quay lại hỏi Seohyun:

-Em đã nhớ ra được gì chưa?-Và cô nhận được một cái lắc đầu của Seohyun...

Khi không để ý,bỗng một bàn tay từ đâu đẩy Seohyun ra giữa đường.yonghwa giật mình quay lại,anh cầm tay Sulli;

-Em đang làm cái gì vậy?

-Em chỉ...-Sulli lấp bắp cô cũng không nhận ra được là mình đang làm gì.Và lúc đó,một chiếc xe ngựa từ từ lao đến phía Seohyun.Cô quay lại nhìn chiếc xe với ánh mắt thần thờ,vô cảm.

-Seohyun-Kyuhyun,Donghae,Jessica với Yonghwa kêu tên cô nhưng cô không nghe thấy.Và từ trong tim cô văng vẳng tiếng nói,nó càng rõ rệt hơn khi chiếc xe ngựa cứ tiến thẳng về phía cô.

-Seohyun à,tránh sang một bên đi.Em có nghe thấy không?-Mặc cho Jessica kêu cả chục lần nhưng Seohyun vẫn đứng trân trân đó.Cô cứ nhìn hướng chiếc xe ngựa chạy đến gần cô.Bỗng trong tâm thức cô hiện lên một giọng nói,giọng nói bắt đầu rõ dần rõ dần...

“...Nè,cô dậy rồi hả Tôi đang đi dạo thì thấy cô ngắt lịm bên đường nên

đưa về đây thôi,thế còn hơn là phải nằm ngoài đường như một kẻ ăn mày ấy...

...Mẫu hậu nói sao?Con phải làm ‘chồng hờ’ của cô ấy một năm sao?...

...Coi cô kìa,Chảy máu dưới chân mà vẫn gan lì thật...

...Cô thích soi mói chuyện của người khác lắm sao?...

...Anh xin lỗi...

...Lại đây nào,vợ của anh,ra xem anh tưới hoa giùm em nè...

...Sao hôm nay em nấu sớm thế?Đừng có nói là định đi đâu đấy.Anh không cho đâu nha...

...Trời ơi làm anh lo muốn chết luôn.Mà lần sau muốn đi đâu phải có anh đi kèm đó.Nghe chưa...

...Em thích thả lỏng hả?...

...Nếu như,ai đó chia tay em thì em có buồn không?...

...Seohyun à,em nấu món gì đấy?...

...Seohyun,anh có chuyện muốn nói...

...Chúng ta chia tay đi...

...Phải,anh đã yêu người khác rồi...

...Em sẽ về nước vào ngày mai sao?...

...Không có gì,chỉ là anh thắc mắc...

...Seohyun,sao em lại nói vậy?Em không nhận ra anh sao?...

...Em thật sự đã quên anh rồi sao?...

...SEOHYUN,tránh ra đi...”

Giọng nói đó bắt đầu rõ dần trong tâm trí cô,cô ngược nhìn chiếc xe ngựa,một giọt nước mắt lăn dài trên má.Cô nhắm mắt chờ cho chiếc xe lao về phía mình.Bỗng một bàn tay giữ chặt lấy cô,cả hai cùng ngã sang lề đường bên kia trước khi chiếc xe ngựa kịp tông thẳng vào cô trước con mắt kinh hoàng của nhiều người,Seohyun mở mắt,là Kyuhyun.giờ thì nước mắt cô đã trào ra rồi:

-Kyuhyun oppa...

-Em đã nhớ lại rồi sao?-kyuhyun bật cười.

-Vâng!

-Vậy thì..

-Khoan đã!Tay oppa chảy máu rồi nè!-Seohyun cầm lấy bàn tay bết máu của Kyuhyun lên.

-Vậy thì có sao chứ?-Anh cười.

-Nhưng mà...

-Seo Joo Hyun,em có đồng ý trở lại làm vợ của anh không?-Kyuhyun cắt ngang câu nói của Seohyun.Seohyunngạc nhiên nhinanh,rồi chợt cô nhận ra Park Hanul đang đứng bên đường.

-Nhưng anh bảo...

-Cái đó Hanul bày ra đấy nhưng giờ anh và cô ấy chỉ là bạn thôi.Thế nào em sẽ trả lời câu hỏi của anh chứ?

41. Chương 41

-Em...đồng ý-Seohyun khóc oà lên hết như một đứa trẻ rồi cô ôm chầm lấy anh.Jessica mỉm cười'Hạnh phúc nhé em gái'

-Ừa thế ra là em nói anh không đem lại hạnh phúc cho em hả?-Donghae hỏi cô.

-Không đâu-Sica mỉm cười-Chôngem là nhất.

3 năm sau...

-Trời ơi,Angel,Mason,sao lại lấm lem bùn đất thế hả?-Seohyun bực bội nhìn hai đứa con của mình.

-PaPa đưa tụi con đi chơi mà.Vui lắm MaMa ạ-Hai đứa trẻ tíu tít chạy lại phía cô.

-Mi Jong,Devil,các con lại đi nghịch đất hả?-Jessica từ phòng bếp chạy ra.

-PaPa rửa đi đó MaMa ạ-Hai đứa trẻ kết tội cha chúng nó.

-Kyuhyun,Donghae-Cả hai người đều gọi cùng một lúc.-Sao lại để các con bẩn thế này.Đừng nói với em là anh đưa chúng nó đi nghịch cát đấy.

-Sao?Cho chúng nó vận động cũng tốt mà-Cả hai người tỉnh bơ.

-Thôi,đưa các con vào tắm đi!Em còn phải nấu bữa tối nữa.

-Bọn anh biết rồi!Nào,Devil,Angel,Mason,Mi Jong,lại đây nào!

Bọn trẻ tung tăng chạy theo cha nó.Seohyun và Jessica lắc đầu cười.Lúc đó Hanul cũng bước ra.

-Như lần trước á hả?

-Ừ,đến là mệt với mấy bố con nhà này.

-Nhưng cũng hạnh phúc phải không?

-Ừ

Cả ba người bật cười,thể kỉ 19 trôi qua hạnh phúc thật.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hai-nang-cong-chua>